የሚፈላለጉበት ሰዓትና ቦታ አላቸው፡፡ እናም በዚያ ሰዓት እንደሚገናኙ ተስፋ አደረገች፡፡ በላይሁን በሰላም እንደሚመለስ ለራሷ ነገረች።

ከጠዋቱ በአራት ሰዓት ስብሰባ አላት፡፡ መቅረት አይኖርባትም፤ ድንገት ቅዱስን አሰበችው እርሱስ የት ይሆን ያደረው? ፡፡ በአራት ሰዓት ቁርጡን እንደምታውቅ አሰበች፤ እንደወትሮው ረጅም ስብሰባ አይኖርም እንጂ መገናኘታቸው አይቀርም፡፡

ልክ በአራት ሰዓት ስብሰባ ቦታ ደረሰች፡፡ ቀጠሮው እነአስቻለው ቤት ነው፤ አስቻለውን በሩ ላይ አገኘችው፤ ትላልቅ ዓይኖቹ የበለጠ ፍጥጥ ብለው ቀልተዋል፡፡ ሰላምታው በጣም ፈጣን ሆነባት፡፡ አስቻለው ምንም መረጋጋት አይታይበትም።

"ምነው አስቻለው ምን ሆነሃል?" አለችው።

"ከአባባ ጋር ተጋጭተን ነው" አላት በስጨት እንዳለ።

"አንተ ደግሞ በእርሳቸው ጸባይ ሁልጊዜ አዲስ ትሆናለህ፤ አሁን እቤት አሉ እንዴ?" አለችው ቆም ብላ።

አባቱ ያለመኖራቸውን ስለነገራት ሰውነቷ ዘና አለ፡፡ ጭስ የጠገበው የነአስቻለው ቤት ዛሬም እንደወትሮው ጨለምለም እንዳለ ነው፡፡ ረጃጅም ግድግዳዎቹ ቤቱን የበለጠ እንዲከብድ አድርገውታል፡፡

ዐይኖቿን ከጨለማው ጋር አለማመደችና ወደውስጥ ገባች፡፡ ወደአስቻለው ክፍል ለማለፍ በጓሮው በር ስትወጣ የአስቻለው እናት እሳት ለማንደድ ሲታገሉ ተመለከተች፡፡

"እንደምን ዋሉ እማማ" እለቻቸው።

"እግዚአብሔር ይመስገን!" አሏት በታፈነ ድምጽ

ከምድጃው አጠገብ ያገኘችውን ጨርቅ ኀተት አደረገችና በርከክ ብላ እሳቱን አነደደችላቸው።

"እግዚአብሔር ይባርክሽ ልጄ! እደጊ!" አሏት። የአስቻለው እናት እንዲህ ናቸው ለትንሿም ነገር ቢሆን ምርቃት ይቀናቸዋል።

"አሜን እማማ!" አለችና ወደአስቻለው ክፍል ገባች።

ስትገባ ቅዱስን አገኘችው፡፡ እንደሁልጊዜው በደንብ ለብሷል ስታየው ልቧ በደስታ ፈነደቀች፤ እቅፍ አድርጋ ሳመችው፡፡ ዘርዓይና ጋዲሳ ግን አልመጡም፡፡ ቅዱስ ለዕለቱ የተዘጋጀ ውይይት ባለመኖሩ ጥንቃቄ እንዲያደርጉ አሳስቧቸው መሄድ እንዳለበት ነገራቸውና ወዲያውኑ ወጣ፡፡ ሲወጣ ስሜቱ ጥሩ አልነበረም፤ በሚቀጥለው ቀን እንዲገናኙ ፍሬሕይወትን ቀጠራት፡፡

ከነአስቻለው ቤት ስትወጣ እኩለ ቀን እየሆነ ነበር፤ ጋዲሳና ዘርዓይ ግን አሁንም ብቅ አላሉም፡፡ ከአንተነህ ጋር ያላት ቀጠሮ ገና ከሰዓት በኋላ ነው፡፡ ሌላም ቀጠሮ የላትም፡፡ ምናልባትም አንተነህም ጎረቤት ሊደውል ይችል ይሆናል፡፡ ስለስልኩ ስታስብ ርምጃዋን ፈጠን አደረገችው፡፡

ፍሬሕይወት ከቤት አልወጣችም፤ የጠበቀችው የስልክ መልዕክትም አልደረሳትም፡፡ ሀሳቧን መሰብሰብ አቅቷት እንደተጨነቀች ዋለችና አስራ አንድ ሰዓት ሲሆን ከቤት ወጣች፡፡ ፈጠን ያለ እርምጃ የሰዎችን ዐይን እንዲስብባት አልፈለገችም ሰውነቷን ዘና አድርጋ በቀስታ ርምጃ ለመሄድ ሞከረች፡፡ አለባበሷን ተመለከተችው፤ የሚያሳጣ አይደለም፡፡ ሁል ጊዜም የሰው ዐይን የሚጠራባት ጫማዋም ዛሬ አጠር ያለ ተረከዝ ያለው ቆንጆ ጫማ በማድረጓ ተስተካክሏል፡፡

ወደ መድረሻዋ ስትቃረብ ደርሶ ጭንቅ አላት፡፡ ሰሚቷ ሁሉ አስጠላት፡፡ መጸለይም አማራት፤ ግን እንዴት ነው የምትጸልየው? የጸለየችበትን ጊዜ ለማስታወስ ሞከረች። በትንሹ ሁለት ዓመታት ተቆጥረዋል፡፡ በእነዚህ ዓመታት ውስጥ አንድም ቀን የመጸለይ መንፈስ አድሮባት አያውቅም፡፡ ለመጸለይ ያደረባት ስሜት ውስጧ የቱን ያህል እንደተጨነቀ እንድታውቅ አደረጋት፡፡

በታችኛው ፍልውሀና በሰባተኛው ቀን አድቬንቲስት ቤተክርስቲያን መሀል ባለው ሜዳ አቋርጣ በጊዮን ሆቴል አጠገብ አስፋልቱ ላይ ደረሰች፡፡ ከአንተነህ ጋር የተቀጣጠሩት እዚያ ነው፡፡ ዓይኖቿን ከወዲያ ወዲህ አንከራተተቻቸው፤ አንተነህ ግን የለም፡፡ ጭንቀት ጉሮሮዋን አነቃት፡፡ ዓይኖቿ መቃጠል ጀመሩ፡፡ ካለቀሰች በጣም ብዙ ጊዜ ሆኗታል፡፡ ስሜቷን በጣም ፈራችው፡፡ አንተነህን ሊገጥመው የሚችለውን ነገር ስታስበው ደግሞ ወገቧና ጉልበቷ ተንቀጠቀጡባት በቀዝቃዛው አየር ላብ ላብ አላት፡፡

የት ሄዳ ልትፈልገው ትችላለች? ያለበትን ቦታ አታውቀውም፤ በስልክም ቢሆን የመገናኘት ዕድሉ በጣም የጠበበ ነው፡፡ ቀጠሮ ቦታ አምስት ደቂቃም መቆም እንደሌለባት ብታውቅም በፍጹም መሄድ አቃታት፡፡ በሃሳቧ ስትዋዥቅ አስራ አምስት ደቂቃዎች አለፉ፡፡ በመጨረሻ እንባዋን መቆጣጠር ተሳናት፡፡ ትኩስ እንባዋ በጉንጮቿ ቁልቁል ሲወርድ በመዳፏ ጆርባ እየጠራረገች በደመነፍስ በአድቬንቲስት ቤ/ክርስቲያን በር አልፋ ሽቅብ ወደ ፍልውሀ አቀናች፡፡

ፍልውሀ በር ላይ ባለው ስልክ ዕድሏን ለመሞከር ወሰነች፡፡ አስፋልቱን ተሻግራ የስልኩን መነጋገሪያ ስታነሳ እጇ ተንቀጠቀጠ፡፡ ቁጥሮቹን ስታዞርም ጣቷ እየተንቀጠቀጠ ነው፡፡ ልቧ እየመታ የስልኩን የጥሪ ድምፅ መጠበቅ ረጅም ጊዜ የወሰደ መሰላት፡፡ ስልኩ የመያዝ ድምጽ አሰማት፡፡ ጥቂት ቆየችና እንደገና ሞከረችው፡፡ ስልኩ ጠራ የፍሬሕይወት ልብ መዝለል ጀመረች፤ አፏ የደረቀ መሰላት፡፡ ስልኩ ተነሳ ሄሎ ማለት ግን አቃታት፡፡

"ሄሎ" የሚል የሴት ድምጽ ከወዲያኛው መስመር ጮኻ ተሰማት፡፡ የአንተነህን መኖር ጠየቀች።

"አንተነህ የለም" አለች ስልኩን ያነሳችው ሴትዮ።

"ወዴት ይሆን የሄደው?" አለች መጠየቅ እንደሌለባት ብታውቅም።

"አላወቅሁም" ቆጣ ያለች መሰላት።

"አመሰግናለሁ" አለችና ስልኩን ዘጋችው።

ሌላ ምን ምርጫ አላት? ወደቤቷ ተመለሰች፡፡ ቤት ስትገባ መንፈሷ ድቅቅ ብሏል፡፡ በቀጥታ ገብታ አልጋዋ ላይ ተዘረጋች፡፡ በጀርባዋ ተንጋላ ዓይኖቿን ወደጣራው ስትልካቸው ያልታዘዘው እንባዋ በጆሮዎቿ አልፎ ፈሰሰ፡፡ በጎኗ ተኛችና ራሷን ከትራሱ ስር ቀበረችው፡፡ እንባዋን መግታት ግን አልቻለችም፡፡ ስቅስቅ ብላ አለቀሰች በለቅሶዋ መሀል ደግሞ የቅዱስ ድምጽ ተሰማት፡፡

"... ለትግሉ የምናደርገውን አስተዋጽኦ ቅንጣት ታህል የሚቀንስብን ግንኙነት ባንፈጥር መልካም ነው፡፡ ከአቅም በላይ ሆኖ ግንኙነታችን ወደፍቅር ቢያመራ ግን ከእኛ እጥፍ ድርብ ጥንካሬ ይጠበቃል፡፡ ፍቅር በምንም መልኩ ከትግሉ በላይ እንዲሆን መፍቀድ የለብንም..." ይላል ቅዱስ ሁልጊዜ የፍቅር ጉዳይ ሲነሳ።

የአንተነህን ድምጽ ከቅዱስ ድምጽ ጋር ተቀላቅሎ ሰማችው "ፍርዬ ማንንም መውደድ አልፈልግም ነበር ግን..."

እንባዋ ከመቅጽበት ከዐይኖቿ ላይ ክው ብሎ ደረቀ፡፡ ራሷን በጥፋተኝነት ወቀሰችና ከተኛችበት ተነስታ ወጣች፡፡ ፊቷን ለመታጠብ ውሃ ስትጨምር ከራሷ ጋር እየተነጋገረች ነበር፡፡ "...በእውነት ለምን ለበላይሁን፣ ለዘርዓይና ለጋዲሳ ለአንተነህ ያሰብኩትን አንድ አስረኛ እንኳ አላሰብኩም? በዛሬው ዕለት ስንት ጓዶች ምን ሊገጥማቸው እንደሚችል ማን ያውቃል?..."

ፊቷን ታጥባ የጋዜ ምድጃውን ለኮሰችና ሻይ ጣደች፡፡ መብላት እንዳለባትም በማሰብ ምግብ ለማቅረብ ጉድ ጉድ ማለት ጀመረች፡፡ ለመብላት ያደረገችው ጥረት ግን ከንቱ ነበር እንጀራውን በፍጹም ልትውጠው አልቻለችም፡፡ የጎረሰችውን እንደምንም በሻዩ አወረደችና ምግቡን መልሳ አስቀመጠችው፡፡

ምሽቱ ቀዝቀዝ ያለ ከመሆኑም በተጨማሪ ሁሉም ቤት ክትት ብለው በማምሻታቸው እናቷ ደስ ብሏቸዋል፡፡ ታናሽ እህቷ ሚሚ ከሰል አያይዛ የቡና ዕቃዎች አቀራረበች፤ ከተቋረጠ ረጅም ጊዜ የሆነው ተሰብስቦ ማምሸት ናፍቋቸው የነበሩ እናታቸው ቡናውን ራሳቸው

ማፍላት ፈልገው ከሚሚ ተቀበሏት፡፡ ቤቱ ግን እንደወትሮው ደመቅ አላለም፤ አልፎ አልፎ መነጋገር ቢኖርም ሁሉም በየራሳቸው ሃሳብ የመዋጣቸው ነገር አላስደሰቻቸውም፡፡

ፍሬም ብትሆን ራሷን ለማረጋጋት ያደረገችው ጥረት በመጠኑ ቢሳካላትም ብዙ ማምሸት አልቻለችም፡፡ በጊዜ ተኛች፡፡ ስትተኛ ደግሞ ጭርሱን ሃሳብ ሰፈረባት፡፡ እንቅልፍ እንዲወስዳት ያልሞከረችው ነገር የላትም፡፡ ራሷን ትራስ ውስጥ ብትቀብር፣ ጉልበቷን ኩርትም ብታደርግ፣ በደረቷ ብትተኛ፣...ትርፉ መገላበጥ ብቻ ሆነባት፡፡ መጽሐፍ ለማንበብ ሞከረች አልሆነላትም፡፡ ሌሊቱ የማይነጋ ቀኑም ተመልሶ የማይመጣ እስኪመስላት ድረስ ረዘመባት፡፡ ሌሊቱ አልቆ ሊነጋጋ ሲል እንቅልፍ ሸልብ አደረጋት፡፡

* * * *

ሰፋ ያለ ንጹሕ ክፍል፤ ሙሉ የኦፕራሲዮን ትጥቅ ያሟላች ሀኪምና ነርስ በጸጥታና በቅልጥፍና ይሠራሉ። ሳይነጋገሩ ተግባብተው አስፈላጊ ቁሳቁሶችን ይቀባበላሉ። መሳሪያዎቹ ሲጋጩ ከሚፈጥሩት ድምጽ በስተቀር ምንም ድምጽ አይሰማም። ቦታው የኀሄዋን ቤት ነው።

ሀኪሚ ሥራዋን ስትጨርስ እጆቿ ላይ አጥልቃቸው የነበሩትን ጓንቶች አወላለቀችና የአፍና የአፍንጫ መሸፈኛውንም አነሳችው። ወዲያውኑ መለስ አለችና ደግሞ ሀመምተኛውን ተመለከተች፤ ገጽታዋ ላይ የሚነበበው ስሜት ዝብርቅርቅ ያለ ይመስላል። ነርሷ የተጠቀሙባቸውን ቁሳቁሶች አነሳስታ ቦታ ቦታቸውን አስያዘችና ሀኪሟን ተመለከተቻት። በአንገቷ ምልክት ሰጠቻት፤ ተከታትለው ከክፍሉ ወጡ።

ሄዋን የበሩን እጀታ በቀስታ አዙራ በሩን ከፈተችና አንገቷን ብቻ አስገብታ ተመለከተች። ምንም እንቅስቃሴ አይታይም፤ እንቅልፍ የወሰደውን ሰው ላለመረበሽ በሚደረግ ጥንቃቄ በቀስታ ገብታ በሩን ዘጋችው።

ከአልጋው አጠገብ ባገኘችው ወንበር ላይ በቀስታ ተቀመጠች፤ እንተነህን እያየችው የሆነው ነገር ሁሉ በዐይነ ህሊናዋ ታያት፤ የነበረው የተኩስ እሩምታ አሁን የሆነ ያህል በጆሮዎቿ ተሰማት። በዚያ የሞት የሽረት ትግል ውስጥ አንዳቸው ለአንዳቸው የነበራቸው መተሳሰብ ልቧን ነካው። እንተነህ እርሷን ለማዳን ባደረገው ጥረት ወደኋላ በመቅረቱ ለጥይት መዳረጉን አሰበችው። በሕይወቷ ሙሉ እንደዚያ ዓይነት ተኩስ እንኳንስ በእውን ልትመለከት በፊልም ማየቷንም ትጠራጠራለች።

ከእንደዚያ ዓይነት ሁኔታ ውስጥ ምንም ሳትሆን የመትረፏ ነገር ተአምር እንጂ እውነት አልመስል ብሏት ነበር። እንተነህን ትኩር አድርጋ እየተመለከተችው፣

"ከእንደነዚህ ዓይነት ሰዎች ጋር አብሮ መሥራት እንዴት መታደል ነው?" አለች ለራሷ።

እንተነህ "ኧ..." የሚል ድምጽ አሰማና እንደመንፈራገጥ ብሎ ቁስሉ ያለበትን ቦታ በእጁ ለመዳበስ ሙከራ አደረገ። እጁን ያዘችና ቁስሉን እንዳይነካው አደረገችው። አሁንም አሁንም እያቃሰተ እጁን ሊያስለቅቃት ይሞክራል። ዐይኖቹ በሚገባ ተገልጠው ባያዩም ከቆዳቸው ውስጥ ሆነው ሲንከባለሉ በቅዠት ውስጥ እንዳለ ያስታውቃል።

በቅዠቱ ውስጥ አንዳንድ ነገሮችን ማንሳት ሲጀምር ሄዋን መስኮቶቹንና በሩን ዘጋጋች። በስብሰባው ላይ የነበሩትን ሰዎች ስም እየጠራ እንዲህ ሁኑ፣ እንዲህ አድርጉ፤ ወደዚህ ጠጋ በሉ... እናሸንፋለን... ሲል ቆየና ጸጥ አለ። ከዚያ ደግሞ ጥቂት ቆይቶ እንደገና መወራጨትና መቃዠት ጀመረ።

"ኧ ... ኧ ... ፍሬዬ! እስኪ ይሄንን እይልኝ... የት ነሽ?..." እያለ በእጁ መዳበሱን ቀጠለ።

"እንተነህ!" አለችው ሄዋን በቀስታ።

ዐይኖቹን በቀስታ ገለጣቸውና ተመለከታት። ደግሞ መልሶ ጨፈናቸው። "ፍሬ የት ነች? እኔስ የት ነኝ ሂዊ?" አላት ግራ በተጋባ ገጽታ።

"አይዞህ ፍሬ ትመጣለች፤ አንተም እኛ ቤት ነው ያለኸው" አለችው።

አንተነህ የሆነ ነገር በአእምሮው ውስጥ እንደመጣለት ሁሉ ጭንቅላቱን አነቃነቀና ሂዋንን ተመለከታተት። ደረቱን በእጁ ለመዳበስ ሙከራ አደረገ።

"ሂዊ ሌሎቹስ? የት ናቸው ብዙ ጓዶች ተጎዱብን እንዴ? የሞተስ አለ?" ገጽታው ሁሉ ተቀያየረ።

"ማንም አልሞተም የተጎዱትም ልክ እንዳንተ ሌላ ቦታ ህክምና እያገኙ ነው። ተረጋጋና ለመተኛት ሞክር፤ አንተ መዳን አለብህ" አለችው ሂዋን የግንባሩን ላብ እየጠራረገችለት።

አንተነህ ዐይኖቹን ጨፈናቸው፤ እንቅልፍ ግን አልወሰደውም። ትናንትን ለማስታወስ ጥረት እያደረገ ነበር፤ ብዙው ነገር ትዝ አለው። የማታው ስብሰባ፤ የተኩሱ አጀማመር ... ሂዋንን ለማዳን ያደረገው ሙከራ... ከዚያ ጠፋበት። ዓይኖቹን ገለጠና ሂዋንን ተመለከታት።

"አንቺ ተመተሻል?" አላት ትኩር ብሎ እየተመለከታት።
"እኔንማ ለማዳን ስትል አንተ ተመታህ" አለችው ምን እንደምትለው ግራ ገብቷት። መልሶ ዐይኖቹን ጨፈናቸው። እንደገና ወደ ትውስታው ገባ። አሁን ፍሬሕይወትን አሰባት፤ በሀሳቡ መጣ ሂደት ስትልበት የቆየችውን ፍሬሕይወትን በዐይነህሊናው አተኩሮ ተመለከታት። ቀጠሮ ነበራቸው!

"ሂዊ" አላት ዐይኖቹን እንደገና ገልጦ

"አቤት አንተነህ" አለችው በፍጥነት

"ፍሬን እንዴት ነው የማገኛት?" አላት በሚያሳዝን ድምጽ

"አስቤበታለሁ አትጨነቅ። አንተ በደንብ እስክትነቃ ነበር የምጠብቀው። አሁን ከአንተ የሚጠበቀው ማረፍና ማንቀላፋት ብቻ ነው" አለችው በእርግጠኝነት። አንተነህ እንደገና ዓይኖቹን ከደናቸው።

* * * *

ትከሻዋን ነካ ነካ የሚያደርጋት እጅና "ፍርዬ! ፍርዬ!" የሚለው ድምጽ በስንት ስለት ካገኘችው ሽልብታዋ ቀሰቀሳትና በርግጋ ተነሳች፡፡ ፍሬሕይወት ሰሞኑን እንቅልፍ አልወስድ እያላት ሌሊቱ ሲነጋጋ ነው የምትተኛው።

"ምን አስደነገጠሽ? እኔ ነኝ" አለች ሚሚ ከአልጋው አጠገብ ቆማ።

"እሺ ምንድነው?" አለች የተጣበቁ የመሰሏትን ዐይኖቿን ለመግለጥ እየታገለች።

"ሰው ይፈልግሻል" አለች ሚሚ ተረጋግታ።

"የምን ሰው? ማነው ሰው?" የበለጠ ድንጋጤ ያዛት ፍሬሕይወትን፡፡ እህቷ ውሀ ሰጠቻትና ፊቷ ላይ አፈሰሰችው፤ በመጠኑ ተረጋጋችና ተንጠራራች፡፡

"ማነው ግን?" አለች መልሳ።

"አላውቀውም፡፡ ግን የሰፈር ልጅ ነው" አለች ሚሚ ቀለል አድርጋ።

"የሞትሽ ቅድሙኑ እንዲህ አትይኝም ታዲያ" ብላት ወጣች።

የእውነትም ልጁ የሰፈራቸው ልጅ ይሁን እንጂ ንግግር የላቸውም፡፡ ለሰላምታ እጁን እየዘረጋችለት፤ ምን እንደምትለው እርሱ ቀደመና፤

"መልዕክት ነበረኝ" አላት ተረጋግቶ።

"የምን መልዕክት፤ ከማን?" በጥያቄ አጣደፈችው።

"ከአንተነህ" አላት መረጋጋቱን ሳይለውጥ ድምጹን ግን ዝቅ አድርጎ፡፡ ድንጋጤዋ እርሱንም ያስደነገጠው መሰላት "ሊያገኝሽ ይፈልጋል የሚመችሽ ከሆነ..."አላስጨረሰችውም ፤

"ይመቸኛል" አለችው።

"አሁን መሄድ ትችያለሽ?" አላት የታዘባት በሚመስል ሁኔታ።

"እንዴ በጣም! ልብሴን እስክቀይር ብቻ ታገሰኝ" አለችውና መልስ ሳትጠብቅ ትታው ገባች፡፡

ልብሷን እየለበሰች ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ ተመላለሱ፡፡ ግን ለምን ሰው ላከ? ለምን በስልክ አላስነገረኝም? ለምንስ ከልጁ ጋር አብሬ እንድሄድ አስፈለገ? እነዚህ ያልተመለሱ ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ እንደተንጠለጠሉ ወጣች፡፡

ተግባረዕድ ት/ቤት አጠገብ ከታክሲ ወረዱና ወደሚቺልኮትስ የሚወስደውን መንገድ ይዘው ሄዱ፡፡ ምንም አልተነጋገሩም ሁለቱም በየግል ሃሳቦቻቸው ተውጠዋል፡፡ በአምስተኛ ፖሊስ ጣቢያ በር ላይ ወደ ግራ ታጥፈው ቁልቁል ወደጊኛ ሰፈር ወረዱ። በስተግራ በኩል ባሉት መንደሮች መሀል በኮረኮንች መንገድ ወደውስጥ ገቡ፡፡ ጥቂት እንደሄዱ አንድ ትልቅ አረንጓዴ የብረት በር አጠገብ ሲደረሱ ቆሙና በሩን ሦስት ጊዜ መታ መታ አደረገው ልጁ፤ በሩ ወዲያውኑ ተከፈተ፡፡

ግርማ ሞገሱ ያማረ ትልቅ ቤት ጉብ ብሏል፡፡ ግቢው ሙሉ በሙሉ በአስፋልት የተነጠፈ ሲሆን የአጥሩ ጥጋጥግ ባማሩ አበባዎች ተውቧል፡፡ ግድግዳው የተሠራበት ውድ ጠጠር ያብለጨልጫል፡፡ አድናቆቷን ሳትጨርስ ወደቤቱ በስተጀርባ አለፉ፡፡

መደዳውን ተያይዘው ከተሠሩት ቤቶች የአንደኛው በር ተከፈተና ገቡ፡፡ ከፊት ለፊቷ አንተነህ አልጋ ላይ ጋደም ብሎ አየችው፡፡ ከቶውንም ምንም ለማለት አቅም አልነበራትም፡፡ ቃላት ከአንደበቷ መውጣት ተስኗቸው በጉሮሮዋ ውስጥ እየተተረማመሱ ሳግ ፈጠሩ፡፡

ልታደርግ የቻለችው አንድ ነገር ብቻ ነው፡፡ ሮጣ አልጋው አጠገብ መንበርከክ፡፡ መታዘዝ የማያስፈልገው እንባዋ እንደፈለገው እየወረደ በጉንጮቿ ላይ ፈሰሰ፡፡ ልትከለክለው አልፈለገችም ያሻውን ያህል ወርዶ ውስጧን እንዲያጥብላት ፈቀደችለት፡፡

"በቃ! በቃ ፍርዬ! ለምን ተገናኘን ነው እንዲህ የምትሆኚው?" አላት አንተነህ በዝምታ ተውጠው ከቆዩ በኋላ።

"እንዲህ እንደሚሆን ልቤ አውቆት ነበር" አለችው እንደተንበረከከች ግንባሩን እየደባበሰች፡፡

"ምንህን ነው ግን" ድምጿ ሲርገበገብ ለራሷም ታወቃት፡፡ ልብሱን ገለጥ አድርጎ አሳያት፤ ከትከሻው ዝቅ ብሎ ደረቱ አካባቢ በፋሻ ታሽጓል፡፡

"አጥንትህን ነክቶህል?" አለች ትንሽ ተወት አድርጋ የነበረው እንባዋ እንደገና እየወረደ፡፡

"እድለኛ ነኝ ፍርዬ፡፡ ጥይቷ ሥጋ ለስጋ ነው ያለፈችው" አላት ዐይን ዐይኗን እያየ "በናትሽ ሳሚኝ ፍርዬ! እንዴት እንደናፈቅሽኝ ብታይ፤ ልክ ራሴን ሳውቅ በአእምሮዬ ውስጥ የነበርሽው አንቺ ነበርሽ፡፡ እያንዳንዱ አጋጣሚ የቱን ያህል እንደምወድሽ ማረጋገጫ ሳይሰጠኝ አልፎ አያውቅም፡፡" አላት በቀኝ እጁ ጥብቅ አድርጎ አቅፎ አንገቱ ስር እየሸጎጣት፡፡

"ዳግመኛ የማላገኝህ መስሎኝ ተሳቅቄ ነበር" አለችው የሰሞኑ ውሎና አዳሯ ትዝ ብሏት።
በሩ በቀስታ ሲከፈት ቀና አለች፡፡ ዐይኖቿን ማመን አቃታት፤ የገባችው ሄዋን ነች፡፡ ዐይኖቿን አንዴ ወደ አንተነህ ደግሞ ወደ ሄዋን እያደረገች አንከራተተቻቸው፡፡ ሄዋንን በዚህ ዓይነት አጋጣሚ አገኛታለሁ ብላ በፍጹም አላሰበችም፡፡ ለሰላምታ ተቃቀፉ ሰላምታዋ ለፍሬ ያላትን ስሜት ያንጸባረቀላት መሰላትና ከልቧ ደስ አላት፡፡ ስለሄዋን የነበራት ግምት ትክክል ሆኖ አገኘችው፡፡ የተንደላቀቀ ሕይወቷን ለትግል የሰጠች ወጣት መሆኗን!!

ክፍል 3
ሰደትና እስራት

የተደረገውን የቤት ለቤት አሰሳ በመቃወም የፕሮፓጋንዳ ሥራ ለመሥራት በሁሉም አካባቢዎች ዝግጅቱ ተጠናከረ፡፡ ለሥራው የሚያስፈልጉ ዕቃዎች በሙሉ ተሟልተዋል፡፡ ወጣት ሁሉ በሥራ ተወጠረ፡፡ ለአፍታ እንኳ አረፍ ሳይሉ ሲባክኑ ውለው ማደር ከጀመሩ ሰንብተዋል፡፡ እዚህ ቀጠሮ፣ እዛ ቀጠሮ፣ ማታ ደግሞ የተግባር ሥራ...

ቅድመ ዝግጅቱ በተጠናቀቀበት ዕለት ከቀኑ አስር ሰዓት ላይ ፍሬሕይወት ከድካሚ የተነሳ የማቅለሽለሽ ስሜት ተሰማት፡፡ ኪሷን ስትፈትሽ አራት ብር አገኘች፡፡ በአቅራቢያው ወዳለች ኪዮስክ ተጠጋችና ለስላሳ ጠየቀች፡፡ ለስላሳውን ከፍቶ ሲሰጣት በአንድ ትንፋሽ ጨለጠችው፡፡ የለስላሳውን ጠርሙስ ለባለሱቁ መስጠቷንም እርግጠኛ አይደለችም ብቻ ምድር ሰማዩ ዞረባት፡፡ ሆዷ ግልብጥብጥ፣ ልቧም እንደ መከዳት አደረጋት፣ በፍጥነት ተቀመጠች፡፡ የጠጣችው ሚሪንዳ እንደፈነዳ የቧንቧ ውሃ ተረጨ፡ ምንም ነገር በሆዷ ውስጥ ሳይቀር አስመለሳት በመጨረሻ መራራ ሀሞት ወጣ፡፡ ቀና ብላ አካባቢዋን ተመለከተች ባለሱቁ ግራ ገብቶት ይመለከታታል፡፡ "ውሀ!" አለችው በደከመ ድምፅ፤ ውሀውን ጠጣች፡፡

ሲተረማመስ የነበረው ሆዷ የተረጋጋ መሰላት፡፡ በግንባሯ ላይ ችፍፍ ብሎ የነበረ ላብ ቀዝቀዝ ሲል ተሰማት ጠራረገችው፡፡

"እፎይ!" አለች በረጅሙ ተንፍሳ

"ግቢና ትንሽ አረፍ በይ" አላት ባለሱቁ በሀዘኔታ፡፡ "አይ ምንም አይለኝም እግዜር ይስጥልኝ" አለች የለስላሳውን ዋጋ እየከፈለች፡፡

በቀጥታ ወደቤቷ ተመልሳ ገብታ አልጋዋ ላይ ከተዘረረች በኋላ ነው ሰዓቷን ያየችው፡፡ ለአስራ አንድ ሰዓት ሩብ ጉዳይ ሆኗል፡፡ አንድ ሰዓት ያህል ጊዜ አላት፣ ትንሽ ማረፍ ትችላለች፡፡ ዓይኖቿን ጨፍና ሰውነቷን ዘና ለማድረግ ሞከረች፣ ሃሳቧ ግን ሊያርፍ አልቻለም፤

የሚጠብቃትም ሥራ የሚያሳርፍ አይደለም፤ ቢሆንም አልጋዋ ላይ ጥቂት መቆየት አለባት። አልያ ሊያማት ይችላል፡፡

አስራ አንድ ሰዓት ተኩል ሲሆን ከተኛችበት ተነስታ ወደጓዳ ስትገባ እናቷ የተለመደ ቦታቸው ላይ ተቀምጠው ምስር ይለቅማሉ፡፡

"እኔስ ተመልሰሽ የወጣሽ መስሎኝ ነበር" አሏት ቀና ብለው አይተዋት "ምነው? ፊትሽ ጥሩ አይደለም፤ ምን ሆነሻል?" አሏት የሚለቅሙበትን ሰፌድ እያስቀመጡ፡፡ እጭናቸው ላይ ጋደም ብላ ራሷን እንዲያሻሿት ተመኘችና ሃሳቧ ፈገግ አሰኛት፡፡

"ኧረ ምንም አልሆንኩ ተኝቼ ስለተነሳሁ ይሆናል" አለች ቀልጠፍ ለማለት እየሞከረች፡፡ እናቷ የምትበላው ሰጥተዋት ተመልሰው ወደ ምስር ለቀማቸው ገቡ፡፡ እናቷ የሰጧትን እንጀራ ለመጉረስ እየሞከረች ሰሞኑን እንጀራ መጋገር እንኳን ሳታግዛቸው መቅረቷ ተሰማት፡፡

"እማ ሰሞኑን ሥራውን ሁሉ ተውኩልሽ አይደል?" አለች ይቅርታ በመጠየቅ ዓይነት።

"ኧረ እባክሽ ተመስገን ነው፡፡ የሚሠራው አይጥፉ፤ ምንም አልከበደኝም" አሉ ወይዘሮ ስርጉት።

"ከነገ ጀምሬ ወደመደበኛ ሥራዬ እገባለሁ፤ አግዝሻለሁ፡፡" አለቻቸው በማረጋገጥ ዓይነት።

"ምነው ችግር አለ እንዴ? ይሄን ዙረት ልትተይ ነው?" አሏት መልቀማቸውን ቆም አድርገው፡፡

"ከችግር ጋር መኖር ከጀመርን ቆየን አይደል?" አለቻቸው ባጭሩ፡፡

"ምነው ቢበቃችሁ ምን እስክትሆኑ ድረስ ነው? እርሱ እንደሆነ ንቅንቅ አላለ" አሉዋት፡፡ ከእናቷ ገፅታ ላይ ጭንቀት ተመለከተች፡፡

"እማ! ከድል በፊት ምን ማብቃት አለ ብለሽ?" አለችና ወደመኝታ ክፍሏ ገባች።

ክፍሉ ውስጥ ገብታ ጥቂት ቆም አለች። የቀጠሮዋ ሰዓት እየደረሰ ነው፤ በቀጠሮ የተሞላ ሕይወት። እንቅስቃሴዎቸው ሁሉ ጥንቃቄ የተሞላበት ከሆነ ቆይቷል። እናም ጥቂት አሰብ አደረገችና ተስማሚ ሊሆን የሚችል ቦርሳ አውጥታ አንዳንድ ነገሮች ከተተች።

በችኮላ ልብሷን ቀየየረች፡፡ ካሏት ልብሶች የተሻለውንና ምቹውን መርጣ ለበሰች፡፡ የመኝታ ቤቷን በር ቆለፈችና ከወለሉ ላይ አንዱት ጣውላ አነሳች፡፡ ከጣውላው ስር የነበረውን ጆንያ አወጣችው፡፡ ያስቀመጠችው ዕቃ በካኪ ወረቀት እንደተጠቀለለ ጆንያው ውስጥ ነበረ፡፡ ከአንድ አባል የተበረከተች ሽጉጥ ናት፡፡ ሳንቃውን እንደነበረ መልሳ በእግሯ ረገጥ አደረገችው፡፡ ራቅ ብላ ተመለከተችው በፍጹም አያጠራጥርም፡፡ ሽጉጡ ደግሞ ለሚያስፈልጋቸው ጓዶች መድረስ አለበት፤ እናም ቦርሳዋ ውስጥ በጥንቃቄ ከትታ ዘጋችና ለመጨረሻ ጊዜ ራሷን በመስታወት ተመለከተች በሚገባ ዘንጣለች፡፡

"በይ እስኪ ተጠንቀቂ፡፡ እኔንም ጨርሳችሁ አሳበዳችሁኝ፡፡ እባካችሁ ራሳችሁን ጠብቁ!" አሏት እናቷ ስትወጣ።

ከግቢ ወጥታ ታክሲ ወደምታገኝበት ጥቂት እንደተራመደች ዳንኤልን ከፊት ለፊት ሲመጣ ተመለከተችው፡፡ ብስጭት አለች መንገዱን ቀይራ ልትሄድ የምትችልበት ምንም አማራጭ መንገድ አልነበራትም፡፡

"እንዲህ ሽክ ተብሎ ወዴት ነው?" አላት ዳንኤል ከእግር እስከራሷ እየተመለከታት።

"አመሰግናለሁ ግን ይህን ያህል የሚታይ ነው እንዴ?" አለች አለባበሷን እየተመለከተች።

"እያሾፍሽ ነው? ይልቅስ እስኪ ዛሬ እሺ በይና ልጋብዝሽ" አላት።

"አሁን እንኳን እቸኩላለሁ ስመለስ ግን መጋበዝ እችላለሁ" አለችው በፈገግታ።

"ዛሬስ በፍፁም አትሸውጂኝም የአንቺ ችኮላ አያልቅምና ዘላለም ደጅ መጥናት አለብኝ እንዴ?" ኮስተር አለ ዳንኤል፡፡

ደቂቃዎች ባለፉ መጠን ራሷንና ቅዱስን ለአደጋ እያጋለጠች መሆኗ ተሰማት፡፡ ዳንኤል ደግሞ በወጣቱ በጠላትነት ከሚታዩ ልጆች መሀል ነው፡፡ እንድትጠነቀቅም ተነግሯታል፡፡ እርሱ ደግሞ አንዴ ችክ ካለ አይለቅም፡፡ ልቧ ጥልጥል አለችባት፡፡ ቦርሳዋ ውስጥ የያዘችውን ዕቃ አሰበችው፡፡

"እኔ እኮ በጣም ነው የምትገርመኝ፡፡ እኔ እንድጀምርልህ ነው እንዴ የምትፈልገው? ተሸወድኩ የምትለው ነገር አይገባኝም፡፡" አለችው፡፡ ዳንኤል ያልጠበቀው ነገር ሆኖበት ግራ ግብት ሲለው አየች፡፡ በዚሁ መቀጠል ነበረባት፤ እናም ዳንኤልን እቅፍ አደረገችና ሳም አድርጋው "ስመለስ እንገናኝ" ብላ ለመልስ ጊዜ ሳትሰጠው ትታው ሄደች፡፡ ከአሁን አሁን ተከተለኝ በማለት ልቧ ድው ድው ማለት ጀመረች፤ ግን ዞር አላለችም፡፡

ሰዓቷን ተመለከተች፤ ግዜ አላት፤ ታክሲ ካገኘች በሚገባ ትደርሳለች፡፡ ታክሲውን ወዲያውኑ አገኘችና እስጢፋኖስ ቤተክርስቲያን አጠገብ ስትወርድ አምስት ደቂቃዎች ነበሯት፡፡ ቀጠሮዋ ፍላሚንጎ ነው፡፡ ደቂቃዎቹ ይበቋታል፡፡ ራመድ ራመድ እያለች አስፋልቱን አቋረጠችና ወደ ቦሌ የሚወስደውን መንገድ ያዘች፡፡ ቀና ብላ አካባቢዋን ቃኘት ስታደርግ ክው ብላ ደነገጠች፡፡ ፍላሚንጎ አካባቢ መንገዱ ተዘግቶ አላፊ አግዳሚው ይፈተሻል፤ ይገማበራል፤ ይገፋል...

የቀጠሮ ሰዓት ማሳለፍ ከመቼውም ጊዜ ይልቅ አስጊ በመሆኑ በሰዓቱ መድረስ ነበረባት፡፡ "ወይኔ ቅዱስ ተበላህ!" አለች ለራሷ።

ስለቅዱስ እየተጨነቀች ደግሞ በትልቁ ቦርሳዋ ውስጥ የያዘችው ዕቃ ትዝ አላት፡፡ ከያዘችው ዕቃ ጋር ብትያዝ የሚከተለውን ነገር ስታስበው ሰውነቷን ዘገነናት፡፡ አንድ ነገር ላይ ርግጠኛ ነች

በምንም ዓይነት መንገድ ይሁን ከቻለች ማምለጥ ካልሆነም... ቦርሳዋን ዳበስ አደረገችው፡፡ ወደ ፍላሚንጎ መሄዷን ተወችና ወደ ስታዲየም አቀናች፡፡ ሰው ሁሉ ይራወጣል፡፡ ከፍተኛው ለመዳን የየራሱን መላ የሚመታ ይመስላል፡፡ ማንም ማንንም የሚያይ አይመስልም። የሁሉም ትኩረት መሳሪያቸውን አንግተው ዓይኖቻቸውን እያጉረጠረጡ ሕዝቡን በሚያተራምሱት ወታደሮች ላይ ይመስላል፡፡

ቀስ ብላ የቦርሳዋን ቻርኔላ ፈታችው፡፡ እጇን ወደ ውስጥ አስገባችና የውስጠኛውንም ቻርኔላ ከፈተች፡፡ አካባቢዋን በዐይኖቿ እየተቆጣጠረች ሽጉጡ የተጠቀለለበትን ካኪ ወረቀት ቀደደችው ጣቷን በሽጉጡ ቃታ ላይ አሳረፈችና ፈጠን ባለ ርምጃ ወደፊት ቀጠለች፡፡ ቢያንስ አንዱን ይዛ ነው የምትሞተው፡፡ አሻግራ ወደስታዲየም ስትመለከት አሰሳው እዛም አለ፡፡"ዛሬስ አልቀልኛል" አለች ለራሷ፡፡ በየት በኩል መሄድ እንዳለባት እንኳን አስባ ሳትጨርስ ተከታታይ የተኩስ ድምፅና ጩኸት አካባቢውን አደበላለቀው፡፡ ፍተሻው ድብልቅልቁ ወጣ፡፡ ተኩስና ጩኸቱ ቀጠለ፡፡ አንዳንዱ ተኩሱ ወደሚሰማበት ሌላው ደግሞ ወደተኩሱ ተቃራኒ ይሮጣል፡፡

የተፈጠረውን አጋጣሚ ተጠቅማ ነጠላ ጫማዋን ከቦርሳዋ ውስጥ አወጣችና ቀየረች። ነጠላዋንም ለበሰች፡፡ በቅዱስ ዮሴፍ ትምህርት ቤት በር ላይ አልፋ ወደ መሿለኪያ የሚወስደውን መንገድ ያዘች፡፡ በመሿለኪያ ወደ ፍላሚንጎ በሚወስደው መንገድ ተጠመዘዘች፡፡ አልፌው የመጣችው ፍተሻ እስከዚያ ሰዓት እንደማይቆይ እርግጠኛ ነበረች፡፡ ግምቷ ትክክል ነበር፡፡ የፍላሚንጎ አካባቢ ጭር ብሏል፡፡ ወደቦሌ የሚወስደውን አስፋልት አቋረጠችና በሰፈር ውስጥ መንገዶች እየተጠቀመች ወደሰፈሯ አመራች፡፡ ዕድል አልከዳቻትም ኡራኤል ቤተክርስቲያን በሰላም ደረሰች፡፡

ድንገት አካባቢዋን ጩኸት ሞላው፡፡ የተለመደው ብየጥይትና የሰው ትርምስ የአካባቢውን ሰላም አደፈረሰው፡፡ በፍጥነት ተራምዳ ቤተክርስቲያኑ ውስጥ ገባች። አፍታም ሳይቆይ የኡራኤል ቤተክርስቲያን በተደናገጡና መሄጃ በጠፋቸው ሰዎች ተሞላ፡፡ ተከታትለው አብዮት ጥበቃዎቹ ሰዉን እየገፈታተሩ ገቡ፡፡ ቦርሳዋን ደበቀችና ነጠላዋን እንደተከናነበች መሬቱ ላይ በግንባሯ ተደፋች፡፡

ካሁን አሁን እንጠልጥለው እነሱኝ የሚለው ስጋት ቢያስጨንቃትም ባለችበት ሁኔታ ከመቆየት የተሻለ አማራጭ የላትም፡፡ ቀስ ብላ አካባቢውን ለማየት ትሞክራለች ጥበቃዎቹ የመሰላቸውን ሰው ሁሉ እያዳፉ ይነዱታል፡፡

ከተወሰነ መተረማመስ በኋላ አካባቢው ሰላም አገኘ፡፡ ከጥቂት ሰዎች በስተቀር ሰው ሙልጭ ብሎ ወጣ፡፡ ከተንበረከከችበት ተነስታ አግዳሚው ወንበር ላይ ተቀመጠችና እንደገና ማሰብ ጀመረች፡፡ ምናልባት ሰፈር አካባቢም እንዲሁ ዓይነት አሰሳ ካለ እናቷ የቱን ያህል እንደሚጨነቁ ስታስበው ደግሞ የበለጠ ተረበሸች፡፡ እንደምንም ብላ መደወልና ደህንነቷን መንገር ይኖርባታል፡፡ የሕዝብ ስልክ ያለበትን ቦታ ለማስታወስ ሞከረች፤ ልታስታውስ ግን አልቻለችም፡፡ ሰዓቷን አየች፤ ጊዜው እየመሸ ነው።

የማታውን የፕሮፓጋንዳ ሥራ አሰበችው። ከዛ አልፋ ሊፈጠር ስለሚችለው ነገር ማሰብ ግን አልፈለገችም፡፡ የእለቱን ብቸኝነቷን ጠልታዋለች። ቅዱስን አግኝታው የያዘችውን ዕቃ ሰጥታው ቢሆን ቀለል ይላት ነበር። ወደቤት ለመመለስ ከተቀመጠችበት ተነሳች።

እንደገባች ራት ለመብላት ተጣደፈች ግን ምግቡን ስትጎርሰው አፏን ደም ደም አላት፡፡ ቅዱስን ለሰከንድ እንኳ ከአእምሮዋ ልታወጣው አልቻለችም፡፡ ምግቡን አነሳችና እጇንን ታጠበች::

"በልተሽ መነሳትሽ ነው" አሏት እናቷ፡፡

"ዛሬ ሥራ አለ" አለቻቸው ለጠየቋት ጥያቄ ሳትመልስላቸው

ከእናቷ ጋር ከተግባቡ ቆይተዋል፡፡ መጨቃጨቁ የትም እንደማያደርስ ስላወቁ ልጆቹ ራሳቸውን እንዲጠብቁ መምከርን ምርጫቸው አድርገውታል፡፡ "እስኪ እግዚአብሔር በሰላም ይመልስሽ" አሏት በቀስታ፡፡

አስቻለውን እመጣለሁ ካለችበት ሰዓት በማሳለፏ በጣም ተጨንቆ ሲንቆራጠጥ አገኘችው፡፡

"በደህናሽ ነው?" አላት እርሷ መሆኗንን ሲያረጋግጥ።

"ለዛሬ ተርፌያለሁ" አለች ቁና ቁና እየተነፈሰች "ዕቅዳችንን ሁሉ በእጃቸው ያስገቡ ነው የሚመስሉት" አለች ተስፋ በመቁረጥ ሁኔታ።

"እባክሽን አባባም መረጃ የደረሰው ነው የሚመስለው፡፡ ልክ እንደቀበሌ ጥበቃ ጋቢውን ተከናንቦ በረንዳ ከተቀመጠ ግዜ የለውም።"

"እንዴት ይሻለናል ታዲያ? ሰፈራችን ግን ትንሽ መረጋጋት ይታይበታል፤" አለችው የገጠማትን አስታውሳ፡፡

"አንድ አማራጭ አለን፡፡ ቆሻሻውን እንደማትጠየፊ እርግጠኛ ነኝ" አላት አስቻለው።

"ከጥይት ቆሻሻ አይሻልም ብለህ ነው?" አለች አስቻለውን እየተከተለች።

በአጥርና አጥር መሀል ባለ ቀጭን መንገድ ውስጥ ገቡ፡፡ አስቻለው ጎንበስ አለና በአጥሩ ስር ባለው የቆሻሻ ፍሳሽ መውረጃ ላይ ለውሻ መከላከያ የተወነጋገረውን እንጨት እያነሳ ወደጎን አደረገው፡፡ "በይ ነይ" አላት አስቻለው በዐይኖቹም እየመላከታት፡፡ ምንም አላመነታችም እግሯን በቀስታ ወደቦዩ ሰደደችው እግሯን ሲቀዘቅዛት ቆሻሻውን ውሀ እስባ ዝግንን አላት፡፡ ምርጫ የለም ለመሹለክ ጎንበስ ስትል ትንፋገኑ በአፍና በአፍንጫዋ ገባ፡፡ እንደምንም ሾልካ ገባች፡፡ እንደገባች አስቻለውን መጠበቅ ነበረባት፡፡

"እነጋዲሳስ?" አለችው አስቻለው ሲመጣ።

"ከመጡ ቆይተዋል" አላት።

የአስቻለው አባት በረንዳቸው ላይ ተቀምጠው ቢያመሹም፤ አንድም ወጣት ወደዚያ ቤት ዝር ሳይል መቅረቱ እርሳቸው እዛ በማምሸታቸው መሆኑን ለራሳቸው ቢነግሩትም፤ በቅጥር ጊቢያቸው ውስጥ ግን ወጣቶቹ የራሳቸውን ዝግጅት ተያይዘውታል፡፡

ትንሿ የአስቻለው ክፍል በቀለምና በአልኮል ሽታ ታፍናለች፡፡ ፍሬሕይወትና አስቻለው እንደገቡ የአስቻለው እናት የክፍሉን በር ቆልፈው ወደሥራቸው ሄዱ፡፡ ፍሬሕይወትና አስቻለው ጊዜ ሳያባክኑ ወዲያውኑ ሥራቸውን ጀመሩ፡፡ ማርከሮቻቸውን አንስተው ተቆራርጠው በተዘጋጁት ወረቀቶች ላይ ትላልቅ ቀይ ፊደሎች መፃፍ ጀመሩ፡፡ ወንበር ላይ የተቀመጠው ዘርዓይ ቀለም በሌለው ስኪሪፕቶ ስቴንስሉ ላይ ይቀርፃል ጋዲሳም ወለሉ ላይ በዘረጋው ጨርቅ ላይ እንዲሁ በትላልቅ ፊደላት መፈክሮች ይጽፋል፡፡

ዘርዓይ ከወንበሩ ላይ ወደኋላ ለጠጥ ብሎ ተንጠራራና የቀኝ እጁን ጣቶች አፍታታቸው፡፡ ከኪሱ መሀረብ አወጣና እጆቹንና ፊቱን ጠራረገ፡፡ ውጭው ሙቀት ባይኖረውም የጠባቧ ክፍል የታፈነ አየር ሙቀት ፈጥሮ ፊታቸውን አወርዝቶታል፡፡ ጋዲሳም ከቆራረጣቸው ጨርቆች በአንዱ የግንባሩን ላብ እየጠራረገ ቆም ብሎ በአቡጀዲው ጨርቅ ላይ የጻፋቸውን ትላልቅ ፊደላት አዘቅዝቆ ተመለከታቸው፡፡ "ኢ.ሕ.አ.ፓ ያቸንፋል!" የሚለው መሐል ላይ ጉብ ብሎ ዐይን ይስባል፡፡ ከጨርቁ መሀል ለመሀል ከፍ ብሎ ደግሞ የፓርቲው አርማ በቀይ ቀለም ደምቋል፡፡ ማጭድና መዶሻው በሚገባቸው መልኩ ተስለዋል፡፡ ከማጭዱ ጫፍ ላይ መዋል ያለባት ኮከብ ግን ፈንጠር ብላ የተገነጠለች መሰለው፡፡ በርከክ አለ ኮከቧን ለማስተካከል ማርከሩን አነሳ፡፡

ጋዲሳ ሳያስበው ድንገት መዘመር ጀመረ፡፡

ለዘመናት በጭቆና ማጥ
በግፍ ሰንሰለት ታስሬ
ጨቋኙን ልጥል
በዝባዡን ልጥል
ተነስቻለሁ ዛሬ
ይኼው ታጥቄአለሁ ዛሬ...

"ጌታው ነፃ የወጣህ መሰለህ እንዴ?" አለ አስቻለው ከሚጽፈው ላይ አንገቱን ሳያቀና።

"ጻፉህ ለእኛም እንዳይተርፈን ጃል!" አለ ዘርዓይም ቀጠል በማድረግ፡፡ ጋዲሳ ድምጹን በጣም ዝቅ አድርጎ መዝሙሩን ቀጠለ

...በአንድ እንደሚነሳ ተበዝባዡ ሁሉ
ለማያጠራጥር ድሉ
ፍጹም ነው እምነቴ
የትግሉ ነው ሕይወቴ
ልጓዝ በድል ጎዳና
በወደቁት ጀግኖች ፋና

አስቻለውና ዘርዓይም ሳያስቡት አብረውት መዘመር ጀመሩ፡፡ ወፈርና ለስለስ ያለው ድምጻቸው በዝግታ እንደሚወርድ ሙላት ውሀ ይፈሳል፡፡

...የሕዝቡ ታማኝ አገልጋይ ነኝ
የሠርቶ አደሩ ወታደር
ብረት አነሳሁ
ለትግል ተነሳሁ
ጠላት ይፍራ ይሸበር
ያድር ባይ ልቡ ይሰበር
ቢሰበር አጥንቴ ቢንቆረቆር ደሜ
ላዲስ ስርዓት ልምላሜ
ፍጹም ነው እምነቴ
የትግሉ ነው ሕይወቴ...

ግድግዳው ሦስት ጊዜ ሲመታ ሁሉም ፀጥ አሉ፡፡ ሶስቱም ቀና ብለው ተያዩ፤ ተግባብተዋል፡፡ የአስቻለው እናት ድምፃቸውን ሰምተው ማስጠንቀቂያ እየሰጡ መሆኑን ለመረዳት ጊዜ የሚወስድባቸው አልነበረም፡፡

እንደገና ወደሥራቸው ተመለሱ፡፡ ዘርዓይ ስቴንስሉን ቀርፆ ሲጨርስ ማባዣውን ከአልጋው ስር አወጣ፡፡ ደስጣ ወረቀቱን ወደእጠገቡ አቀረበ፡፡ የማባዣ ቀለሙን አዘጋጀ፡፡ "አደፍርስ" ሥራውን ጀመረ፡፡ "አደፍርስ" በራሳቸው የተሠራ የማባዣ ማሽን ነው፡፡

በስቴንስሉ ላይ የተቀረጸው ጽሑፍ በወረቀቶቹ ላይ እየታተመ ወጣ፡፡ ጥራቱ ዘርዓይን አስደሰተው፡፡ ከፊት ለፊቱ ላለው አስቻለው ከሩቅ አሳየው ህትመቱን፡፡ አስቻለው ጥራቱን በማረጋገጥ ዓይነት አውራ ጣቱን ከፍ አድርጎ አሳየው፡፡ ጽሑፉ በወጣት ሊጉ አባላት የሚዘጋጀው ወርሃዊ የአካባቢ ጋዜጣ ነው፡፡ የጋዜጣው ስያሜ "ፍልሚያ" ይባላል፡፡ በዕለቱ የሚወጣው ርዕሰ ጉዳይ ደግሞ "የፋሽስቶች ድንፋታ በሕዝብ አመፅ ይበርዳል!!" የሚል ነው፡፡

ከምሽቱ አምስት ሰዓት ላይ ሁሉም ዝግጅት ተጠናቀቀ፡፡ የሚበተኑት ወረቀቶች በየመልካቸው ተቀመጡ፡፡ የሚሰቀሉት ባነሮችና ባንዲራዎችም ተዘጋጁ፡፡ በአጥሮች፣ በግድግዳዎችና በአስፋልት ላይ መፈክር የሚፃፍባቸው ቡሩሾችና የቀለም ቆርቆሮዎች እንደሚመቹ ተቀመጡ፡፡ ከሌሊቱ በአስር ሰዓት ተኩል ላይ ወጥተው ተግባራዊ ሥራውን ለማከናወን መንፈሳቸውን ዝግጁ አድርገው ጋደም ጋደም አሉ፡፡

ከጓዶቿ ጋር እኩል በመድረሳቸው ፍሬሕይወት በጣም ተደሰተች፡፡ ሥራቸውን ጨርሰው እጆቻቸው ነፃ ሲሆኑና የተኩሱ ድምጽ የሌሊቱን ፀጥ ያለ አየር ሲያደፈርሰው እኩል ሆነ፡፡ ከመቅጽበት አቅራቢያቸው ወደአለው የእነእሸቱ ግቢ ገቡ፡፡ ድንገተኛ አደጋ ቢያጋጥም ተብሎ የተዘጋጀው የአገባብ መንገድ ተግባራዊ ሆነ፡፡ እሸቱ አስቀድሞ ደብቆት የነበረውን መሰላል አመቻቸና ሁሉም በፍጥነት ወደግቢው ገቡ፡፡ ሁሉም ከገቡ በኋላ እሸቱ ግንቡ ላይ ወጥቶ መሰላሉን ወደውስጥ አስገባ፡፡

ግቢው ሰፊ ነው፡፡ በገቡበት በኩል የከብቶች ቤት አለ፡፡ ከከብቶቹ ቤት አጠገብ ያለችው የከብቶች መኖ ማከማቻ ቤት ምቹ ነበረች፡፡ እሸቱ ጓደኞቹን አስገብቶ የመኖ ማከማቻዋን ከውጭ ዘጋና ወደቤቱ ገባ፡፡ እሸቱ የሰጣቸውን ጋቢና ፍሬሕይወት የያዘችውን ነጠላ ለብሰው ጥግትግት ብለው ተቀመጡ፡፡ ጋብ ብሎ የነበረው ተኩስ ባሰበት፡፡ የውሾቹ ጩኸት ከተኩሱ ድምጽ ጋር ተደርቦ የአካባቢውን ሰላም በጠበጠው፡፡ በእያንዳንዱ ሌሊት የተኩስ ድምጽ መስማት የተለመደ ስለሆነ ማንም ከመኝታው አይነሳም፡፡

ፍሬሕይወት እነጋዲሳን አሰበቻቸው፤ ያሉበትን ቦታና የተኩሱን አቅጣጫ ግን ማገናዘብ አልቻለችም፤ ስታስበው ዝግንን አላት፤ ጆሮዎቿን ወደ ተኩሱ አቅጣጫ አቀናች፡፡ ድንገት ተኩሱ ረጭ አለ፡፡ ከጥቂት ደቂቃዎች በኋላ ደግሞ ቀጠለ አቅጣጫውን ለመረዳት በሞከረች ቁጥር ግን ትደነግጣለች፡፡ አስቻለው አሁንም አሁንም በፊቷ ድቅን እያለ አስቸገራት፡፡ በማንኛውም ጊዜ ጭንቀት ሲበዛባት እንደሚሰማት ሁሉ መንፈሷ የሆነ መጠጊያ ፈለገ መጸለይ አማራት፡፡ የተከተለው ኃይለኛ ተኩስ ሀሳቧን በታተነባት። ቅዱስን አስታወሰችው። ልክ እንደ ቅዱስ በዚህ ጊዜ ቡድኑን ማረጋጋት እንደሚጠበቅባት አሰበች፡፡

"አይዞን!" አለች ሁሉንም እየቃኘች፡፡ በገጽታቸው ላይ የተመለከተችው ጥንካሬ እርሷን የበለጠ አጠነከራት።

ንጋቱ እየተቃረበ ነው፡፡ ያሉበት ቤት በተሠራበት ቆርቆሮ ቀዳዳዎች ብርሀን ጭል ጭል ማለት ጀምሯል፡፡ አንድ ጊዜ የተኩስ እሩምታ ተከታትሎ ወረደና ደግሞ ጸጥ አለ፡፡ የበለጠ የቀረበ መሰላቸው፤ ሁሉም ተፋጠጡ፡፡ ግማሽ ሰዓት ያህል ተቀመጡ። ተኩሱ አልተደገመም ፍሬ ልቧ ከፉኛ ፈራባት፤ እሽቱም አልዘገየም ወዲያውኑ በሩን ከፈተና "ፍጠኑ" አለ አባቱና እናቱ ሲወጡ ተመልክቶ። ከዚያ ግቢ መውጣት ግዴታ ነው፡፡ በማንኛውም ሠዓት ለከብቶች ምግብ ለመስጠት ሰው መምጣቱ የማይቀር ስለሆነ ሳይታዩ መውጣት ይኖርባቸዋል፡፡ ኩርምት ብለው ያደሩ እግሮቻቸውን ጥቂት አፍታተውና በቀስታና አንድ በአንድ በዋናው በር ወጡ፡፡
የንጋቱ ተኩስ ከአእምሮዋ አልጠፋ ብሏት ፍሬሕይወት ስሜቷ አስቸገራት፡፡ ማጣራት ያስፈልጋታል፡፡ ከጃኬቷ ስር ወገቧ ላይ አስራው የነበረውን ነጠላ ፈታችና ለበሰችው፡፡ የጠዋቱን ተኩስ አቅጣጫ ተከትላ እነአስቻለው ተመድበውበት ወደነበረው ቦታ ሄደች። ሰዎች ይንጫጫሉ። እግሮቿ አልታዘዝ አሏት፣ ግን መሄድ አለባት፡፡ አንዲት አሮጊት ሴት ከወደግርግሩ አቅጣጫ ሲመጡ ተመለከተች፤ "እማማ ምንድነው ግርግሩ?" አለቻቸው የጠረጠረችውን እንዳይነግሯ እየፈራች፡፡

"እኔ ዝርግት ልበልለት! እነዚህ አረመኔዎች ዝርግት አድርገውታል፡፡" አሏት በነጠላቸው ጫፍ ዐይኖቻቸውን እየጠራረጉ፡፡ የምትሆነውን

እስከምታጣ ድረስ ደነገጠች፡፡ በሩጫ ወደግርግሩ ሄደች ከመድረሷ በፊት ግን ሩጫዋ ተገታ።

"ምን ልትጨምሪለት ነው የምትሮጪው?" አለቻት ከወደዚያው የምትመጣ ሴት።

"ማነው፤ ምንድነው?" አለች ፍሬሕይወት። ሴትዮዋ እጇን ጥብቅ አድርጋ ያዘቻትና "አስቻለው ነው፤ በይ አሁኑኑ ከዚህ አካባቢ ጥፊ አንድ ወጣት እንኳ እንዲተርፉቸው የሚፈልጉ አይመስሉም" አለቻት።

ሴትዮዋ ትግሉን በከፍተኛ ስሜት ከሚደግፉት የሴቶች ማህበራት አመራሮች አንዷ ነች፡፡ ለፍሬሕይወት በፍጹም ጊዜ አልሰጠቻትም፤ በፍጥነት ከዚያ አካባቢ እንድትጠፋ ጎተጎተቻት፡፡ በደመነፍስ የኡራኤልን መንገድ ተከትላ ሄደች፡፡ እንባዋ ዐይኖቿን አቃጠላቸው፤ ልትገታው አልቻለችም፤ ገነፈለባት፡፡

"ለስንቱ ተለቅሶ ይዘለቃል ብለሽ ነው ልጄ" አሏት አንዲት ሴት በአጠገባቸው ሲያልፉ፡፡ ቀደም ሲል የጠየቀቻቸው ሴት ናቸው፡፡ እርምጃዋን ቀነስ አደረገችና አብራቸው መሄድ ጀመረች፡፡

"እማማ የሞተውን ልጅ ያውቁታል?" አለቻቸው።

"እንዴት አላውቀው ልጄ? እንዴት ያለ ቅን ልጅ መሰለሽ በሰላምታ ብቻ የሚያጠግብ የተባረከ ልጅ ነበር..." እንባቸው ንግግራቸውን አላስጨረሳቸውም፡፡ ሀሳቧን ከፊት ለፊቷ የተመለከተችው ነገር ወሰደባት፡፡ አብዮት ጥበቃዎች እሳት ለብሰው እሳት ጎርሰው ወደእነርሱ አቅጣጫ ይመጣሉ፡፡ በመንገዳቸው ላይ ያገኙትን ወጣት ሁሉ እያግተለተሉ ናቸው፡፡ እፊት ፊታቸው የሚሄደው ወጣት የሚገባበት ማጣቱ በደንብ ይታያል፡፡ ምን እንደሚያደርግ ለመወሰን ጊዜ እንኳ አላገኘም፤

"ቁም!" አለው አንደኛው አብዮት ጥበቃ መሣሪያውን ወደእርሱ እያነጣጠረ፡፡ ልጁ አልቆመም በግብርና ሚኒስቴር አጠገብ ባለው መንገድ ሮጠ፡፡ አብዮት ጥበቃውም ተኮሰ፤ ልጁ በደረቱ ተዘረጋ፡፡

ፍሬሕይወት ሳታስበው ወደልጁ አቅጣጫ መሮጥ ስትጀምር አሮጊቷ እንቅ አድርገው አስቀሯት፡፡ መንፈሷ ሁሉ ተረበሸ በጭራሽ መረጋጋት አቃታት፡፡ አብዮት ጥበቃዎቹ ትኩረታቸውን የተመታው ልጅ ሲስበው ከሚያግተለትሏቸው ወጣቶች መሀል የተወሰኑት አመለጡ፤ በዚህ ደግሞ ደስ አላት፡፡

ደም የለበሱ ዐይኖቻቸውን እያጉረጠረጡ አብዮት ጥበቃዎቹ መንገዳቸውን ቀጠሉና እነፍሬሕይወት አጠገባቸው ደረሱ፡፡ "ቁም! አለ የተለመደውን መሣሪያውን ደግኖ"።

"ወላዲተ አምላክ! ምንድነው ጉዱ" አሉ አሮጊቷ እያማተቡ።

"ወዲህ ነይ ሽርሙጣ!" እንደብራቅ ጮኸ አብዮት ጥበቃው።

"በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ! ምነው ልጄ እንዲህ ያለው ጸያፍ ነገር ለአፍህ አይከብድህም?" አሉ አሮጊቷ በጣም ተቆጥተው።

"አርፈው ወደ ቤተክርስቲያንዎ ይሂዱ እርስዎን ማን ፈለገ ነይ አንቺ!" አለ ጣቱን ወደፍሬ ቀስሮ።

"ልጄ አብረህ ውሰደኝ እንጂ ምን ይገፍ እሄዳለሁ፡፡ ከእንቅልፏ ቀስቅሼ ከቤት አውጥቼ የት እገባለሁ" አሉት በማስተዛዘን ንዴታቸውን ሁሉ ትተው፡፡ ምንም ሳይመልስላቸው አልፏቸው ሄደ። እነርሱም ወደቤተክርስቲያን ሄዱ።

ከሰዓት በፊቱ የጭንቅ ጊዜ እንደሆነ አለፈ፡፡ ሁሉ ነገር ያስጠላል፡፡ ሰው አልቅሶ ሀዘኑን የማይወጣበት፤ ለለቅሶም መብት የታጣበት ጊዜ ላይ በመደረሱ ኀዘን ያልተሰማው ሰው አልነበረም፡፡ ፍሬሕይወት ለአስቻለው አልቅሳ ሐዘኗን ባለመከፈሏ ውስጧ መረረ፤ ስሜቷን የሚጋሯትን ጓደኞቿን ልታገኛቸው ባለመቻሏም የበለጠ ተከፋች፡፡ የአስቻለውን እናት ከአእምሮዋ ልታወጣቸው አልቻለችም።

* * * *

አንዳንዴ ከቀናት ሁሉ የተለዩ ቀናት ያጋጥማሉ። ለቅዱስ ሰሞኑ ሁሉ የስቃይ ጊዜ ሆኖበት ነው የሰነበተው፤ እቤቱ ተመልሶ ባይገባ የተሻለ እንደሚሆን ተነግሮት የተሰጠው አማራጭ መጠለያም ከአንድ ቀን በኋላ ደግሞ የሚሄድበት ሳይሆን ቀረ። በሚቀጥለው ቀን ሊያድር የሄደበት ቤትም ለመግባት አመቺ ሳይሆን በመቅረቱ ያጋጠመውን ሁኔታ ሲያስታውስ ፈገግ አለ።

ወደዛ ቤት ከመሄዱ በፊት ስለቤቱ መረጃ ቢነገረውም እንደዛ ዓይነት ሁኔታ ይገጥመኛል ብሎ አላሰበም ነበር። የተቀጠረበት ሰዓት ሲደርስ ወደተባለው ቤት ሄደ፤ የቀጠረው ሰው ሰዓቱን አክብሮ ደርሷል። መጠለያውን ካመቻቸለት ሰው ጋር ወደማደሪያው ሄዱና የውጭውን በር በተነጋገሩት መሠረት ሦስት ጊዜ መታ መታ ሲያደርገው ተከፈተ፤ በሩን የከፈተው ግን የቀጠረው ወጣት ሳይሆን አባትየው ነበሩ።

ትልቅ ነጭ ገዋን ደርበውና ነጭ ፊር ያለው ምቹ ነጠላ ጫማ ተጫምተው የሚንጎማለሉት አባት በሩን ከፍተው ያገኙትን ሰው በግልምጫ አነሱትና "ማንን ፈለግህ?" አሉት በቁጣ። የቀጠረውን ልጃቸውን ከበስተጀርባቸው ተመለከተውና "እርሱን" አለ በጣቱ እያመለከተ። ዞር ብለው ልጃቸውን ተመለከቱትና "መቼም ቅራቅንቦ አታጣ ደግሞ ይሄ ማን ነው?" አሉት ልጃቸውን። መልስ አልመለሰም በትህትና አልፏቸው ገርበብ ያለውን በር ከፍቶት ወጣ።

"ይቅርታ! ሳላስበው አባቴ ጠርቶኝ ነው" አለ ሀዘንና ጭንቀት ከገጽታው ላይ እየተነበበ።

"ይሄ እንኳ ችግር የለውም፤ ግን እንዴት መግባት ይቻላል ነው ጥያቄው" አለ ቅዱስን ያመጣው ሰው።

"አመቻችቻለሁ" አለ ልጁ ወደጓሮው እንዲዞሩ እያመለከታቸው። ተከተሉት።

ቅዱስ በሁኔታው ምንም ግራ የመጋባት ስሜት አላሳየም። ከጥቂት ጊዜ ወዲህ ተመሳሳይ ገጠመኞቹ በርካታ ናቸው። ቅዱስን ያመጣው ሰው ከጊቢው ጓሮ እንደዞሩ ትቷቸው ሄደ።

"አይዞህ ምንም ችግር አይገጥምህም" አለው ልጁ ቅዱስን።

ከግቢው ጀርባ ያለችውን ትንሽ በር በቀስታ ከፈተ። በሩ የሚገኘው ከጥግ እስከጥግ በተሰሩት የሰርቪስ ቤቶች መሀል ነው። ቀስ ብለው ወደቀኝ በኩል ሄዱና አንድ ክፍል ከፍተው ገቡ። ንጹህ ክፍል ነው፤ ከፊት ለፊት ባለው ግድግዳው ጥግ አንድ የተነጠፈ አልጋ አለ፤ ከአልጋው አጠገብ ደግሞ ሁለት ወንበሮች አሉ።

"ልብስህን እስከምትቀይር እመለሳለሁ" ብሎት ወጣ ልጁ፤ መዝጊያው ከውጭ ሲቆለፍ ተሰማው። አልጋው ላይ ተጣጥፈው የተቀመጡትን ልብሶች አስተዋላቸው ፤ ሆኖም ልብሱን ለመቀየር አመነታና እወንበሩ ላይ ተቀመጠ። ጥቂት ቆይቶ ልጁ ተመልሶ መጣ።

"ለምን ልብስህን አልቀየርክም? ለአንተ እኮ ነው ያስቀመጥኳቸው" አለ ልጁ።

ቅዱስ ልብሶቹን ቀየረና ከአልጋው ጫፍ ላይ ተቀመጠ። በዝምታ ጥቂት ቆይቶ ልጁ ለመሄድ ተነሳ። "ምንም የሚያሰጋህ ነገር የለም፤ እዛች ውስጥ የሚያድረው ልጅ የኔ እንግዳ መሆንህን ያውቃል እያሳስብህ፤ በጠዋት እመጣለሁ" አለና ሄደ። ቅዱስ ልጁ ከሄደ በኋላ ብዙም አልቆየም፤ ተኛ።

ከእንቅልፉ ሲነቃ ገና ከሌሊቱ አስር ሰዓት ነበር፤ ሲነቃ የት እንዳለ ለማወቅ ጥቂት ማሰብ ነበረበት፤ በኋላ ትዝ አለው። የቤቱ ውስጥ በጣም ጸጥ ያለ ነው፤ ከውጭ ግን አልፎ አልፎ የሰዎች ንግግር ይሰማል። ጊዜው በጣም ተጎተተበት፤ ሰዓቱን ለማየት ሞከረ ገና አስራ አንድ ሰዓት ተኩል ነው፤ ተገላበጠ። ድንገት በሀሳብ ተሳፍሮ ያን ግቢ ትቶ ጭልጥ አለ። ሁልጊዜም ጥቂት ጊዜ ሲኖረው እንደሚያደርገው ሁሉ በሀሳቡ ከእናቱ ጋር ተገኘ። እንደወትሮአቸው ሁሉ ሲያዩት ተንሰፈሰፉ፤ የሚይዙትና የሚጨብጡት ጠፋቸው። ግንባሩን፣ ጉንጩንና አንገቱን ሳሙት፤ እንደልጅነቱ እራሱን አሻሹት... እናቱ ካያቸው ጊዜ ወዲህ በጣም አርጅተው፤ ጉስቁልናቸውም ጨምሯል... "ወይኔ!" አለ ሳያስበው።

በቅጽበት ደግሞ ቀዝቃዛ ውሃ ተደፋበትና "ፃ መንፈስ ርኩስ በስሙ ለእየሱስ ክርስቶስ..." የሚል ድምጽ ተሰማው፤ ቀዝቃዛው ውሀ እንደገና ተረጨበት።

"እርስዎ ግን መቼ ነው ከተንኮል አለፍ ያለ ሀሳብ የሚያስቡት?" የሚል ድምጽ ተከታትሎ ተሰማው። የልጁ ድምጽ ነው።

"ሥራዬ መሆኑን ዘነጋኸው? ኃይለ አጋንንትን መቃወም ነው ሥራዬ" አሉት ቀዝቃዛውን ውሀ የረጩት ሰው።

"በሉ እሺ ለሰጡት አገልግሎት ይህችን ይያዙና ይውጡ፤ ለአንድ ሰው ነግረው ብሰማ ግን..."

ሰውየው መውጣታቸውን ሲያረጋግጥ ቅዱስ የተሸፈነበትን ልብስ ገለጠና ልጁን አየው።

"ተንኮል በመሥራት ብቻ የሚኖር ሰው ገጥሞህ ያውቃል?" አለው ልጁ። ቅዱስ መልስ አልሰጠውም ልብሱን በፍጥነት ለባበሰና ለመውጣት ዝግጁ ሆነ። በገባበት የጓሮ በር እንዲወጣ ከፍቶለት ለስንብት ሲጨብጠው ከተጠቀለሉ ብሮች ጋር ጨበጠው። ቅዱስ ቀና ብሎ ተመለከተው፤ አመለካከቱ ጥያቄ ነበረበት።

"እባክህን እምቢ አትበለኝ" አለ ልጁ ልብ በሚነካ ሁኔታ። ተቀበለውና "አመሰግናለሁ" አለው። ልጁ በሩን ቆልፎ ሲገባ ቅዱስ ደግሞ የሚቀጥለውን ምሽት የት እንደሚያሳልፍ እያሰበ ነበር። የማይቀረው ምሽት የራሱን ታሪክ ይዞ እስከሚመጣ ድረስ ሥራውን መሥራት አለበት። የዕለቱን ተግባራት ለመፈጸም የመጀመሪያው ቀጠሮ ከጠዋቱ ሁለት ሰዓት ነው፤ እስከዛ ያለውን ጊዜ ለማሳለፍ በአቅራቢያው ወዳለው ቤተክርስቲያን አመራ።

ቀኑ ምንም እንኳ ስጋትና ውጥረት የበዛበት ቢሆን ከሌሊቱ ፈጥኖ ያልፋል። በየመንገዱ በሚያጋጥሙ ያልተጠበቁ አጋጣሚዎች ምክንያት የሚሰናከሉ ቀጠሮዎች እየበረከቱ ቢሄዱም ተለዋጭ ቀጠሮዎችን የመጠቀም ልምድ በመኖሩ ለማካካስ ጥረት ይደረጋል። ቅዱስ ከሰዓት በፊት ከነበሩት ቀጠሮዎች አብዛኞዎቹን ተሳክተውለት

ሲያጠናቅቅ ሁለት ቀጠሮዎች ተበላሽተውበታል። ረሀብ ተሰማው፤ ጠዋት ልጁ የሰጠው ገንዘብ ትዝ ሲለው ጥሩ ምግብ የመመገብ ፍላጎት አደረበት። ሳይቆጥር ወደኪሱ የከተታቸውን ብሮች አወጣና ቆጠራቸው፤ ከግምቱ በላይ ሆነበት። "አምስት መቶ ብር!" አለ ለራሱ።

ሰዓቱን ተመለከተ፤ ከሰዓት በኋላ ከፍሬሕይወት ጋር ያለው ተለዋጭ ቀጠሮ ገና ነው። ስታዲየም ዙሪያ ካሉ ምግብ ቤቶች ወደ አንዱ ገባና ምግብ አዘዘ። ምግቡ እስኪመጣለት ድረስ በሀሳቡ የማታ ማደሪያውን ያሰላስል ገባ።

ሀሳቡን ሳይጨርሰው ያዘዘው ምግብ ቀረበለት። ከምግቡ ላይ ገና ሁለት ጊዜ እንደጎረሰ አካባቢው ትርምስምሱ ወጣ። ድንገተኛ አሰሳ ነበር፤ ወታደሮቹ ዐይኖቻቸውን እያጉረጠረጡ ሰውን ያተራምሱት ገቡ። ቅዱስ ከተቀመጠበት ቦታ ትይዩ ተቀምጠው የነበሩት ሰዎች ተደናግጠው የወታደሮቹን ሁኔታ በመከታተል ላይ ሳሉ "እጅ ወደላይ" አላቸው አንደኛው ወታደር። ከየት እንደተተኮሰ ያልታወቀ ጥይት ወታደሩን ከመሬቱ ላይ አነጠፈው። አካባቢው ቀውጢ ሆነ፤ ምግብ ቤቱ ወደጦርነት አውድማነት ተለወጠ።

ቅዱስ ወገቡ ላይ የነበረችውን ሽጉጥ ዳበስ አደረገና ሊያስወጣው የሚችል በር ፈለገ። ከመጠጥ መደርደሪያው በስተጀርባ ያለው በር ገርበብ እንዳለ ነው። እቤቱ ውስጥ ያለው ሰው ይተረማመሳል፤ ሶስት ጊዜ ተራመደና ቅዱስ እመደርደሪያው አጠገብ ደረሰ፤ ተኩሱ ከፊትለፊት በኩል ተደጋገመ፤ የቤቱ ውስጥ የበለጠ ተተረማመሰ። አንድ ወታደር ዓይኖቹን በቅዱስ ላይ አፈጠጠበት፤ ሌላው ደግሞ "እዳትንቀሳቀስ! ቁም" አለው። ቅዱስ እጁን እወገቡ ላይ ባለችው ሽጉጥ ላይ አስተካከለ፤ ወታደሩ ጠመንጃውን አነጣጠረበት። ቅዱስ ለራሱም በገረመው ፍጥነት ሽጉጡን አውጥቶ ባፈጠጠበት ወታደር ላይ አነጣጠረ፤ የሽጉጡን ቃታ ሳበው... ወታደሩ ሲወድቅ አየው... ገርብበ ባለው በር ለመውጣት ሮጥ አለ ቅዱስ። እበሩ ላይ ከመድረሱ በፊት ግን ተቀደመ፤ ጀርባው ላይ በጥይት ተመታ።

ከዚያ በኋላ የሆነው ነገር ሁሉ ቅገርት ነበር፤ ዝብርቅርቅ ያለ ቅገርት። ቅዱስ በዝብርቅርቁ ሀሳቡ ውስጥ እናቱ ጉልህ ሆነው ታዩት፤ ተጎሳቁለዋል፤ አርጅተዋል...

* * * *

ዛሬ ሚሚ በጊዜ ነው ከሥራ የተመለሰችው። ስትገባ እናቷንና ሮቤልን ሰላም ካለች በኋላ "ፍሬ አልመጣችም እንዴ?" አለችው ሮቤልን።

"አሁን ነው የወጣችው" አላት ሮቤል።

ሚሚ ወደመኝታ ክፍሏ ገብታ ቦርሳዋን አላስቀመጠችውም፤ እክፍሉ መሀል ቆመች። ግራ ግብት እንዳላት ነች፤ ምስቅልቅል ያለ ስሜት አእምሮዋን ተቆጣጥሮታል።

"ሚሚ" ብለው ተጣሩ እናቷ።

"እመት" አለችና ቦርሳዋን አልጋው ላይ ወርውራ ወደእናቷ ሄደች።

"መክሰስሽን ብይ እንጂ፤ ምነው ገብተሽ ቀረሽ?" አሏት እናቷ።

"ይቅርብኝ እባክሽ እማ፤ ልመጣ ስል ነው ሻይ የጠጣሁት" አለቻቸው። ውሸቷን ነው፤ ዛሬ ምሳዋንም ሳትበላ ነው የዋለችው።

ተመልሳ ወደመኝታ ክፍል ገባች። ውሎዋን መርሳት አልቻለችም፤ እንዴት ፈታኝ ዕለት ነበር? በመጨረሻው ግን ተሳክቶላታል፤ የተፈለገውን ሰነድ ከአገር ግዛት ጽሕፈት ቤት አውጥታ ለሚመለከተው ሰው አቀብላ ነው ወደቤት የመጣችው። ተልዕኮው ከተሳካ ለፓርቲው ትልቅ ስኬት ለመንግሥት ደግሞ ትልቅ ውድቀት ነው። ቢሳካም ባይሳካም ሚሚ ከእንግዲህ እዚያ አካባቢ መታየት አይደለም ያለችበት ቦታም ሊታወቅ አይገባውም። በሌሊት አዲስ አበባን ለቃ መውጣት አለባት።

ከአዲስ አበባ ለመውጣት የሚያስችላት ማንኛውም ሁኔታ ተመቻችቶላታል። ጫፍ ላይ ስትድርስ ግን መንፈሷ እርብሽ ብሎባታል፤ እንዴት አድርጋ ነው እናቷን፤ እህቷንና ወንድሞቿን ትታ የምትሄደው? አልጋዋ ላይ በጀርባዋ ተዘርግታ ጣሪያው ላይ አፈጠጠች፤ ድንገት አንድ መዝሙር በጆሮዎቿ ተሰማት።

"ፋኖ ተሰማራ ፋኖ ተሰማራ
እንደ ሆቺሚኒ እንደ ቼጉቬራ..." በውስጧ ዘመረችው።

በሀሳቧ የአሲምባ ተራራን ተመለከተች፤ ወጣችው ወረደችው፤ ራሷን እዚያ ካሉ ተዋጊዎች እንደአንዳቸው አድርጋ አየች፤ ከእርሷ በፊት በርካቶች መሄዳቸውን ሰምታለች። መንፈሷ ሲጠነክር ተሰማት።

"ልልፈሰፈስማ አይገባኝም!" አለች ለራሷ።

ተነሳችና ዕቃዎቿን ማዘጋጀት ጀመረች። በመጀመሪያ ወረቀቶቿን አንድ በአንድ እያወጣች መቃጠል ያለባቸውን ለየች፤ ከዚያ ደግሞ ልብሶቿን ማውጣት ጀመረች፤ ከሁለት ልብስ በላይ እንደማያስፈልጋት ተነግሯታል። ለመንገድ ሊሆኑ የሚችሉ ሁለት ሱሪዎችና ከላይ የሚለበሱ ካናቴራዎች መረጠች። በቃ! አንድ ጠዋት ስትወጣ የምትደርበው ወፈር ያለ ጃኬት ይዛለች...

"ሚሚ" አለች ፍሬሕይወት ወደእርሷ እየመጣች።

"እመት!" አለቻት ሚሚ ወረቀቶቹን ላስቲክ ውስጥ እየከተተች።

"በደህና ነው የፈለግሽኝ?" አለች ፍርዬ ቆም ብላ ሚሚን እየተመለከተቻት።

"ደህና ነኝ..." አለች ሚሚ፤ አባባሏ የሆነ ቅላጼ አለው።

"አይመስልም!" አለች ፍሬሕይወት ድምጿን ዝቅ አድርጋ።

"መሄዴ ነው ፍሬ" አለች ሚሚ ትቷት የነበረው መረበሽ እንደገና እየተሰማት።

"የት?" አለች ድንገት፤ ጥቂት አሰብ ስታደርግ ይህን ጥያቄ መጠየቅ አያስፈልጋትም ፍሬሕይወት፤ ከቅርብ ጊዜ ወዲህ የብዙዎች የፖለቲካ ሰዎች ከአዲስአበባ መሄድ እየተለመደ ነው። ራሷን ግን ማረጋጋት አለባት። ሚሚ ልጅ ናት የታናሿ ታናሽ፤ ግን ግድ ነው፤ ብዙዎች ሄደዋል፤ ከዚያም በላይ ተሰውተዋል። ስለዚህ ሚሚን ልታበረታታት ይገባታል። እራሷን አረጋጋችና

"ፈራሽ እንዴ ታዲያ?" አለቻት ኮስተር ብላ።

"ሳይሆን እማዬን..." አለችና አንጠልጥላ ተወችው።

"እሱ ልክ ነው። ግን ባትሄጂስ የሚከተለው ምንድነው? ለእማዬ "ልጁ ተገደለች" ከማለት "ሄደች" ማለት ይቀላታል" አለቻት።

"ልነግራት ግን አልችልም" አለች ሚሚ ቀስ በቀስ የተረበሸ ስሜቷ እየተረጋጋላት።

"መንገር አይጠበቅብሽም" አለቻት ፍሬሕይወት የበለጠ ተረጋግታ።

ሚሚ አንገቷ ላይ ተጠመጠመች፤ ተቃቀፉ። ሁለቱም ላለማልቀስ ጥረት እያደረጉ ባሉበት "እናንተ ልጆች!" የሚለው የእናታቸው ድምጽ ገላገላቸው። "ምን እያደረጋችሁ ነው? ራት መብላት አልፈለጋችሁም?" አሉ እናታቸው። ሚሚና ፍሬሕይወት ተከታትለው ወደሳሎን ገቡ።

ፍሬሕይወት ስሜቷን ለመሸፈን ያደረገችው ጥረት ውጫዊ ገጽታዋን ቢቀይረውም ውስጧ ግን እንደተረበሸና በሀሳብ እንደተወጣጠረ ነው። አስቻለውን ከሀሳቧ ልታወጣው፤ ስለነዘርአይም ማሰቧን ልታቋርጥ አልቻለችም። አሁን ደግሞ የሚሚ ነገር ተጨመረበት፤ ሞትና ስደት እየተበራከተ መሆኑ አሳሰባት።

* * * *

"ስብሰባውን የምናደርገው የት ይሆን?" አለ በላይሁን እያደር እየተፈጠረ ያለውን ሁኔታ በአእምሮው እያመላለሰ። ስብሰባዎችን ማካሄድ ከባድ እየሆነ ሄዷል። ጠንካራ የነበረ የመተማመን መንፈስ ቀስ በቀስ እየተሸረሸረ መጠራጠር በቦታው እየተተካ ሲሄድ አስተውሏል።

አንተነህ ድቅን አለበት፤ የሆነውን ነገር መቀበል አልዋጥልህ ቢለውም በመዋቅሩ የደረሰውን መረጃ ያለማመን የተሰጠውንም ኃላፊነት አለመቀበል አልቻለም። ባገኘው አጋጣሚ ሁሉ ግን የአንተነህን ሁኔታ ከማንሳት አይቆጠብም።

"ዓለም የሀሳብ ልዩነት ሊኖረው ቢችል እንኳን በምንም መልኩ በጠላትነት ሊቆም አይችልም" ይላል ሁል ጊዜ ጉዳዩ ከተነሳ። ያም ሆነ ይህ ዓለም ከዞን ኮሚቴ ሰብሳቢነቱ ተነስቶ በአንድ ለአንድ ግንኙነት እንዲቆይ ተወስኖ ቦታውን በላይሁን እንዲይዝ ሆኖአል።

በተቻለ መጠን የስብሰባ ቦታዎችን መቀያየር እንደሚያስፈልግ ታምኖበታል። የነበሩት የስብሰባ ቦታዎች ከፓርቲው ጋር የሀሳብ ልዩነት ፈጥረው የተለዩት አባላት በሙሉ ያውቋቸዋል፤ ሌሎች አዳዲስ ቦታዎችን ለማግኘት ደግሞ ጊዜው አያመችም። በላይሁን አዲስ የስብሰባ ቦታ ለማግኘት በሀሳቡ ሲማስን አእምሮው ብጥብጥ አለበት። ዛሬ የሚሰበሰቡበትን ቦታ የሚጠቀሙበት ለመጨረሻ ጊዜ እንደሚሆንም ተወስኗል። እንደምንም ብሎ አንድ ለመሰብሰቢያ ሊሆን የሚችል ቦታ በአእምሮው ብልጭ አለለት። ደስ አለው።

"እርስ በእርስ መጠፋፋት ሊመጣ ይሆን እንዴ?" እያለ ራሱን የሚጠይቅባቸው ጊዜያት እየበዙ መጥተዋል። በአንዳንድ ሁኔታዎች የታዘባቸው ክርር ያሉ አስተያየቶች ስጋት ላይ ይጥሉታል "በፍጹም!" ይላል ደግሞ እንዲህ ዓይነቱ ሁኔታ እንዲፈጠር የማይፈልጉ ብዙዎች መሆናቸውን ያስብና።

በዛሬው ስብሰባ ትላልቅ ውሳኔ የሚፈልጉ አጀንዳዎች ላይ መነጋገር አለባቸው። ስለአጀንዳዎቹ ሲያስብ ዳንኤል ትውስ አለው። አንዱ የመወያያ አጀንዳቸው የዳንኤል ጉዳይ ነው። ስለዳንኤል ያልደረሰ መረጃ የለም ለአካባቢ ወጣቶች መገደል፤ መታሰር እንዲሁም

ለበርካታ ወጣቶች መሰደድ ምክንያቱ እርሱ እንደሆነ የሚገልጹ መረጃዎች ከተለያዩ ኮሚቴዎች ቀርበዋል። እናም በዳንኤል ላይ መወሰድ ስለሚገባው እርምጃ ተነጋግሮ የውሳኔ ሀሳብ ማሳለፍ ይጠበቃል። ለዳንኤል ያለው ስሜት ይህ ነው የሚለው አይደለም፤ ከዱሮውም ቢሆን ፍቅርም ሆነ ጥላቻ የላቸውም። ግን ከቅርብ ጊዜ ወዲህ እየጠላው መጥቷል፤ ፖለቲካን ከግል ፍላጎቱ ጋር አጣምሮ መረማመጃ ማድረጉ፤ በተለይም ለብዙ ወጣቶች ሞት ስጋትና ስደት ምክንያት መሆኑ አበሳጭቶታል።

በላይሁን ሰዓቱን ተመለከተ፤ ጊዜ አለው፤ ፍሬሕይወትን ማግኘት ይችላል። እቤት ከገባ ስንት ቀናት እንዳለፉ አሰበና የእናቱ ጭንቀት ተሰማው፤ ግን እየደወለ ደህንነቱን ይነግራቸዋል። አንዳንዴ አባቱ ቢሮ እየሄደ ያገኛቸዋል። ስልኩን ደወለ፤ ስልኩ ለወትሮው በፍጥነት ነው የሚነሳው፤ እናቱ እስልኩ አጠገብ ተቀምጠው የሚጠብቁ ይመስለዋል። አሁን ግን ጥቂት ዘግየት አለበትና ልቡ ፈራ። ስልኩ ሊዘጋው ሲል ተነሳ፤ እናቱን አገኛቸው።

"ምነው እማ የት ሄድሽ" አላቸው እናቱን።

"ኧረ የትም አልሄድኩ ወደጓዳ ገባ ብዬ ነው" አሉት

"ፍሬ አለች?" አላቸው አስከትሎ

"የለችም፤ ጠዋት እንደወጣች ነው" አሉት

"አይይ!" አለ ሳያስበው።

"ምነው? ደህና አይደለህም እንዴ?" አሉት እናቱ ደንገጥ ብለው።

"እኔ ደህና ነኝ እርሷን ግን እንድትጠነቀቅ ንገሪያት" አላቸው።

የፈራቸውን ጥያቄዎች አልጠየቁትም "እሺ እስኪ" አሉ እናቱ።

ስልኩን ሲጨርስ ሀሳቡ ወደስብሰባው ሄደ። በስብሰባው ሊቀርቡ የሚችሉትን መረጃዎች አሰባቸው፤ መረጃዎች በሙሉ ተስፋ

የሚያስቆርጡ ከሆኑ ሰንብተዋል፤ አንድ ወር ባልሞላ ጊዜ ውስጥ ሞቱ፤ ታሰሩ እና ጠፉ የተባሉትን አባላት ቁጥር ሲያስበው ልቡን ከበደው። ከአዲስ አበባ እንዲወጡ ሁኔታዎች እንዲመቻቹላቸው የሚቀርቡ አባላት ቁጥር ከአቅም በላይ ሆኗል። በየጊዜው ከፍተኛ ትኩረት እየተደረገባቸው መሆኑ የሚነገራቸው አባላትም እንዲሁ ተበራክተዋል። እናም ማን ምን ሁኔታ እንደሚያጋጥመው ማወቅ አይቻልም፤ ሁሌም በተንጠንቀቅ መንቀሳቀስ ግድ ሆኖአል።

ስብሰባ ቦታ ሲደርስ ሂዋንና ሌላ አንድ ሰው ቀድመውታል። ሂዋን አንተነህ ጋር ባላት የቀረበ ግንኙነት ምክንያት በቅርብ ክትትል እንዲደረግባት ተወስኗል። ሂዋንም በተወሰነው ውሳኔ ደስተኛ አልነበረችም። ከበላይሁን ከተል ብሎ አንድ አባል ደረሰ። ስብሰባው ላይ መገኘት የነበረበት አንድ ሌላ ሰው ዘግይቷል፤ እናም በሁሉም አእምሮ ውስጥ ጥርጣሬ ተጫረ፤ ፈጠን ብለው ተነጋግረው ከዚያ ቦታ መሂድ ነበረባቸው።

ፈጣን የሆነ ስብሰባ አካሂደው፣ ሊያደርጉ የሚገባቸውን አድርገው፣ የሚቀጥለውን የስብሰባ ቦታና ጊዜ ወስነው ተለያዩ። በላይሁን ወደሚቀጥለው ቀጠሮው መሄድ ነበረበት፤ ግን የቀጠሮው ሰዓት ገና ነው። ጊዜውን የሚያሳልፍበት ነገር እያሰላሰለ እግሩ ወደመራው ተራመደ።

* * * *

ተስፋ መቁረጥ ቢከባትም፣ ሁሉን ነገር መጥላት ብትጀምርም ፍሬሕይወት ከቅዱስ ጋር ወደ አላት ተለዋጭ ቀጠሮ መሄድ አለባት፡፡ በተሰበረ ልብ ብትሆንም በሰዓቱ ደረሰች፤ ቅዱስ ግን የለም፡፡ ልቧ የበለጠ ፈራባት፤ የቅዱስን ደህንነት ተጠራጠረች፡፡ አስር ደቂቃዎች አለፉ፤ ከዚያ በላይ ግን መቆየት አደገኛ ነው፡፡ መንገድ ለውጣ ወደሰፈር ተመለሰች፡፡ ገጽታዋ ተስፋ መቁረጧን የሚለፍፍ መሰላት፡፡ ቅዱስ የት እንደደረሰና ምን እንደገጠመው አላወቀችም፤ በላይ እንደወጣ አልተመለሰም፤ አስቻለው ሞቶ አስከሬኑ እንኳ እንዳይነሳ ተከልክሎ ባሳደጉት ሰዎች ደጅ ለብዙ ሠዓታት መቆየቱን ስታስበው ይዘገንናታል ፡፡ የአስቻለው እናት ድቅን አሉባት፡፡ እንባዋን መቆጣጠር አቃታት፡፡ በዚህ መሪር ሀዘን ወቅት አጠገባቸው ሆና ልታጽናናቸው ብትችል ምን ነበረበት፡፡

ገና የግቢውን በር ስትገባ የበላይሁን እናት ጠሯት። "በላይ ደውሎ ነበር" አሏት አጠገባቸው ስትደርስ።

"ምን አለ?" አለቻቸው ቸኩል ብላ።
"ተጠንቀቂ በያት አለኝ" አሏት በቀስታ። ግራ ግብት እንዳላት ወደቤት ሄደች።

እንባዋ እንዲወርድና እፎይ እንድትል ፈለገች፤ ማልቀስ ግን አልቻለችም፡፡ ሲያስቸግራት የነበረው እንባዋ የት እንደገባ አጣችው፡፡ ሀሳቧ ሳታዘው ስለድርጅታዊ ሥራ ማተራመስ ገባ፡፡ የሚከተለው ነገር ምን እንደሆነ ለመገመት የሚያዳግት ነው፡፡

"ከዚህ በኋላ ከማን ጋር ነው የምሠራው? አብረውኝ ከነበሩ የኮሚቴ አባላት የቀረነው ሁለት ብቻ ነን፤ ከበላይ አካል ጋር የነበረን ግንኙነት መቋረጡ ነው...." ከራሷ ጋር እያወራች እናቷን ወደምታገኝበት ማድቤት ገባች። ከእናቷ ጋርም ብዙ አልቆየችም።

በጊዜ ነው የተኛችው፤ እንቅልፍ ሲወስዳት አልታወቃትም። ገና ሌሊቱ ሳይጋመስ ነቃች፡፡ ሌሊቱ በጣም ረዘመ፤ የተለመደው የተኩስ ድምጽ ግን አይሰማም፤ ቅፍፍ ያለ የብቸኝነት ሌሊት ሆነባት፡፡ ሊነጋጋ ሲል እንደገና እንቅልፍ ወሰዳት፡፡ ከጠዋቱ ሶስት ሰዓት ላይ እናቷ ሲቀሰቅሷት በድንጋጤ ተነሳች፡፡

"የሚፈልግሽ ልጅ አለ" አሏት እናቷ፤ እናቷም እንደእርሷው ተስፋ መቁረጣቸውንና መሰላቸታቸውን ድምጻቸው ይናገራል፡፡

ልጁን ስታየው ክው ብላ ደነገጠች። የአንተነህ መላክተኛ ነው፡፡ መልዕክቱን ነግሯት በጥድፊያ ተመልሶ ሄደ፡፡ አንተነህን ለስንት ቀናት ሙሉ በሙሉ ከአእምሮው እንዳወጣችው ስታስበው ለራሷም ገረማት፡፡ "ግን እንዴት ጨካኝ ነኝ?" አለች ለራሷ "ቁስሉ እንዴት ሆኖለት ይሆን?" ከቤት መውጣት መቻሉም ደነቃት ልታየው

ቸኮለች፡፡ ደግሞ ምንም ሳንቲም የላትም፤ እናቷን ጠየቀችና አስር ብር ሰጧት፡፡

"ደግሞ ወዴት ልትሄጂ ይሆን? መቼም አታርፊም" አሏት ብሩን እየሰጧት።

"አልቆይም እማ ቶሎ እመጣለሁ" አለችና ወጣች።

ብሔራዊ ትያትር አጠገብ ከታክሲ ወርዳ መለስ አለችና በብሄራዊ ባንክ አጠገብ ወደ ጎማ ቁጠባ ሚወስደውን መንገድ ያዘች፡፡ ልቧ ስትመታ ተሰማት፤ ጥቂት እንደተራመደች ቆም ብላ አካባቢውን ተመለከተች፤ እንደገና ራመድ ደግሞ መልከት አደረገች፡፡ በአዲስ አበባ ትምህርት ቤቶች ጽ/ቤት አጠገብ ባለችው ጠባብ መንገድ አንተነህን ብቅ ሲል አየችው፡፡ ፍርሀቷ ሁሉ በአንድ ጊዜ ለቋት ደስታ በደስታ ሆነች፤ እንዴት እንደሮጠችና አጠገቡ እንደደረሰች አልታወቃትም፡፡ አጠገቡ ስትደርስ በእጁ ሲያመለክታት ነው ቁስሉን ያስታወሰችው፡፡

ከአንተነህ ጋር ተያይዘው ወደ ጎማ ቁጠባ አቅጣጫ ሄዱ፡፡ "ከሁሉ በፊት" አለና የሆነች ወረቀት ከኪሱ አውጥቶ አስጨበጣት "ግንኙነት ተቋርጦብሻል አይደል?" አለና ጠየቃት፡፡ መቋረጡን ነገረችው፤ ድርጅታዊ እወቃቀሩንና የመረጃ ፍሰቱን እያደነቀች በሀሳብ ጥርግ አለች፡፡ ቅዱስ የሆነ ችግር እንደገጠመው ገባት።

"ፍርዬ በሀሳብሽም ቢሆን ትተሽኝ እንድትሄጂ አልፈቅድም" አለ አንተነህ በሀሳብ መመሰጧን ተመልክቶ።

"የትም አልሄድኩ፤ ምንስ መሄጃ አለኝ ብለህ ነው?" አለችው፡፡ በአንተነህም ገጽታ ላይ ርቆ የመሄድ መንፈስ እያየች ነው፡፡ ፊቱ እንደመገርጣት ብሏል ድከም ያለውም ይመስላል፡፡

"ሳይድንልህ ነው የተነሳኸው አይደል?" አለችው።

"ምን መዳን አለ ፍርዬ?..." አንጠልጥሎ ተወው፡፡ በውስጡ አንዳች ነገር እየተመላለሰ መሆኑ ይታወቃል። ግን ደግሞ አጥብቃ መጠየቅም

የለባትም፡፡ ልታውቀው የሚገባ ነገር ከሆነ እንደሚነግራት እርግጠኛ ነች፡፡

"ፍርዬ" አላት አንተነህ ሳታስበው።

"አቤት አንተነህ" አለች በፍጥነት።

"አንድ ቦታ ብንቀመጥስ?" አለ ሀሳቡ ግን አሁንም ርቆ እንደተጓዘ ነው፡፡ ሰዓቷን ተመለከተች እናቷ የቱን ያህል እንደሚሰጉ አሰበችና አቅማማች፡፡

"በቃ እንዳውም እሺ በይኝና ነገ አብረን እንደር" አላት ማቅማማቷን ተመልክቶ፡፡ ድንግጥ አለች።
አልመለሰችለትም በሰንጋ ተራ በኩል ወደተግባረ ዕድ የሚወስደውን መንገድ ይዘው በፀጥታ ተጓዙ፡፡ አገሩ የተወረረ ይመስላል፡፡ እነርሱንም ዝምታው ተጋብቶባቸው ዝም ብለዋል፡፡ አንተነህ ቆም አለና ትኩር ብሎ አያት፡፡ ብቻ የሆነ ነገር እንደሚያስጨንቀው ማወቅ ቀላል ነው፡፡

"የተለየ ያስጨነቀህ ነገር አለ እንዴ ጨነቀኝኮ አንተነህ?" አለችው።

"ምን የማይጨንቅ ነገር አለ ፍርዬ ለማንኛውም አሁን ወደቤት ሂጂ፤ የነገ ማታውን እሺ እንደምትይኝ በማመን..." አሁንም ትኩር ብሎ ተመለከታት፡፡ ምንም አላቅማማችም ተስማማችለት፡፡ በአንድ እጁ በስስት አቀፋና ሳማት፡፡

"በጣም እወድሻለሁ ፍርዬ እንዳጣሽ አልፈልግም" አላት በጆሮዋ፡፡ ለአንተነህ ልቧ ደማችለት፤ ልትገታው የማትችለው ሀዘን ልቧ ውስጥ ገባ፡፡

"ነገ መገናኘት ይኖርብናል፡፡ መነገር የሚችል ከሆነ እንድትነግረኝና ጭንቀትህን እንድካፈልህ እፈልጋለሁ፡፡ በጣም እወድሃለሁ" አለችው እርሷም።

"ተጠንቀቂ" አላት በመጨረሻ ሲሰነባበቱ። ግራ ግብት እንዳላት ወደቤቷ ተመለሰች። አንተነህ ለምንም ነገር የማይሰጋ የሚመጣው ነገር ሁሉ ቢመጣ ጭንቅ የሌለው ዓይነት ሆነባት። ያልዳነ የጥይት ቁስል ይዞ ራሱን ለመደበቅም ብዙ ጥረት ሳያደርግ በእግራቸው ያን ያህል መጓዛቸው ለፍሬሕይወት እንቆቅልሽ ሆነባት። ለማንኛውም ምንም ሳያጋጥማቸው በመቅረቱ ደስ ብሏታል፤ በሰላም እንዲገባም ተመኘችለት።

* * * *

እንቅስቃሴያቸው ሁሉ የወትሮው ፍጥነት ተለይቶታል፤ ቀስ በቀስ ሞራላቸው እየወረደ መጥቷል። ፍሬሕይወት ብዙ ቀጠሮዎች አልነበሯትም፤ በጊዜ እቤት ገብታ ከእናቷ ጋር ሥራ መሥራት ጀመረች። ወደአመሻሹ ላይ በላይሁን ስልክ ደውሎ ጥሩ ሁኔታ ውስጥ ያለመሆኑን ነገራትና "ነገ በጠዋት እማማ የምትሰጥሽን ገንዘብ ይዘሽልኝ ነይ" አላት። ስሜቷ የበለጠ ተመሰቃቀለባት።

ነገ የራሱን ምስቅልቅል አስከትሎ ዛሬ ሆነ። በላይሁን የቀጠራት ቦታ ሄዳ ገንዘቡን ሰጠችው። "እባክሽን ተጠንቀቂ ፍሬ" አላት በላይሁን እንደተገናኙ። ፍሬሕይወት አንተነህ በሰጣት ኮድ የምታገኘውን ሰው ለማግኘት ሰዓት እንዳያልፍባት ከበላይሁን ጋር አብረው መቆየት አልቻሉም። "በተቻለህ ሁሉ ራስህን ጠብቅ" አለችው እርሷም ስትለየው።

ቀጠሮዋ እስጢፋኖስ ቤተክርስቲያን ነው። አለባበሱም ቦታውን እንዲመስል ተደርጓል። ጥቁር ጥለት ነጠላዋን ንጥል አድርጋ ለብሳና ጥቁር ሻሽ ሸብ አድርጋ የሰኔ ጎልጎታዋን ገልጣ ከቤተክርስቲያኑ በር በስተቀኝ ካለው ስዕል ፊት ተቀመጠች። ወዲያውኑ ሰፋ ያለ ኮት የለበሰና ካኪ ሱሪ ያደረገ ሰው ኬፑን አውልቆ ሁለት ጊዜ ተሳለመና ወደእርሷ ዞረ።

"ምልክስናሽ ዛሬ ነው?" አላት ኮስተር ብሎ።

"እረ ጋብቻዬ ነው" አለች።

ሰውዬው አጠገቧ ተቀመጠ። ዳኙ ይባላል። ከፍሬሕይወት ጋር ለተወሰኑ ደቂቃዎች ተነጋሩ፤ ንግግራቸው ሁሉ አስጨናቂ ነበር። በፓርቲው ውስጥ ስለተፈጠረው ክፍፍል ጠቅለል አድርጎ አስረዳት። በፓርቲው የበላይ አካላት መሀል የፖለቲካ መስመር ልዩነት ተፈጥሮ አንደኛው ክፍል አፈንግጦ መውጣቱንና ጉዳዩ ግን ለጊዜው ከዚህ ኮሚቴ በታች መውረድ እንደሌለበትና ይህን በተመለከተ የሚነበብ ጽሑፍ እንደሚሰጣት ነገራት። እርሱ እየነገራት ሀሳቧ በሙሉ አንተነህ ጋ ሄደ። አንተነህን ምን እንዳስጨነቀው ገባት።

"እንቅስቃሴያችን ሁሉ እጅግ ከፍ ባለ ጥንቃቄ መሆን ይኖርበታል። ከእንግዲህ ያለው ትግል ከውጭ ጠላት ብቻ ሳይሆን ውስጣችንን አሳምረው ከሚያውቁ የውስጥ ጠላቶችም ጭምር ነው። ይህንን የሚስጥር መገናኛ ካመጣልሽ ሰው ጋርም ከእንግዲህ ምንም ዓይነት ግንኙነት እንዲኖርሽ አያስፈልግም..." እስኪጨርሰው ልታዳምጠው አልቻለችም። ምድርና ሰማዩ ዞረባት። ብቻ እንደምንም ብላ ስምምነቷን በራሷ ንቅናቄ ለመግለጽ ሞከረች።

የቀጠሮ ሰዓት ተነጋገሩ። የቤተክርስቲያኑን የበረንዳ ምሰሶ ተገን አድርጎ የሚነበበውን ጽሑፍ አቀበላት። የጎደለውን የኮሚቴ ቁጥር ለማሟላት እንድትችል የመገናኛ ኮድ ሰጣት። በድጋሚ "ተጠንቀቂ" አላትና ሄደ።

የሰማችውን ማመንና መቀበል በፍጹም የሚሆን አይደለም። ሀሳቧ ተመሰቃቀለባት፤ አካሏም የዛለ መሰላት። አቅም እንደከዳት እመበለት ከተቀመጠችበት በግድ ነው የተነሳችው። እንደአነሳሷ በቀስታ ወደቤቷ አመራች። ጽሑፉን ለማንበብ ቸኩላለች። አንተነህንም ከአእምሮዋ ልታወጣው አልቻለችም። አካባቢዋን በጥንቃቄ መከታተል እንዳለባት በፍጹም ዘንግታለች። የአፍሪካ አዳራሽን በር አለፍ ብላ ገና አቀበቱን ስትያያዝ ከፊት ለፊቷ እነዛ መከረኛ ወታደሮች ፈስሰዋል። አእምሮዋ ከምን ጊዜው እንዳሰበው ሳታውቀው ትንፋሿን ዋጥ አድርጋ ሆዷን ነፋችው። ቀድሞ ወታደሮቹ መኖራቸውን እንዳልተገነዘበች ዓይነት ግንባሯን ቋጥር አድርጋና ፊቷን ኮሶ አስመስላ በመሀላቸው ሄደች።

"ስሚ! ወዴት ነው? ቁሚ!" አላት አንዱ ወታደር።

"የቱ ጋ ልቀመጥ?" አለችው አጠገቧ ያገኘችውን ሌላ ወታደር።

"ዝም ብለሽ ሂጂ" አላትና "ትለፍ ነፍስ ጡር ነች" አለው እንድትቆም ላዘዛት ወታደር፡፡ እየተያዙ ወደመኪና ላይ የሚወረወሩትን ወጣቶች በቀስታ እያየች በትርምሱ ውስጥ አልፋ ሄደች፡፡

ነፍሷ እንደተጨነቀች መሸ። እነዛን እንደእግዚአብሔር ታያቸው የነበሩትን ሰዎች ስታስባቸው፤ በእነርሱ መሀል እንዲህ ዓይነት መከፋፈል ይፈጠራል ብላ መቀበል አቃታት። መሠረታዊ በሆነ ጉዳይ ላይ የጠበቀ ትስስር ያላቸው ሰዎች ያን መሰሠረታዊ ዓላማ ለማስፈጸም መከተል በሚገባቸው ስልት ላይ መግባባት አቅቷቸው ድርጅቱን አደጋ ላይ በሚጥል መልኩ ይከፋፈላሉ ብላ ለመገመት ተቸገረች።

ራስ ምታት ሲፈልጣት አድሮ ዓለም ዝብርቅርቅ ብሎባታል፡፡ ሁኔታዋን ማንም ተመልክቶ ጥሩ ስሜት እንደሌላት ለማወቅ አይቸግርም፡፡ እናቷም ጠየቋት፡፡ የምትወዳት የትምህርት ቤት ጓደኛዋ መሞቷን እንደሰማች ነገረቻቸውና አብረዋት አዘኑ፡፡ ከቤት ሳትወጣ ዋለችና ወደማታ ሄዳ ለቅሶ እንድትደርስ አስፈቀደች፡፡ ከራሷ ጋር ስትሟገት ሀያ አራት ሰዓት ሊሞላት ቢሆንም ጥርት ያለ አቋም ልትይዝ አልቻለችም፡፡ ከአንተነህ ጋር መገናኘት እንዳለባቸው ብታምንም ስለሰማችው ነገር ከእርሱ ጋር በመነጋገርና ባለመነጋገር መሀል ተወጥራ ነው አድራ የዋለችው፡፡ በመጨረሻውም ሰዓት ቢሆን አንተነህን ልትዘጋው እንደማይገባት ነፍሷ ነገረቻት፡፡

በአስራ ሁለት ሰዓት ከአንተነህ ጋር የተገናኙት መርካቶ ልደት ኬክ ቤት ነው፡፡ አንተነህ ትናንት ከነበረበት ሁኔታ ብሶበት እንደሆነ እንጂ አልተሻለውም፡፡ በማንኛም ደቂቃ የከፋ ነገር ሊደርስ እንደሚችል ነው ስሜቷ የሚያንሾካሾክላት፡፡ ከሁሉም በላይ ሰላሟን ያሳጣት በፓርቲው ውስጥ የተፈጠረው መከፋፈል ነው፡፡ መተማመን በሌለበት ጥርጣሬ ጉልበት ያበጃል፤ መጠራጠር ደግሞ ኃይልን ይሸረሽራል፡፡ እርምጃቸው ሁሉ ወደሞት የሚጣደፍ ሆኖ ተሰማት፡፡

ከአንተነህ ጋር ሲጫወቱ ወትሮ የነበረው ጣዕም አልነበረም፡፡ ጥቂት ደቂቃዎች ቆይተው ወጡ፤ ወዴት እንደሚሄዱ ባታውቅም አንተነህን ተከተለችው፡፡ ወደራጉኤል መንገድ ሄዱ፤ ወደፒያሳ የሚሄደው ዋናው አስፋልት ላይ ሲደርሱ ቆሙና ታክሲ ያዙ፡፡ አራት ኪሎ ከታክሲ ሲወርዱ ለዓይን ያዝ አድርጓል፡፡ በአራት ኪሎ መንደሮች መሀል ባሉ ጨለማ መንገዶች ውስጥ ለውስጥ ሄዱ፡፡ ከተያያዙትና ጭንቅንቅ ካሉት ትናንሽ ሱቆች በስተጀርባ በጠባብ መንገድ አልፈው አንድ ግቢ በር ላይ ቆም አሉ። አንተነህ አካባቢውን ቃኘት እያደረገና እጁን አሾልኮ የውጭውን በር ከፈተው፡፡ ግቢው ጨለማ ነው፤ በቤቱ ጥግ አድርገው ወደውስጥ ዘለቁ፡፡ አቤት ጉራንጉር! ገና ቤቱ ጋ አልደረሱም። እንደገና ሌላ ግቢ መሰል ነገር አለፉና ወደውስጥ ገቡ፡፡ ጭርንቁስ ቤት ነው ፡፡ አንተነህ መክፈቻ አወጣና በሩን ከፈተ፡፡ ሁሉ ነገር የሚከናወነው በጸጥታ ነው ተከትላው እንደገባች በሩን ዘጋና ቆለፈው፡፡ ጨለማው ዐይን ቢወጉ አይታይም፤ ግትር እንዳለች ቀረች፡፡ አንተነህ በዳበሳ መብራቱን አበራው፡፡ ውስጡ ከውጭው የባሰ አስቀያሚ ክፍል ነው፤ አስጠላት፡፡ ግድግዳና ጣሪያውን ተዟዙራ ተመለከተችው፤ አንድ እንኳን ፈካ ያለ ነገር አይታይበትም፡፡ ጎንበስ ብላ የረገጠችውን መሬት አየችው፤ አፈር ነው፡፡ ሁሉም ነገር ቀፈፋት፡፡ ከፊታቸው ሲታዩ የሚብለጨለጩትን ሱቆች ታዘበቻቸው፡፡

አንተነህ ከግድግዳው ምንም የማትለይ አጭር በር ገፋ አደረጎ ከፈተና "የተሻለ እንደሚሆን ተስፋ አደርጋለሁ" አላት ሁኔታዋን የታዘበ በሚመስል አነጋገር፡፡ በሀሳቧ አንተነህን ባለፈው ያገኘችበትን ሁኔታና የአሁኑን እያነጻጸረች ነበርና ለዓላማ ሲባል ሁሉንም መሆን እንደሚቻል ለራሷ አረጋገጠች፡፡

ወደክፍሉ ውስጥ ለመግባት ጎንበስ ማለት ነበረባት። በመጠኑ ሻል ያለ ክፍል ነው፡፡ በክፍሉ አንድ ጥግ ፍራሽ ተዘርግቷል፤ ብርድልብስም ተነጥፎበታል፡፡ ከፍራሹ አጠገብ አንድ ወንበር አለ፡፡ በሌላው ግድግዳ ጥግ ደግሞ አነስ ያለች ጠረጴዛ አለች፤ ጠረጴዛው ላይ የምግብ ማብሰያ ቁሳቁሶች ተደርድረዋል፡፡

"እስከአሁን ቆመሻል እንዴ?" አላት አንተነህ የወዲያኛውን ክፍል መብራት አጥፍቶ ሲመለስ፡፡

ከፍራሹ ዳር ላይ ተቀመጠች፤ በጣም ይቀዘቅዛል እግሯን ሰብስባ ኩርትም አለች፡፡ አንተነህ ከትንሽ ሻንጣ ውስጥ ጋቢ አውጥቶ አለበሳት፡፡ ጋቢውን ሲደርብላት ቅዱስን አስታወሰችው፡፡ የት ደርሶ ይሆን? ሞቶ ይሆን ወይንስ ወደአንዱ እስር ቤት ተጥሎ ይሆን? መንፈሷ ተረበሸ። ቅዱስን ስታስብ አሁን በፓርቲው ውስጥ እየተከሰተ ያለው ሁኔታ ተደቀነባት... አቤት የሀሳቧ ያለማለቅ!

"አትኮብልይ አላልኩሽም አንቺ ልጅ?" አላት አንተነህ ጃኬቱን አውልቆ ፍራሹ ላይ እየወረወረው፡፡

"አልኮበለልኩም" አለችው። ወዲያውኑ ደግሞ አእምሮዋ ወደሌላ ሀሳብ ሄደባት፤ ወደአንተነህ። "መቼ ይሆን ቤተሰቦቹ ጋ ሄዶ የሚያውቀው?" የሚል ጥያቄ በአእምሮዋ እየተመላለሰ ቤተሰቦቹን አሰበቻቸው። "እነርሱስ ምን ያስቡ ይሆን?" አለች ደግሞ፤ በጣም ገረማት፡፡

"አንተነህ" ብላ ተጣራች ድንገት።

"እመት" አላት ሽሚዙን እየጠቀለለ።

"ምን ልታደርግ ነው?" አለች ስለቤተሰቦቹ ልትጠይቀው ያሰበችውን ትታ።

"እንዴት ዓይነት እራት እንደማበላሽ አታውቂም" አላት ጥግ ላይ ወዳለችው ጠረጴዛ እየሄደ።

"እባክህ ተወው ይቅርብን፤ ባንበላስ?" አለችው።

"አጋጣሚው ሲገኝ መብላት ነው፤ ፆም ማደሩማ የተለመደ ሆኗል" አለና ማቀራረብ ጀመረ።

ሥራውን ልትረዳው ጋቢዋን አስቀመጠችና ተነሳች፤ አልፈቀደላትም። እርሷም አልተቀበለችውም፤ ልታግዘው አጠገቡ ሆነች።

"እባክሽን ትዝታዬን እፈልገዋለሁ" አላት።

"ለትዝታውማ አብረን ሠርተን መመገባችን የበለጠ አይሆንም?" አለችው። ተስማማ። ራታቸውን አብረው ሠርተው አብረው በሉ።

የመብላት ፍላጎት ባይኖራትም በጉርሻ ኃይል በላች፤ ቆንጆ እራት ነበር። የተመገቡባቸውን ዕቃዎች ፍሬሕይወት ስታጣጥብ እርሱ ሻይ አፈላ። ደስ እያላቸው ሻያቸውን ጠጥተው ጨረሱና ፍራሻቸው ላይ ተቀመጡ።

"ሌላ ትዝታ እፈልጋለሁ" አላት አንተነህ።

"እንደእውነቱ ከሆነ ትዝታችን ተቆንጥሮ አያልቅም" አለችው ሩቅ እያሰበች።

"እውነት ነው! ዴሞክራሲያን ማንበብ ያስጀመርኩሽ እኔ ነበርኩ። ምናልባትም ለኔ የመጨረሻ የሆነውን እትም አብረን ብናነበው ደስ ይለኛል" አለ አንተነህ። እንባው እየተናነቀው እንደሆነ ገብቷታል። እንዲያለቅስ ግን በፍጹም አትፈልግም።

"ደስ ይለኛል! ነገር ግን በለቅሶ እንድንለያይ አልፈልግም" አለችው ፍርጥም ብላ።

ድምጹን ዝቅ አድርጎ የዴሞክራሲያን ልዩ እትም ማንበብ ጀመረ። የምትወደውን ድምጹን እየሰማች ወደእንቅልፍ ዓለም ብትገባ ወደደች። ዐይኖቿን ገርብብ አድርጋ ጆሮዎቿን አሰላች።

"ዛሬ እንቅልፍ የለም" አለና አንገቷ ስር ሳማት።

"በፍጹም አልተኛም! ድምጽህ እያባበለ ሲያስተኛኝ የሚሰማኝን ስሜት ማወቅ ግን ተመኘሁ" አለችው።

የቀረችውን ጥቂት ጽሑፍ አነበበና ጨረሰላት። "ምን እንዳሰብኩ ልንገርህ?" አለችው ጋዜጣውን አጣጥፎ ሲያስቀምጥ።

"እስኪ ንገሪኝ" አላት በጉጉት።

"እኔንና አንተን ከሚለያየን ምነው የትግሉ መጨረሻ ዛሬ በሆነ ብዬ አሰብኩ" አለችው።

"ፍርዬ! ምነው ለዛሬ ፍቅራችንን ቀምቶን ሕይወታችንን ባቆየልን። በሕይወት ከቆየን ስንገናኝ ፍቅራችንን መቀጠል እንድንችል" አላትና ፊቱን በእጆቹ ሸፍኖ እጉልበቷ ላይ ተደገፈ።

"በቃ ይሆናል ብለን እንመኝ" አለችና ቀና አደረገችው።

አንተነህ ከፍራሹ አጠገብ ያለ ትንሽ ቴፕ አነሳና ድምጹን ዝቅ አድርጎ ከፈተው፤ ግጥም ነበር፡፡ ኃይለኛ ግጥም!

ግጥሙ ወኔን የሚቀሰቅስ፣ ልብ የሚሞላ ነው፡፡ የግጥሙ ይዘትና የአንባቢው ድምጽ ውህደት ልዩ ነው። ልክ እንደ አንተነህ ድምጽ ተአምራዊ ኃይል ያለው ወፍራምና ዘለግ ያለ ድምፅ! ሁለቱም በየሀሳባቸው ተውጠው ግጥሙ ማለቁን እንኳ አላስተዋሉም።

"ወዴት ሄድሽ" አለ አንተነህ ቀድሞ ከሀሳቡ ተመልሶ።

"የትም አልሄድኩም፤ ግን ሁኔታው የሚቀየር ይመስልሀል?" አለችው።

"ተስፋ አንቆርጥም" አላት አንተነህ። የወትሮው ሙሉ እምነት ግን በድምጹ ውስጥ የለም።

እንደገና ዝምታ ሆነ፤ ከቅዝቃዜው ጋር ተዳምሮ አጥንት የሚሰብር ማለቂያ የሌለው ዝምታ! እንዴት ይቀፋል፡፡ ከውሾቹ ጨኸትና አልፎ አልፎ ከሚሰማው የመኪናና የጥይት ድምጽ በስተቀር ሌላ ድምጽ የለም።

"ፍርዬ" አለ አንተነህ ድንገት ዝምታውን ሰብሮ፡፡ ቀና ብላ አየችው፤ ከብ ዐይኖቹ ቅዝዝ ብለዋል፡፡ እንደምንም ብሎ ፈገግ አለና እነዛን ችምችም ያሉ ጥርሶቹን አሳየት እርሷም ፈገግ ለማለት ሞከረች።

"እንግዲህ መለያየታችን ነው" አለና ፈገግታዋን በአጭሩ አስቀረው። መለያየት የሚለው ቃል እጅግ በጣም ቢያስደነግጣትም ምን እንደምትለው ግን ግራ ገባት፡፡ በርካታ ጥያቄዎች በአእምሮዋ ውስጥ ተመላለሱ፤ የትኛውን ትጠይቀው?

"ግራ ገብቶሻል አይደል?" አላት ውስጧን ያወቀባት ይመስል።

"አዎን ግራ ገብቶኛል" አለችው።

"በማንኛውም የፖለቲካ ድርጅት ውስጥ ሊከሰት የሚችል ቢሆንም እኛ አሁን ላለንበት ሁኔታ ግን በጣም አስጊ ነው..."

"ታዲያ ለምን ይህንን አስቦ ለመፍታት አልተሞከረም..." አቋረጣት።

"በቃ ይህንን እዚህ ልንነጋገርበት አያስፈልግም አንድ ነገር ብቻ ግልጽ እንዲሆንልሽ እፈልጋለሁ። ድርጅቴን ከራሴም አስበልጬ የምወድ መሆኔን! የማደርገውን ሁሉ የማደርገው ለዓላማና ለድርጅት ስል እንደሆነ እንድትረጅልኝ ብቻ! ሊፈጠር የሚችለው ክፉ ነገር ሲፈጠር ግን እዚህ ሆኜ ማየት አልፈልግም..." ድምጹ ተርገበገበና ንግግሩን አቋረጠው።

"ታዲያ ምን ልታደርግ አስበህ ነው?"

"መለያየታችን ለዚህ መሆኑ አይደል"

"የት ትሄዳለህ?"

"ፍርዬ ይህን አትጠይቂኝ፡፡ እኔም የት እንደምሄድ አላውቀውም" አላት ከልቡ መሆኑን በሚገልጽ ቅላጼ። ከዚያ የበለጠ ውይይት የመቀጠል አቅም አልነበራቸውም፡፡ አቀርቅራ ዝም አለች። በውስጧ ግን የአንተነህን ስብእና አደነቀች።

"አንድ ነገር ቃል ትገቢልኛለሽ" አላት ደግሞ ከጥቂት ዝምታ በኋላ።

"ምን ቃል ልግባልህ አንተነህ?" አለችው።

"እስከመጨረሻው ይቅር እንድትይኝ"

"ምን አድርገሽኝ ይቅር..." አቋረጣት።

"ምን ያላደረግሁሽ አለኝ ፍርዬ፤ በሕይወት ዘመኔ ሁሉ በፀፀት ስገረፍ እንደምኖር አውቀሽ ይቅር እንድትይኝ ነው የምጠይቅሽ። ሊጀመር የማይገባው ፍቅር ጀምሬ አሰቃየሁሽ፣ ለሀሜት አጋለጥኩሽ..." ቀና ብላ ተመለከተችው። ካየችው ጊዜ ጀምሮ እንደዚያ ያለ ስሜት አይታበት አታውቅም። በጣም አሳዘናት።

"እሺ አንተን ካስደሰተህ ይቅር እልሃለሁ" አለችው በውስጧ ግን ሁሉም ነገር ዝብርቅርቅ ብሎባታል።

"ፍርዬ እስኪ ምንም እንዳልተፈጠረ እናስብና ደስ ይበለን" አለና አቀፋት። ግን በፍጹም የሚሆን አልነበረም። "ማን ያውቃል ፍርዬ ልንገናኝ እንችል ይሆናል" አላት ደግሞ። ግራ ግብት እንዳለው ያስታውቃል። በአብሮነታቸው ይሰማቸው የነበረው ያ ሁሉ ደስታ ጠፍቶ ባዶነት ከበባቸው፡፡ የነገን መለየት እያሰቡ በዛሬ አብሮነታቸው መደሰት አቃታቸው፡፡ በሁለቱም ልቦች ውስጥ ያለው ግን አንድ ነገር ነው። ከግል ሕይወታቸው ለሚበልጠው ዓላማ ፍቅራቸውን መስዋዕት የማድረጋቸው ውሳኔ።

"አብሬው ብሔድስ" ድንገት ወደአእምሮዋ የመጣ ሀሳብ ነው። ሀሳቡ ራሷኑ በጣም አስደነገጣት፤ በተቻለ ፍጥነት ሀሳቡን አባረረችው፡፡ ምሽታቸው የተመሰቃቀለ ነበር፡፡ አንተነህ አንድ ጊዜ እንዳለው ፍሬሕይወትም በዚያች ደቂቃ እርግጠኛ ልትሆን የቻለችው በአንድ ነገር ብቻ ነው፤ አንተነህን በጣም እንደምትወደው!!

እንቅልፍ ምን ጊዜ እንደወሰዳት አላወቀችም፤ ጠዋት ግን ቀድማ የነቃችው እርሷ ነች፤ ከአንተነህ አንገት ስር ሽጉጥ እንዳለች ነው የባነነችው። ቀስቀስ ስትል አንተነህ በእንቅልፍ ልቡ ጥብቅ አድርጎ አቀፋት። ትኩር ብላ ተመለከተችው። በእርግጥ እንዲህ ያለ ታማኝነት ሁሉም ወንዶች ይኖራቸው ይሆን? አድናቆቷን ልትገልጽለት ፈለገችና በቀስታ ጉንጩን ሳመችው።

ሰዓቱ ለአንድ ሰዓት አሥራ አምስት ደቂቃዎች ብቻ መቅረታቸውን ያመለክታል፡፡ አንተነህን በመቀስቀስና ባለመቀስቀስ መሀል ሆና እርሱ ድንገት ነቃ፤ ሰዓቱን ነገረችው።

"እስከ ሁለት ሰዓት ድረስ መቆየት እንችላለን" አለና ወደደረቱ አስጠግቶ አስተኛት፡፡ የመጨረሻዋ ሰዓት ግን ፈጥና ደረሰችና መለየት ግድ ሆነ። ተነስተው ተጣጠቡና ለመውጣት ዝግጁ ሆኑ።

"ምንም እንዳይነካሽ ምኞቴ ነው" አለና ለመጨረሻው ስንብት አቀፋት "ፍርዬ ዳግም እንደምንገናኝ ተስፋ እናድርግ" አላት።

"በፍጹም ተለያይተን እንድንቀር አልፈልግም" አለችው ሳታስበው እንባዋ እየተናነቃት፡፡ አንተነህ በግድ ይዞት የነበረው እንባ ገንፍሎ ወረደ፤ ለደቂቃዎች ተቃቅፈው ተላቀሱ።

"ፍርዬ በውስጤ ይገኛሽ እኖራለሁ፡፡ እስከ ዘለዓለምም ቢሆን" አላት አንተነህ በስቅስቅታ በሚቆራረጠው ድምጹ። የፊት ለፊቱ በር ሲከፈት የቁልፉ ድምጽ ተሰማቸው፡፡ እናም የመጨረሻዋ ሰዓት ሆነች፡፡

"የገባንበትን መንገድ ታስታውሸዋለሽ አይደል?" አላት አንተነህ እየተርበተበተ ልትመልስ የቻለችው በአንገቷ ምልክት ነበር። መቋቋም የምትችለው አልነበረም፡፡ ቀና ብላም ልታየው የምትችልበት አቅም አልነበራትም። ፊቷን አዞረችና ወደገቡበት በር ተራመደች። በሩን ከመክፈቷ በፊት አንተነህ ከፊቷ ቀደመና ቆመ።

"ፍርዬ በጥንካሬሽ ሁሉንም እንደምታልፊ አምናለሁ፡፡ እባክሽን ይህንኑ አረጋግጭልኝና የልቤን ስቃይ ቀንሽልኝ" አላት አንተነህ በተረበሸ ሁኔታ።

አንተነህን ለማረጋጋት የምትችል ከሆነ ሌላም ነገር ብትጠየቅ የማትችለው ነገር እንደሌለ ተሰማት። እናም ቀና ብላ ተመለከተችው፡፡ እንባዋን ልትገታው ባትችልም ፈገግ ለማለት ሞከረች፤ ተሳካላት። አንተነህም ያንን የምትወደውን ፈገግታውን

አሳየት፡፡ ለመጨረሻ ጊዜ ተቃቀፉና ተሰነባበቱ፡፡ ከዛ በኋላ ዞር ብላ ልታየው አልደፈረችም፤ በመጡበት መንገድ ለብቻዋ ተመለሰች።

* * * *

ግቢው ጸጥ ረጭ ብሏል፤ ወይዘሮ ስርጉት መንፈሳቸው እንደተረበሸ ነው የዋሉት፤ ሥራ መሥራት እንኳ አልሆን ብሏቸው ሲወጡ ሲገቡ ቆዩና አልጋቸው ላይ ጋደም አሉ። በፍጹም የማያርፍ ስሜት የላቸውም፤ እንደገና ተነሱና አገልግላቸውን አንስተው ወደበረንዳው ወጡ። ጥጡን በደመነፍስ ከአገልግሉ ያወጡና አረጋግፈው እክዳኑ ላይ ያስቀምጣሉ። አገልግሉ ውስጥ ያለው ጥሬ ጥጥ ሲያልቅባቸው ደግሞ መፈልቀቅ ጀመሩ።

እጆቻቸው ቢንቀሳቀሱም አእምሮአቸው ግን ከሚሠሩት ሥራ ጋር አይደለም። ሚሚን ከሀሳባቸው ማውጣት አልሆነላቸውም፤ ሁሌም በዐይነህሊናቸው የሚመለከቷት ተርባ፣ ደክሟት፣ የተቦጫጨቀ ልብስ ለብሳ... አንዳንዴ ደግሞ ወድቃ ነው። ሚሚና አብረዋት ያሉ ወጣቶች በየጫካውና በየተራራው የሚሄዱ ይመስላቸዋል። ሁሌም ከአቅሟ በላይ የሆነ ነገር ተሸክማ አደናቅፏት የምትወድቅ፤ ጓደኞቿም ሳያዩዋት ትተዋት የሚሄዱ ይመስላቸውና "ልጄን!" ይላሉ ሳያስቡት። አሁንም እዚያው ስሜት ውስጥ ገብተው "ልጄን!" ብለው ጥጡን ወርውረው ተነሱ የፍሬሕይወት እናት። በሀሳባቸው መሆኑን ሲያስታውሱ ደግሞ፡

"በስመአብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ" አሉና አማትበው ተቀመጡ፤ እንደገና ጥጣቸውን አነሱ።

ስሜታቸውን ግን ሊቆጣጠሩት አልቻሉም፤ ከወትሮው በተለየ ተረበሹ። እንባቸው የሚፈለቅቁት ጥጥ ላይ ሲንጠባጠብ ጥጡን ወርውረው ወደቤት ገቡና ተንበርክከው ተንሰቅስቀው አለቀሱ።

"ለማንኛቸው ነው የሚለቀሰው?" አሉ ለራሳቸው። ቃለአብ አቤል ገብቶ ካደረ ሰንብቷል፤ ከሚሚ የሚለየው አልፎ አልፎ ስልክ ደውሎ

መኖሩን መናገሩ ነው። ፍሬሕይወትም እውጭ ማደር ከጀመረች ሰንብታለች።

"... ከድሉ በኋላ..." የሚለው የቃለአብ ድምጽ ተሰማቸው።

"ምነው ድሉ ቀርቶ፤ ሁሉም ነገር ውድም ብሎ እነርሱ በደህናቸው ወደቤታቸው በተመለሱ! ኧረ ወላዲተ አምላክ ተለመኚ!" አሉና እንደገና መንሰቅሰቅ ጀመሩ። ልጆቻቸው የት ይደርሳሉ ብለው ይጠብቁ እንደነበርና አሁን ደግሞ እየሆነ ያለውን ሲያስቡት ሁሌም ይደንቃቸዋል። ምነው የተመኙት ሁሉ በቀረና ልጆቻቸው በሕይወት በቆዩላቸው፤ ክፉ ነገር ባላጋጠማቸው። ወደጣሪያው አንጋጠው ለስንተኛ ጊዜ መሆኑን ባያውቁትም ለልጆቻቸው በሕይወት መቆየት እየጸለዩ እስኪደክማቸው አለቀሱ፤ በልቅሶአቸው መሀል ደግሞ፡

"ፈጣሪዬ!እውነት ይህ ነገር ሁሉ አልፎ ልናወራው እንበቃ ይሆን?" አሉ። ከዚያ ደግሞ ተነሱና በጓሮው በር ወጥተው ቀዝቃዛ ውሀ እፊታቸው ላይ አፍስሰው መለስ አሉ።

"እማ! ማንም የለም እንዴ?" እያለ ሮቤል ቦርሳውን እወንበር ላይ ወርውሮ ወደውስጥ ገባ።

"አለሁ! የት እሄዳለሁ?" አሉት እናቱ ፊታቸውን በነጠላቸው ጫፍ እየጠራረጉ።

"እማ! አልቅሰሻል አይደል?" አላቸው፤ ሸቅብ እየተመለከታቸው።

ዝም" አሉትና ተመልሰው ወደጓዳቸው ገቡ፤ ሮቤል ተከተላቸው። "እማ! ግን እኮ እኔም አንዳንዴ ማልቀስ ያምረኛል" አላቸው በሚያሳዝን ድምጽ።

"ምን በወጣህ ሮቤልዬ! የምን ማልቀስ ነው ደግሞ" አሉት ፊቱን ላለማየት እየሞከሩ።

"እኔ እንጃ! ሚሚ ስለጠፋች፣ ፍሬና ቃለአብም ሁል ጊዜ እቤት ባለመኖራቸው፤ ደግሞ እኮ ትምህርት ቤትም ሁሉም ልጆች ያወራሉ፤ ሁላችንም እናዝናለን..."

"በቃ ሮቢ! እናንተ ገና ልጆች ናችሁ፤ ስለዚህ ማሰብ አያስፈልጋችሁም። እንካ መክሰስህን ብላ ይልቅ" አሉት አንጀታቸው እየተላወሰ።

ሮቤል ተቀብሏቸው ወደሳሎን ሄደ፤ እርሳቸው እንደገና እንባቸውን አወረዱት። ድንገት ጩኸት ተሰማቸውና በድንጋጤ እንባቸውን ጠራርገው ወጡ። ጩኸቱ የሚሰማው ከነበላይሁን ቤት ነው፤ ወይዘሮ ስርጉት ወደዚያው ሮጡ።

እነበላይሁን ቤት ሲገቡ ማንን ሊጠይቁ እንደሚችሉ ጨነቃቸው፤ ብቻ "ምንድነው? ምን ተፈጠረ?" እያሉ ጮሁ።

"ጉድ ሆንኩልሽ ስርጉት፤ ልጄን ተነጠቅሁ! ልጄን እንደፈራሁት አሰሩት" አሉ የበላይሁን እናት። ወይዘሮ ስርጉት ሌላ ጥያቄ አላስፈለጋቸውም። እርሳቸውም እሪታቸውን ቀጠሉ። የሚያጽናና ሰው አልተገኘም፤ የበላይሁን አባት የወትሮው ጥንካሬያቸው አብሯቸው የለም፤ ሀዘን ጨብጧቸዋል፤ እንባቸው በጉንጮቻቸው ላይ ይወርዳል። የፍሬሕይወትን እናት ቀና ብለውም አልተመለከቷቸውም። የበላይሁንን እናት መመልከት በራሱ ስቃይ ሆኖባቸዋል። የበላይሁን እናት ወገባቸውን በነጠላቸው አስረው በእንብርክካቸው ወለሉን ያዳርሱታል፤ በግንባራቸው ይደፋሉ...

ሮቤል እናቱን ተከትሎ መጣ፤ በሩ ላይ ሲደርስ የተመለከተው ነገር አስደንግጦት ሮጦና እናቱ አጠገብ ቆመ። ግራ ተጋብቶ ሽቅብ ተመለከታቸውና የእርሱም እንባ መፍሰስ ጀመረ። "ተዉ" የሚል አልተገኘም፤ ቀስ በቀስ ግን ድምጻቸው እየቀነሰ ሄዶ ቤቱን ጸጥታ ዋጠው።

"በሉ ይነሱና እወንበሩ ላይ ይቀመጡ፤ እንግዲህ ምን መሆን ይቻላል? ለመሆኑ የት ነው የታሰረው?" አሉ የፍሬሕይወት እናት

ከብዙ ቆይታ በኋላ የበላይሁንን እናት ክንድ ያዝ አድርገው ለማንሳት እየሞከሩ።

"ኧረ የት እንደሆነ አላወቅሁም" አሉና ወደባለቤታቸው ዞር አሉ።

"እዚሁ ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ ነው" አሉ የበላይሁን አባት የበላይሁን እናት መልስ የሚጠብቁት ከእርሳቸው መሆኑን አውቀው። "እስኪ ልብስ አዘጋጅ" አሉ ደግሞ ወደ እየሩስ እየተመለከቱ። እየሩስ አንገቷን እንደቀበረች ብትሆንም የተናገሩት ለእርሷ መሆኑ ገብቷት ተነስታ ወደ መኝታ ቤት ገባች።

የውጭው በር ሲንኳኳ ሁሉም በድንጋጤ ተያዩ። የፍሬሕይወት እናት በፍጥነት ወጥተው በሩን ሲከፍቱ ፍሬሕይወትን አገኟት፤ ዐይናቸውን ማመን አቃታቸው፤ ምን እንደሚሏትም ግራ ገባቸው።

"እማ? ምንድነው? በላይሁን ምን ሆነ?" አለቻቸው።

"ታሰረ!" አሏትና እንባቸው እንደገና መፍሰስ ጀመረ።

ፍሬሕይወት መሬትና ሰማዩ ዞረባትና መሬት ተቀመጠች። ምንም መናገር አልቻለችም፤ አቀርቅራ ቀረች። እንባዋ መሬቱ ላይ ሲንጠባጠብ ተመለከተች፤ በሃይል እንዲወርድና ውስጧን እንዲያጥብላት የፈለገች ይመስል እንባዋን ለመግታት አልፈለገችም።

እናቷ እጇን ይዘው ከመሬት አስነሷት፤ ቀና ብላ ማየት አስፈራት፤ ምን ሊሰማቸው እንደሚችል ገምታ፤ በበላይሁን መታሰር ብቻ ሳይሆን ቀጣዩን እያሰቡ ሲያለቅሱ መቆየታቸው ስለተሰማት እናቷን ማየት ፈራች። አንገቷን እንደደፋች ወደነበላይሁን ቤት ሳይሆን ወደቤት ገባች። እናቷ ስላልተከተሏት ደስ አላት።

ከሁለት ቀናት በፊት በላይሁንን ስታገኘው የነበረበትን ሁኔታ አስታወሰች። የተገናኙት ድንገት ነበር፤ አራት ኪሎ፤ ስታገኘው መደንገጥ ብቻ ሳይሆን ተናዳበት ነበር።

"እዚህ ምን ትሠራለህ?" ብላ ጮኸችበት።

"እማራጭ ስላጣሁ ነው ፍርዬ! ሁሉም ነገር ተበላሻሽቷል፤ በዚያ ላይ ገንዘብ የለኝም" አላት።

"እንዴ በቅርብ አልነበረም እንዴ ገንዘብ ያመጣሁልህ?" አለችው።

"በጣም በከፋ ሁኔታ ውስጥ ለነበረ ጓድ ሰጠሁት" አላት።

ቦርሳዋ ውስጥ የነበሯትን ብሮች ለቃቅማ ሰጠችውና ታክሲ ይዞ ሄደ። ወዴት እንደሄደ እንኳ አላወቀችም። ገጽታው ላይ ተመልክታ የነበረው የተስፋ መቁረጥ ስሜት ነበር፤ የወትሮው ሞራሉና ጥንካሬው አብሮት አልነበረም።

እቤት ገብታ አልጋዋ ላይ ተቀመጠች፤ በሁለት እጆቿ ይዛ ግንባሯን ጉልበቶቿ ላይ ደፍታ ተቀመጠች። እንባዋ የደረቀ መሰላት፤ አእምሮዋ ግን እንደተበጠበጠ ነው፤ የማይሄድበት ቦታ የማያስታውሰው ሰው የለውም። በአፍታ ውስጥ ያለፉትን አራት አመታት ቃኘቻቸው፤ በእነዚያ አራት ዓመታት ውስጥ አብረዋት የነበሩትን ሰዎች፣ የነበራቸውን ራዕይና ብሩህ ተስፋ… ሊከፍሉ ቃል የገቡትን መስዋዕትነት…

"ይህ ሊሆን እንደሚችል፣ መስዋዕትነት የማይቀር መሆኑን አምነን አይደል እንዴ?" ጥያቄው ለራሷ ነበር።

አልጋዋ ላይ ተጋደመች፤ ደግሞ በደረቷ ተኝታ ትራሱን ጭንቅላቷ ላይ ጫነች። መረጋጋት ግን አቃታት፤ የሆነው ሁሉ ሊሆን የሚችል መሆኑን ብትቀበልም፤ መስዋዕትነት ለመክፈል ዝግጁ ብትሆንም ለእንዲህ ዓይነት የሃዘን ስሜት ግን ዝግጁ አልነበረችም። የሚመጣውን ሁሉ በቀላሉ የምትቀበል ይመስላት ነበር፤ ልትቀበለው ግን አልቻለችም። በላይሁን ከዐይኖቿ አልሰወር አላት፣ አስቻለውን አስታወሰችው፤ እናቱንም አሰበቻቸው። ። ቅዱስ አብሯት እንዲሆን ፈለገች፤ አጠገቧ ሆኖ አይዞሽ እንዲላት "ያለመስዋዕትነት ድል የለም!" ብሎ እንዲያበረታታት ተመኘች። እንተነህ ግጥሞቹን እንዲያነብላት፤ የትግል ታሪኮችን እንዲነግራት… ሀሳቧ ትርምስምስ አለባት። ጋዲሳና ዘርዓይ ከሀሳቧ አልጠፉ አሏት፤ "ይሆን ጊዜ የት ይሆኑ? ምንስ እያደረጉ ይሆን?" ጥያቄዎቹ ሰላም አልሰጥ አሏት።

ትራሱን ወረወረችና ተነሳች፤ ፊቷን ጠራረገችና ሰዓቷን ተመለከተች። ወደነበላይሁን ቤት ለመሄድ ራመድ ስትል ምን ብላ እንደምታጽናናቸው ጨነቃት።

* * * *

በላይሁን ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ በመግባቱ የተሰማው ስሜት የተመሰቃቀለ ነው። በአንድ በኩል ለቤተሰቦቹ በቀላሉ ያለበትን ቦታ መንገር እንደሚችል ሲያስበው ደስ አለው፤ በሌላ በኩል ደግሞ ከስድስተኛ ወዴት እንደሚወሰድና እዚያ ሊጠብቀው የሚችለው ነገር ዘገነነው። ፖሊስ ጣቢያው ውስጥ በርካታ የሚያውቃቸው ፖሊሶች በመኖራቸው ለእንዳቸው የቤቱን ስልክ መስጠት ብቻ በቂ ነበር። ወደአመሻሹ ላይ ቤተሰቦቹ የሚያስፈልገውን ሁሉ አመጡለት፤ ፖሊሶቹ እናቱ ከሩቅ እንዲያዩትም ፈቀዱላቸው። እናቱና የበላይሁን እናት ለቅሶአቸውን አላቋርጥ ብለው ፖሊሶቹ በግድ ገፍተው እንዳስኬዷቸው ሲመለከት በጣም አሳዘኑት።

ከእስረኞቹ ውስጥ አንዳንዶቹ በዐይን የሚያውቃቸው ስለነበሩ ውሎውን ብዙም አልከፋውም። ሲገባ ሰላም አሉት፤ ያላቸውን ምሳ አበሉት፤ እርሱም ፖሊሶቹ ምግብ እንዲያስመጡለት ጠይቆ አስመጡለት። የመኝታ ቦታ ለማግኘትም አልተቸገረም። የታጎሩበት ጠባብ ክፍል ግን ማታ ላይ ሁሉም ወደማደሪያው ሲገባ ከግምቱ በላይ ሆነበት። በትንፋሽ የታፈነውን አየር ወደሳንባው ማስገባት ጨነቀው፤ ቁንጫውንም መቋቋም ከበደው፤ ቁንጫው መብላት ሳይሆን አቃጠለው። ከሲሚንቶ የተሠራው የክፍሉ ጣሪያ ያጠራቀመው ትንፋሽ የውሀ ጠብታዎች ሠርቶ መንጠባጠብ ጀምሯል።

በላይሁን ሀሳቡ ከዚያ ካስጠላው ክፍል ውስጥ ምንጥቅ አድርጎ ሲወስደው አላወቀውም። በተያዘበት ዕለት የነበረውን ሁኔታ አስታወሰ፤ ፍሬሕይወትን ባገኛት በማግስቱ ከአዲስ አበባ የሚወጣበት የመጨረሻው ቀን መሆኑ ተነግሮት የተዘጋጀለትን አዲስ መታወቂያና ከአዲስ አበባ ከሚያወጣው ሰው ጋር የሚገናኝበትን ኮድ ተቀብሎ ነበር ወደማደሪያው የገባው።

ብዙዎች በመኖሪያ አካባቢያቸው መቆየት ባለመቻላቸውና የመጠለያ ጥያቄ በመብዛቱ በርካቶች በአንድ ቦታ እንዲያድሩ ማድረግ ግድ የሆነበት ጊዜ ነው። ከበላይሁን ጋር የሚያድሩት አራት ወንዶችና ሁለት ሴቶች ለአንድ ሳምንት ያህል በዚያ ቤት ውስጥ ቆይተዋል። ማን በምን ደረጃ ለፓርቲው እንደሚሠራ አይታወቅ እንጂ ሁሉም ለአንድ አላማ የሚታገሉ መሆናቸውን ይተዋወቃሉ። በተቻለ አቅም ለየብቻቸው ይገቡና ድምጻቸውን አጥፍተው ያድራሉ። ከሁለት ቀናት በፊት ሁለቱ ሴቶችና አንዱ ወንድ ሄደዋል፤ "የት ሄዱ?" ብሎ መጠየቅ መቼም አያስፈልግም።

በላይሁን የሚሄድበት ቀን ተቆርጦ ሲነገረው ደስ ብሎት ነበር የዋለው። ከአዲስ አበባ መውጣቱን ለፍሬሕይወት ሊነግራት አሰበና ስልክ ቢደውል አላገኛትም። የቀጠሮውን ሰዓት ሲመለከት በማግስቱ ሊደውልላት ጊዜ እንዳለው አሰበና ወደማደሪያው ገባ። ማታ ትንሿን ሻንጣውን ሲያዘጋጅ ሌላውም ወጣት እንደርሱ ሲዘጋጅ ነበር ያመሸው። "ሁለቱ ብቻ ሊቀሩ ነው ማለት ነው" አለ በላይሁን በሀሳቡ ለእነርሱም እንዲቀናቸው በመመኘት።

ለጉዞው ንቁ ለመሆን ደህና እንቅልፍ ሊያገኝ እንደሚገባው አስቦ የተኛው በጊዜ ነበር። እንቅልፍ ግን አልወሰደውም፤ የማያውቀውን የሚሄድበትን ቦታ ሲያስብ፤ የሚያገኘውን ሰው በሀሳቡ ሲስል... ስላለፈው የትግል ወቅት ሲያወጣና ሲያወርድ... የሞቱትንና የጠፉትን ጓደኞቹን ሲያስታውስ... ሌሊቱ ተገባደደ። ፍሬሕይወትን እንደምንም አግኝቶ ሊሰናበታት እንደሚገባው ወስኖ የት እንደሚቀጥራትና ምን እንደሚላት እያውጠነጠነ ባለበት ደቂቃ ያልገመተው ሁኔታ ተፈጠረ። የተኙበት ቤት የፊት ለፊት መዝጊያ ተበረገደና ትርምስምስ ሆነ።

በላይሁን እንዴት እንዳፈጠነው ባያውቀውም ሁልጊዜም ለድንገተኛ አደጋ ተብሎ ሳይዘጋ በሚያድረው የጓሮ በር ተፈተለከ። የጓሮው በር ወደሌላ ግቢ ያስገባል፤ በላይሁን በነበረበት ቤት ውስጥ ተኩሱ የተጀመረው ወዲያውኑ ነው፤ እርሱ ወደሌላው ግቢ ውስጥ ሲገባ ትልቅ ውሻ ሊቦጫጭቀው ዘሎጥርሶቹን አሾሎ መጣበት። ከውሻው ለመዳን የሞት የሽረቱን በአጥሩ ማገር ላይ ተንጠላጠለ፤ ውሻው ግን ሊተወው አልቻለም። ከአጥሩ ማገር ላይ አጠገቡ ወዳለው ቤት ጣሪያ ተሸጋገረና ጣሪያው ላይ በደረቱ ተኛ።

ተኩሱንም ሆነ የውሻውን ጩኸት ሰምቶ ከአካባቢው ቤቶች የወጣ አልነበረም፤ ይልቁንም አንዳንድ ቤቶች ውስጥ ይታይ የነበረው የመብራት ጭላንጭል በሙሉ ጠፉ። በላይሁን በጣሪያው ላይ በልቡ እየተሳበ በቀላሉ የማይታይበት ቦታ ላይ መሆኑን ሲያረጋግጥ እዚያው መቆየት እንዳለበት ወሰነ። ተኩሱ ብዙም አልቆየም፤ ጸጥታ ሰፈነ። ታጣቂዎቹ ከበላይሁን ጋር ያድሩ ከነበሩ ወጣቶች መሀል ሁለቱን እያዳፉ ሲወስዷቸው ተመለከተና "ሌሎቹስ አምልጠው ይሆን ወይንስ ሞተው?" አለና ራሱን ጠየቀ። ሌሎቹ ታጣቂዎች ደግሞ እነርሱ በሚያድሩበት ግቢ ውስጥ ካለው ትልቅ ቪላ ቤት ውስጥ አንድ በጎልማሳነት ዕድሜ ውስጥ የሚገኝ ፒጃማ የለበሰ ሰው እያዳፉ ሲወጡ ተመለከተ።

"እባካችሁ በሽተኛ ነው..." እያለች የምትከተላቸውን ሴት እየገፈታተሩ ወደቤት እንድትመለስ አድርገዋት ሰውዬውን ይዘውት ሄዱ።

ከትልቁ ቤት ብዙም ሰዎች አልወጡም፤ እንዲት አዛውንት ሴትና ውስጥ ልብስና ነጠላ የለበሰችና የምትንቀጠቀጥ ሴት ብቻ ነበሩ፤ ሶስቱም አደጁ ላይ ኩርትም ብለው ተቀመጡ። ከአካባቢው ማንም ሊረዳቸው አልወጣም። ጥቂት ቆይቶ አካባቢው ጸጥታ ሰፈነበት፤ ትልቁ ውሻ አልፎ አልፎ ቢጮህም ቀስ እያለ ተረጋጋ።

ቀስ በቀስ ጨለማው እየገፈፈ ሲሄድ በላይሁን ስጋት ገባው፤ ሰዎች ደጃፎቻቸውን እስኪከፍቱ ድርስ እዚያ ላይ ከቆየ አደጋ ውስጥ እንደሚገባ ስለሚያውቀው እንዴትና በየት በኩል ከጣሪያው ላይ እንደሚወርድ አሰላሰለ። በጥንቃቄ በደረቱ እየተሳበ አመች መውረጃ ለማየት ሞከረ። በዚያው ደቂቃ ሶስቱ ሴቶች ወደቤት ገቡለት፤ ለራሱም በደነቀው ፍጥነት የአጥሩን ማገር ተጠቅሞ ከጣሪያው ላይ ወረደ።

በቀስታ ወደማደሪያቸው ገባ። ቤቱ እንዳልነበረ ሆኖ ዝብርቅርቁ ወጥቷል። ለመንገድ ያዘጋጃትን ቦርሳ ወዳስቀመጠበት ቦታ ለመጠጋት ራመድ ሲል የወደቀ ሰው ተመለከተ አብረውት ከነበሩት ወጣቶች አንዱ ነው፤ ሞቷል። ዘገነነው፤ እዚያ ቤት ውስጥ ለደቂቃም መቆየት እንደሌለበት አሰበ። ቦርሳውን ተቀዳድዳ ወድቃ አገኛት፤

በፍጹም ሊይዛት አይችልም። ባዶ እጁን ወጣ፤ ኪሱን ዳበሰና መታወቂያው መኖሩን አረጋገጠ ።

የውጭውን በር ሲወጣ የት ሊቆይ እንደሚችል እያሰበ ነበር። "አውቶቡስ ተራ! አውቶቡስ ተራ!" የሚል የታክሲ ጥሪ ድንገት እጆሮው ጥልቅ አለ። የተሻለ አማራጭ የለውም፤ ወደዚያው ሄደና ታክሲ ውስጥ ገባ። ብዙም ሳይቆይ ታክሲው ተንቀሳቀሰ፤ ካዛንችስ ቶታል ሲደርሱ ግን ሌላ ችግር ተከሰተ። ታጣቂዎች ታክሲውን አስቆሙትና ተሳፋሪዎቹ እንዲወርዱ አዘዙ። በላይሁን ከሚያውቀው አብዮት ጥበቃ ጋር ዐይን ለዐይን ተገጣጠመ። በምንም መልኩ ከዚህኛው አጋጣሚ እንደማያመልጥ አወቀ። መታወቂያውን አውጥቶ በወንበሩና በብረቱ መሀል ሽጎጠውና እንደማይታይ አረጋግጦ ከታክሲው ወረደ።

"ጎሽ! ጮማዎቹን ዲሞዎች አሳፍረህ ወዴት ልትወስድ ነው እባክህ?" አለና አብዮት ጥበቃው አፈጠጠ። መለስ ብሎ ደግሞ አብረውት ካሉት ታጣቂዎች ለአንደኛው በጆሮው የሆነ ነገር ሹክ አለው።

ወዲያውኑ በላይሁንን እያጣደፉ መኪና ውስጥ አስገቡት፤ ባለታክሲውንና ተሳፋሪዎቹን ምን እንዳደረጓቸው ሳያይ እርሱን ስድስተኛ ፖሊስ ጣቢያ አስገብተውት ሄዱ። ወደውስጥ ሲዘልቅ በሚገርም ሁኔታ በርካታ የሚያውቃቸውን ወጣቶች ተመለከተ፤ ማናቸውም ግን ምንም አላሉም፤ እርሱም ምንም ምልክት ሳያሳይ ተቀላቀላቸው። ሁሉም በየአጋጣሚው ከየመንገዱ እየተለቀሙ የታጎሩ መሆናቸውን ለማወቅ ደቂቃዎች ብቻ ነው ያስፈለገው። በወንጀል የታሰሩት በጣም ጥቂቶች ብቻ ናቸው።

አጋጣሚው የሚጠበቅ ቢሆንም ከአዲስ አበባ ለመውጣት በተዘጋጀበት ሰዓት መሆኑ በላይሁንን አናደደው። ከገባበት ፖሊስ ጣቢያ ለመውጣት ያለው ዕድል የጠበበ ቢሆንም እንደምንም ብሎ ያን ታጣቂ አብዮት ጥበቃ ለማግባባት መሞከሩ አይቀርም።

አብዮት ጥበቃው ሙሉውን ቀን ሳይመጣ በመዋሉ አግኝቶ ሊያነጋግረው አልቻለም። ነገር ግን በተስፋ ይጠብቃል፤ ሰውየው በጅምላ የአካባቢውን ወጣት በሙሉ በኢህአፓነት ከመፈረጅ ያለፈ

መረጃ እንደሌለው በመገመቱ እንደምንም ጸባዩን አሳምሮ ከተለማመጠው ሊለቀው እንደሚችል ሲያስብ ነው የዋለው።

"የሰውዬውን ሥም ባውቀው ምን ነበረበት?" አለ በላይሁን ለራሱ "ጋሼ እከሌ" ብሎ ቢጠራው ልቡን ሊያራራው እንደሚችል ገምቶ።

"ግን ተሳክቶልኝ ከዚህ ብወጣ ምንድነው የማደርገው?" አለ ደግሞ የቀጠሮው ጊዜ ማለፉንና ተለዋጭ ቀጠሮ የማግኘቱም ነገር አስቸጋሪ እንደሚሆንበት አሰበ። ግንኙነቶች ሁሉ ተቆራርጠው ቶሎ መቀጠል አዳጋች እየሆነ ከመጣ ቆይቷል።

"ቢያንስ ፍርዬን ማግኘት እችላለሁ፤ ከእርሷ በላይ ላለው ሰው ሪፖርት ማድረግ ከተቻለ… ግን ሁሉም ቀላል አይሆንም። እርሷስ የት ትሆን?" አለና ጥርጣሬ ገባው።

ቢሆንም እናቱ ጠዋት ሲመጡ ይጠይቃል፤ እንደወጣ ሊያገኛት እንዲችል ያመቻቹለታል። የመሳሰለውን ሀሳብ ሲያወጣና ሲያወርድ፤ ቁንጫ እየለበለበው ሲያክ ሌሊቱ እንደምንም ነጋለት።

እስረኞቹ የተመቸ ቦታ የተኙ ያህል ሳይገላበጡ አንግተው ቀና ቀና ማለት ጀመሩ። ወደመጸዳጃ ቤት ለመሄድ ጥድፊያ ሆነ።

"ጆ! ተነሽ እንጂ በኋላ እኮ ሽታውን አትችለውም፤ በጠዋት ይሻላል" አለው አንደኛው እስረኛ ከአጠገቡ እየተነሳ።

በላይሁን ከመኝታው ተነስቶ ለብሶት ያደረውን ጋቢና ብርድልብስ አጣጥፎ አስቀመጠና ለመጸዳጃ ቤት ወረፋ ለመያዝ ወጣ። ገና ከክፍል ወጥቶ በሩ ላይ ሲደርስ ከዚያ ትናንት ካመጣው ታጣቂ ጋር ፊት ለፊት ተያዩ። በላይሁን ገና ሰላም በማለትና ባለማለት መሀል እያለ ቀድሞት

"አጅሬ ያንተ ቦታ እኮ እዚህ አይደላም፤ ለዛሬ ግዴለም ነገ ግን ትሄዳታለህ" አለው።

በላይሁን በውስጡ ተፈጥሮ የነበረው ተስፋ ሁሉ በሰከንድ ውስጥ ተነነበት። ምንም እንዳልገባው ዓይነት ዝም አለና ወረፋውን መጠበቅ ያዘ። በውስጡ ግን ነገ እንዲያልፍለት ተመኘ፤ አንድም ቀን ቢሆን ዕድሜ ነው "እዚያ..." የተባለው የት እንደሆነ አሳምሮ ያውቀዋል፤ ደርግ ጽሕፈት ቤት ነው። እዚያ ከሄደ ደግሞ የሚከተለውን ያውቀዋል፤ አበቃለት ማለት ነው። የሚሆነውን ከመጠበቅ የተሻለ ምንም አማራጭ ስለሌለው ነገን በስጋትና በጭንቀት መጠበቁን ጀመረ።

ወረፋውን እየጠበቀ፣ ከዚያም በኋላ በአእምሮው ውስጥ ያልተመላለሰ ሀሳብ አልነበረም። የትግሉ ነገር አንድና አንድ ነገር ብቻ ይቀረዋል፤ አስፈላጊ ከሆነ እስከሕይወት የሚደርስ መስዋዕትነት መክፈል! "የትግሉ ነው ሕይወቴ..." ከልብ የተባለ ስለሆነ የሕይወት መስዋዕትነት መክፈል ግድ ሊሆን ይችላል፤ ያንን በጸጋ ይቀበለዋል። እናቱን፣ አባቱንና እህቱን አሰባቸው፤ በእርሱ ሞት ምክንያት ሊደርስባቸው የሚችለውን ሃዘን ሲያስበው እንባው በአይኖቹ ግጥም አለበት፤ ብዙዎች ሲሞቱ ቤተሰቦቻቸው የደረሰባቸውን መሪር ሃዘን እስኪታክተው ተመልክቷል። ወዲያው ደግሞ ፍሬሕይወት ድቅን አለችበት፤ ለፍሬሕይወት ያለውን ፍቅር ግን እንኳንስ ሌላ ሰው እርሷም አታውቅለትም፤ ፍቅሩን እንኳ ሳይገልጽላት እስከወዲያኛው ሊለያት መሆኑ አጥንቱ ድረስ ተሰማው። "በፍጹም!" አለ በላይሁን "እንደምወዳት ሳልነግራት መሞት የለብኝም። ደግሞም ምንም ዓይነት መልእክት ለመላክ ከአሁን የተሻለ ጊዜ የለም" አለ ለራሱ።

ከመጸዳጃ ቤት እንደተመለሰ ከእስረኞቹ ወረቀት ለመነና አገኘ፤ እስኪሪፕቶ ኪሱ ውስጥ ስለነበረው ክፍሉ ውስጥ መኝታው ላይ ተቀምጦ መጻፍ ጀመረ። እዎ የመጨረሻ ማስታወሻው ሊሆን ይችላል፤ እስከአሁን ደርግ ጽሕፈት ቤት ገብቶ የወጣ ሰው አያውቅም፤ የእርሱም መጨረሻው ሊሆን እንደሚችል አልተጠራጠረም። መልዕክቱን በፍጥነት ጽፎ ጨረሰና አነበበው፤ እያነበበው እንባው ቀጠቀጠው። ከመቼ ወዲህ እንዲህ ሆደ ባሻ እንደሆነ ለራሱም ገረመው። እናቱ እንደሚመጡ እርግጠኛ ስለሆነ እናቱ መልዕክቱን እንዲያገኙ የሚያደርግበትን ዘዴ ማውጠንጠን ጀመረ።

እናቱ ምግቡን ሰጥተው ዕቃው መመለሱን ይጠባበቃሉ። ከርቀት እጁን አውለብልቦላቸው ዕቃውን ተቀብሎ በፍጥነት ወደውስጥ ገባ። በላይሁን ምግብ ለሚያመላልሰው ልጅ ዕቃውን ሲመልስ ነገ ወደደርግ ጽሕፈት ቤት ሊሄድ እንደሚችል፤ ባያገኙት እንዳይደነግጡና የሻዩን ፔርሙዝ በደንብ እንዲያጥቡት እንዲነግራቸው አስረዳው። ያንገቱን ሀብል አውልቆ ለእናቱ እንዲሰጣቸው ነገረውና "ለፍሬ ነው" ብሎ እንዲያስረዳ ነገረው። እናቱ ይህንን ሲሰሙ የቱን ያህል ሊደነግጡ እንደሚችሉ ማየት አልፈለገም፤ ልጁን ልኮት እርሱ ክፍል ውስጥ ቀረ።

ልጁ ብዙም ሳይቆይ ተመልሶ መጣ "ምን አለች" አለ በላይሁን በጥድፊያ።

"እባክህን ብቅ በልላቸውና ይዩህ" አለው ልጁ ባጭሩ።

በላይሁን እንደምንም ብሎ ብቅ አለ። "ምን ብለሃቸው ነው አንተ?" አለው አንደኛው ፖሊስ።

"ነገ ስትመጣ ድንገት ከምታጣኝ አሁኑኑ ትወቀው ብዬ እኮ ነው" አለ በላይሁን ቀለል አድርጎ።

"ምኑን ነው የሚያውቁት?" አለና ጮኸበት ፖሊሱ

"ጠዋት እኮ በአደባባይ ነው የተነገረኝ" አለ በላይሁን። ሁሉም ማንሾካሾክ ጀመሩ። ፖሊሱ አጠገብ ያለ ሌላ ፖሊስ ቀስ ብሎ የሆነ ነገር ነገረው።

"ጠጋ በልና አረጋጋቸው" አለው ፖሊሱ።

"ነገ ብታጭኝ ይሻልሽ ነበር?" አላቸው ተጠግቶ።

"እሱስ አይሻለኝም" አሉት ባጭሩ። "ሻዩ ምን ሆነብህ?" አሉት ደግሞ።

"ጣዕሙ ትክክል አይደለም፤ ክፍትፍት አድርጊውና በደንብ እንድታጥበው ለፍሬ ስጫት" አላቸው።

"እግዚአብሔር ካንተ ጋር ይሁን" አሉት ዐይን ዐይኑን እየተመለከቱት።

"ምንም አልሆንም" አላቸው።

"ይበቃል ግባ" አለው ፖሊሱ።

"በቃ ግባ" አሉት እናቱም።

ዐይኖቻቸው እየተከተሉት እንደሆነ እየተሰማው ወደውስጥ ተመለሰ። ከዐይናቸው የሚሰወርበት ቦታ ሲደርስ መለስ ብሎ ተመለከተ። እንደቆሙ ናቸው። እጆቹን አወዛወዘላቸው።

"እናቴን እንደገና አያት ይሆን?" አለና ራሱን ጠየቀ።

እስረኞቹ ሁሉ ፀሐይ ለመሞቅ ውጭ ቢሆኑም እርሱ ግን ገብቶ መኝታው ላይ ተቀመጠ። በሀሳቡ ከእናቱ ጋር ወደቤቱ ሄደ። እናቱ ሊነግራቸው የፈለገው ነገር መኖሩን መረዳታቸውን ከፊታቸው ላይ ተመልክቷል። ለፍሬ የጻፈውን ደብዳቤ እንደሚያገኙትና ከሀብሉ ጋር እንደሚሰጧት እርግጠኛ ነው።

"ግን ፍሬ ምን ይሰማት ይሆን? እንዴት እስከአሁን አይነግረኝም ብላ ትናደድ ይሆን? አሁን ምን እንጻደርግ ነው? ብላ ትቀየመኝ ይሆን? ትጠላኝ ይሆን..." ጥያቄዎቹ ማለቂያ የላቸውም።

"በላይሁን" የሚል ድምጽ ሰማ። ደነገጠ። ወዲያው ግን ራሱን አረጋጋና "አቤት" ብሎ ወደበሩ ተጠጋ። የጠራው ያ ታጣቂ ሰውዬ ነው። ለመጨረሻው ነገር ራሱን አዘጋጀና ቆፍጠን ብሎ ሰውየውን ተመለከተው።

"ና ውጣ" አለው ሰውዬው።

ለራሱም በገረመው ሁኔታ አንገቱን ቀና አድርጎና የአንድ ቀን የእስር ቤት ጓደኞቹን በጅምላ "ደህና ሁኑ!" ብሎ ሰውዬውን ተከተለው።

* * * *

ፍሬሕይወትና ዳኙ በሰዓቱ ተገናኙ፡፡ ትልቁን ኮቱን አልለበሰም ወገቡ ላይ ቡፍ ያለ ቢሆንም ቀልጣፋ ጃኬት ለብሷል። ንግግራቸው በጣም ፈጣን ነው፡፡ አዲስ አበባ ውስጥ መንቀሳቀስ ያቃታቸው አባላት ከከተማ መውጣት እንዲችሉ ለማድረግ የቀበሌ መታወቂያ እንዲወጣላቸው ፎቶ መቀባበል አለባቸው።

"መታወቂያዎቹን የምትሰጫቸው አንቺ ነሽ፡፡ ፈጣን መሆን አለብሽ፤ ጊዜ መውሰድ የለብሽም በተጨማሪም ጥንቃቄ የተሞላበት ሥራ መሆን ይኖርበታል" አለና የትና በስንት ሰዓት እንደምታገኛቸው ነገራት። የሰጣትን ፎቶዎች ለዚሁ ጉዳይ በተተረተረው የቦርሳዋ ገበር ውስጥ ከተተችና የተጨማሪ ሁለት አባላትን በአካባቢው ያለመኖር አስታወቀችው። አዲሶቹን የኮሚቴ አባላት ብታገኛቸውም ገና ከጋዲሳና ከዘርዓይ ጋር አላስተዋወቀቻቸውም።

ከዳኙ ጋር ያላትን ጉዳይ ጨርሳ ስትመለስ የሰጣትን በርካታ ሥራዎች እያሰበች ነበር። ቤት ከመግባቷ በፊት የበላይሁንን እናት ለመጠየቅ ጎራ አለች፡፡ በላይሁን ጋ ሄደው እንደሆን ጠየቀቻቸውና ገና መመለሳቸው መሆኑን ነገሯት፡፡

"እዩት? እንዴት ነው?" አለቻቸው።

"እምን አየሁት ነገ ደርግ ጽሕፈት ቤት እንደሚወስዱት ነገረኝ፡፡ ከዛ ተርፎ ይወጣል ብለሽ ነው?" አሉ በእንጨት ቢጤ መሬቱን እየቆረቆሩ።

"ማን ያውቃል?" አለቻቸውና ወደቤት ለመሄድ ተነሳች።

"ቆይ በላይ መልዕክት ልኮልሻል" አሉና ከተቀመጡበት ብድግ አሉ።

"እንዴት አድርጎ እማማ?" አለች ተገርማ።

"አንችም ይገርምሻል? ፔርሙዙን ሲመልስልኝ አመለከተኝ፡፡ ብዙም ባይገባኝም እሺ አልኩት፤ ቤት ስደርስ ክፍቹ ሳየው መልእክቱን አገኘሁት። ፊደል መቁጠሬን ወደድኩት፡፡ በዚህ መችም ደርግ ጥሩ ሰርቷል፡፡ ይህን እንድሰጥሽም ነግሮኛል" አሉና ማስታወሻውንና ያንገት ሀብል ሰጧት ደነገጠች።

"ኧረ እማማ ይህኛው እንኳን እርስዎ ጋ ይቀመጥ" አለቻቸው ሀብሉን እንዲቀበሏት እጇን እየዘረጋች። "አይሆንም" አሏት።

በላይሁን የላከውን ማስታወሻ ለማንበብ እየቸኮለች ወደቤት ሄደች፡፡ ቤት ስትገባ እናቷም ይንቆራጠጣሉ፡፡ ሰላምታ ማቅረብ እንኳን ከበዳት። "በየቱ መንገድ መጣሽ?" አሏት ግንባራቸውን ከስክሰው።

"በገብርኤል በኩል።" አለች ምን እንደሆኑ ለመገመት እየሞከረች።

"የኔ ገብርኤል ዱሮስ መች ይጥለኛል።"

"እማ የሰማሽው ነገር አለ እንዴ?" አለች በጭንቀት።

"ዳንኤል የሚባል ሰው ገዳይ ነሽ ተብሎ እየተፈለግሽ ነው አሉ" አሏት እናቷ አመዳቸው ቡን ብሎ።

"አሁኑኑ አክስቴ ቤት እሄዳለሁ። ከዛ በኋላ ደግሞ የምሆነውን መልዕክት እልክብሻለሁ" አለቻቸው እናቷን። ምንም ጊዜ አላባከነችም የእናቷን ቀሚስ ለብሳና ነጠላዋን አጣፍታ ውልቅ አለች።

አክስቷ ቤት ስትገባ በመጀመሪያ ልብሷን ከቀየረች በኋላ ነው አክስቷን ሰላም ለማለት ወደዋናው ቤት የገባችው። ከሰላምታ በኋላ ሥራዋ ያደረገችው የበላይሁንን ማስታወሻው ማንበብ ነበር፤ እንዲህ ይነበባል።

"ፍርዬ! እንዴት ነሽ? እኔ ደህና ነኝ ልበልሽ? ደህና ያለመሆኔን ስለምታውቂው ደህና ነኝ ብዬስ አልዋሽሽም። እስካሁን ግን የደረሰብኝ አካላዊ ጉዳት የለም ምን ሊከተል እንደሚችል የታወቀ

ስለሆነ መጠበቁ ግን አስከፊ ነው። እዚህ ፖሊስ ጣቢያ ያልጠበቅሁትን ያህል እስረኞች ማግኘቴም ያለኝን ተስፋ እያጨለመው ነው።

በየትኛዋ ደቂቃ ወዴት እንደምወሰድ ስለማላውቅ ይህችን ማስታወሻ ለመጻፍ ስለፈለግሁበት ጉዳይ ልንገርሽ። እንዴት ብዬ እንደምጀምረው ግንግራ ይገባኛል። አንዳንዴም "የስቆጣት ይሆን?" እልና እጨነቃለሁ። አሁን ግን፤ አዎ አሁን ግን ቁርጥ ቀን የመጣ ይመስለኛል ዳግም የመገናኘታችንም ነገር በጣም አጠያያቂ ሆኗል። እናም ላለፉት ብዙ ዓመታት በውስጤ የያዝኩትን ሚስጥር ሳልነግርሽ ወደሞት መሄዴን ሳስበው ስሜቱን መቆጣጠር አቃተኝ። ገና ወደትግሉ ስንገባ የገባነው ቃል በመሆኑ መስዋዕትነትን አልፈራሁትም፡፡ መስዋዕትነትን ባሰብኩ ቁጥር ወደአእምሮዬ የሚመጡት የልቦቻችን ዝማሬ የነበሩት ስንኞች ናቸው። "ቢሰበር አጥንቴ ቢንቆረቆር ደሜ..." ለምን ያህል ጊዜ ደጋግሜ እንደዘመርኩ ማስታወስ ይከብዳል። እናም ሞትን ለመቋቋም ዝግጁ ነኝ።

ሁለት ነገሮች ግን እጅግ በጣም ከምችለው በላይ ያስጨንቁኛል ቤተሰቦቼና አንቺ። እናቴን ገና ሳስባት የምሆነው ይጠፋኛል፡፡ የእህቴ ምንም አለማወቅና በደመነፍስም ቢሆን እኛን መደገፍ መሠረቱ ለእኔ ለወንድሟ ያላት ፍቅር በመሆኑ የቱን ያህል ልትጎዳ እንደምትችል ሳስበው ልቤ ይሸበርብኛል። የአባቴን ነገር ታውቂዋለሽ፤ አባቴ ብቻ ሳይሆን ጓደኛዬም ጭምር ነውና በየደቂቃው አስበዋለሁ።

ፍርዬ! ይህ ሁሉ ግን ብዙዎች ሊገምቱት የሚችሉት ነው፡፡ ማንም የማያውቅልኝና ሊገምተውም የማይችለው ለአንቺ ያለኝን ስሜት ነው። ምን እንደምትይኝ አላውቅም፡፡ የፈለግሽውን ልትይኝ ትችያለሽ፡፡ በአንድ ነገር ላይ ግን እርግጠኛ ነኝ፤ ቢያንስ እንደታላቅ ወንድም ትወጂኛለሽ። እኔ ግን ከታናሽ እህቴም በላይ እወድሻለሁ፤ አፈቅርሻለሁ። ፍርዬ! ቃላት ሊገልጹት ከሚችሉት በላይ አፈቅርሻለሁ! ይህንን ስሜቴን ከማጋራት ግን ብዙ ምክንያቶች ገቱኝ፤ አንዱና የመጀመሪያው ቤተሰቦቻችን ያላቸው ግንኙነት ነው፤ በተለይም እናቴ ሁልጊዜም "እህትህ፣ ወንድምሽ" የምትለው ነገር ይከብደኛል። የንቺ አባትና እናት በልጅነት አእምሮዬ የፈጠሩት ስሜት ከሥጋ ዘመዶቼ በላይ እንዲያቸውና ባዕድነታቸውን

እንዳልቀበል አስገደደኝ። ለአንቺ ያለኝን ፍቅር ብናገር ሁሉንም ነገር የማበላሽ፣ የቤተሰቦቻችንን ጠንካራ ትስስር የምበጣጥሰው መሰለኝ። ግን እውነቱን ልነገርሽ ሁል ጊዜም "አንድ ቀን ..." የሚል ተስፋ ነበረኝ።

ዛሬ ላይ ሆኜ ሳየው ያ አንድ ቀን እንደማይመጣ ተሰማኝ፡፡ እናም እስከወዲያኛው ከአንቺ መለየቴን ሳስበው እንደማፈቅርሽ እንኳን ሳታውቂ መሆኑ ልቤን አደማው። ፍርዬ! እኔ ፍቅርሽን በውስጤ እንደያዝኩ የመቀበር ዕድል ካጋጠመኝ ወደመቃብሬ እወርዳለሁ። መቼም ከሞት የሚተርፉ ጥቂት ጓዶች እንደሚኖሩ እጠብቃለሁ፡፡ ከሚተርፉት ሰዎች መሀል አንዱ እንድትሆኝ ያለኝ ምኞት ከፍተኛ ነው። ሕይወትሽ ሁሉ የተቃና እንዲሆንም እመኛለሁ! በሕይወት እስካለሽ ግን እንዳትረሺኝ እፈልጋለሁ። ቢያንስ እንደወንድምሽ አስታውሺኝ። ማስታወሻዬ ይሆንሽ ዘንድ አባቴ በስምንተኛ ክፍል ፈተና ባመጣሁት ውጤት በመደሰቱ ከአንገቱ አውልቆ የሰጠኝን ሀብል ልኬልሻለሁ።

እስከዘለዓለም አፍቃሪሽ በላይሁን" ይላል

"እንዴ ምን ሆነሻል?" አለች የአክስቷ ልጅ ስቅስቅታዋን ሰምታ። ሳታስበው እያለቀሰች ወረቀቱን ሰጠቻት። ዘመዶቻቸው ሁሉ እነበላይሁንን እንደዘመድ ነው የሚያዩአቸው። እርሷም ከፍሬሕይወት ጋር አብራት አዘነች።

* * * *

ሕይወት የወትሮ ቃናና ለዛውን ካጣ ሰነበተ። ወይዘሮ ስርጉት ባለቤታቸውን የሚያስታውሱባቸው አጋጣሚዎች በርካታ ናቸው እንዲህ መንፈሳቸው እርብሽ ሲል ደግሞ የበለጠ ያስቧቸዋል።

"እንዴት አድለኛ ሰው ነህ፣ እግዚአብሔር የሚወድህ" አሉ አንገታቸውን እንዳቀረቀሩ። ቀና ብለው ግድግዳው ላይ የተሰቀለውን ፎቶግራፍ ለረጅም ደቂቃዎች ተመለከቱት። የባለቤታቸው ክስታራ ግንባር ሁሌም ቢሆን ቁጡነት ሳይሆን ጥንካሬያቸውን እንደሚመሰክር ነው የሚያስቡት።

"ሕይወትን መጋራት እንዴት ጥሩ ነበር? ለዚያውም እንዳንተ ካለ ጠንካራ ሰው ጋር?" አሉና እንባቸው በዐይኖቻቸው ግጥም አለ።

"አንተ ኖረህ ቢሆን ሁኔታው ሁሉ ሊለወጥ ይችል ነበር? ልጆቹንስ ምን ታደርጋቸው ነበር? ፖለቲካ ውስጥ ከመግባት ልታግዳቸው ትችል ይሆን?..." ራሳቸውን ነቀነቁ፤ በፍጹም በዚህ ራሳቸውን መውቀስ እንደማይገባቸው አሰቡ። "አባት ያላቸው ሁሉ ፖለቲካ ውስጥ መች ሳይገቡ ቀሩ? ደግሞም እኮ የሚያስቡትና የሚመኙት ክፉ ነገር አይደለም። የሚያነቡትንና የሚወያዩትን በተወሰነ መልኩም ቢሆን ያውቂታል..." ሁሉ ነገር የተምታታባቸው መሰላቸው።

የኑሮ ሸክም አልከበዳቸውም፤ መሥራት አልሰለቻቸውም። ፍርዬና ሚሚ ተከፍለው ይሠሩት የነበረውን ሥራ ብቻቸውን ተያይዘውታል፤ ለሆቴሉ የሚያቀርቡትን እንጀራ በፍጹም ማቋረጥ እንደሌለባቸው ወስነዋል። "ከደከመኝ የምትጋግርልኝ እቀጥራለሁ እንጂ..." እያሉ ከማሰብ በቀር ተማረው አያውቁም።

ሊቋቋሙት ያልቻሉት ጭንቀታቸውን ነው፤ እንቅልፍ ብርቅ ሆኖባቸዋል። ለልጆቻቸው መጨነቃቸውና መጸለያቸው የሁልጊዜ ተግባራቸው ቢሆንም ሰሞኑን ጭንቀታቸው አይሎባቸዋል፤ ወዴት እንደሆን ሳያውቁ የሚሚ መሄድ፣ የቃለአብ ቤት መምጣት ያለመቻልና አክስቱ ቤት መመሸግ አሁን ደግሞ የፍሬሕይወት ሁኔታ፤ ሁሉም ነገር ከአእምሯቸው በላይ ሆኖባቸዋል።

"ስርጉት! እንዴት አደርሽ?" አሉ የበላይሁን እናት።

"እግዚአብሔር ይመስገን፤ ይግቡ" አሉ ወይዘሮ ስርጉት ከተቀመጡበት እየተነሱ።

"ፍሬሕይወት የት ነች?" አሉ ገባ ሲሉ

"ኧረ የለችም"

"ብቻ ወደዚህ ሰፈር እንዳትመጣ መንገር ነው የሚሻለው፤ እነሱ እንደሆን ከጠረጠሩ በቂ ነው፤ ምስክር የለ ፍርድ! ብቻ እንዳትመጣ መንገር ነው " አሉ የበላይሁን እናት።

"ምን ይሻለናል የበላይሁን እናት?" አሉ ወይዘሮ ስርጉት ጭንቅ ቢላቸው።

"ለእንድዬ ከመንገር በቀር ምን የሚሻል ነገር አለ ስርጉት" አሉ አንገታቸውን ወደግራው ቀና አድርገው።

"ለመሆኑ ዛሬ በላይሁንን አዩት? የኔ ነገር ብቅ ሳልል አረፈድኩ" አሉ የፍሬሕይወት እናት።

"ኧረ የለም፤ ወደ ደርግ ጽሕፈት ቤት መሄዱን ነገሩኝ" አሉ በሀዘን ስሜት።

"አፈር በሆንኩት!" አሉ የፍሬሕይወት እናት ደረታቸውን ድልቅ አድርገው።

ያለምንም ንግግር ሁሉቱም በየፊናቸው ከየሀሳባቸው ጋር ጭልጥ አሉ። ከነበላይሁን እናት ቤት የተሰማቸው የስልክ ድምጽ ሁለቱንም ከገቡበት ሀሳብ አወጣቸው። ምንም ሳይናገሩ በፍጥነት ወጥተው ሄዱ የበላይሁን እናት።

"ስርጉት" አሉና ተጣሩ ወዲያውኑ። "ስልኩ ያንቺ ነው፤ ምነው ፍርዬ በሆንች" አሉ የበላይሁን እናት ለራሳቸው ብቻ በሚሰማ ድምጽ።

"ሄሎ" አሉ የፍሬሕይወት እናት የፈራ በሚመስል ድምጽ።

"አዎ ነኝ፤ ማን ልበል? እሽ" አሉና ለበላይሁን እናት ፍርዬ ነች የሚል ምልክት ሰጧቸው።

የፍሬሕይወትን ደህንነት በመስማታቸው ተደሰቱ፡ የሰፈሩ ትርምስ እየተባባሰ መሆኑን ነገሯት። "እደራሽን ተጠንቀቂ" አሏት።

"ተመስገን! አንተ እኮ ሁሌም ከኔ ጋር ነህ" አሉ ስልኩን ዘግተው ሲቀመጡ።

* * * *

ሰሞኑን አፈሳው ተጧጡፏል፡፡ በአንድ ቀን ብቻ መርካቶ አካባቢ በተደረገ ሰላማዊ ሰልፍ ምክንያት በሺዎች የሚቆጠሩ ወጣቶች ታፍሰው ጃንሜዳ ታጎሩ። ወላጅ ጭንቅ በጭንቅ ሆነ። በተከታታይ በየአካባቢው በተደረጉ አፈሳዎች የተነሳ የግንኙነት መስመሮች ሁሉ ተበጣጠሱ፡፡ ቀይ ሽብር አገሩን አናወጠው የወላጅ እጣ ፈንታ በየእለቱ እዚህም እዛም የተጣለ የወጣት ሬሳ ማየት ሆነ ። ነፍሰጡር እናቶችም ሳይቀሩ የቀይሽብር ሰለባ ሆነው ዋይታ ከተማውን ሞላው። በከተማው ውስጥ ከሚንቀሳቀሱት መኪናዎች ውስጥ አንዳንዶቹ መንገድ ላይ የሚያገኙትን ወጣት ሁሉ እየለቃቀሙ ወደእስር ቤት መወርወር መደበኛ ሥራቸው ሆነ።

ዳኙና ፍሬሕይወት በመደበኛ ቀጠሮ መገናኘት ባለመቻላቸው ተለዋጭ ቀጠሮ መጠቀም ግድ ሆነ። የመጀመሪያዎቹን መታወቂያዎች ሰጥታው ሌሎች ተጨማሪ ፎቶዎች ሰጥቷታል። መታወቂያዎቹን ግን አልመለሰችለትም፤ መታወቂያዎቹ ደግሞ በጣም ይፈለጋሉ። የግዴታ አግኝታው መስጠት ይኖርታል።

በተለዋጭ ቀጠሮአቸው በመገናኘታቸው በጣም ደስ አላት። አክስቷ ቤት ከዚህ የበለጠ መቆየት አልነበረባትምና ተጨንቃለች። ስለሁኔታው ለዳኙ ነገረችው እርሷ ዘንድ ያለው ተስፋ መቁረጥ እርሱም ዘንድ አለ። ስትነግረው የተሰማውን ጭንቀት አስተውላለች፤ ሊያደርግላት የሚችለው ነገር እንደሌለ ሲገባት እርሷም የበለጠ ተረበሸች።

"አንድ ዕድል አለን" አላት ዳኙ ከብዙ ማሰብ በኋላ። ከአንድ ሰዓት በኋላ እንደገና ለመገናኘት ተቀጣጠሩና ተለያዩ። ሲለያዩ ዳኙን መልሳ እንደማታገኘው ተሰማት።

መቼም አማራጭ ሲጠፋ መጠጊያዋ ቤተክርስቲያን ነው፡፡ አንድ ሰዓቱን ለማሳለፍ ልደታ ቤተክርስቲያን ገባች። ቁጭ ስትል እናቷን አሰበቻቸው። ቃለአብ ቤት እንደሚሄድ ስለነገራት ቢያንስ እስከዛሬ ደህና መሆኗን ይሰማሉ። ሁሉንም እናቶች አሰበቻቸው፡፡ የበላይሁን

እናት ሀዘን ከፊቷ አልጠፋም አላት፡፡ የአስቻለውን እናት ማሰብ ባትፈልግም ማስታወሷ ግድ ነው፡፡ እርሳቸውን ስታስታውስ መፈጠሯን ትጠላለች። ሰሞኑን ደግሞ ልትጠይቃቸው አልቻለችም። መንፈሷ ድቅቅ አለ፡፡ ሰዓቱ ደርሶ ዳኙን የምታገኝበት ጊዜ ናፍቋት ሰዓቷን በተደጋጋሚ ትመለከታለች። ሰዓቱ እንደምንም ብሎ ደረሰላት።

ዳኙ የመጣው ብቻውን አልነበረም። ከወጣትነት ብዙም ያልራቀ ቁመናው ረዘም ያለና በደንብ የለበሰ ሰው አብሮት አለ። ሁለቱንም ጨበጠቻቸው፡፡ ሰውዬው ታሪኩ ይባላል። ዳኙ ጊዜ አልወሰደም ታሪኩ ጊዜያዊ መጠለያ የሚሰጣት ሰው መሆኑን ነገራትና የሚቀጥለውን የቀጠሮ ጊዜ ተነጋግረው ትቷቸው ሄደ።

የታሪኩ ቤት ሩቅ አይደለም፡፡ ከከፍተኛ ፍርድ ቤት ፊት ለፊት ያለው ሰፈር ውስጥ ነው የሚኖረው። ታሪኩን ተከትላ እየሄደች ለራሷ በጣም ገረማት "እንደመተማመን ምን ትልቅ ነገር አለ?" ያለ አንድ ጥያቄ ከማያውቋት ሰው ጋር ለመኖር በእምነት ተከትሎ መሄድ በእምነት እንጂ ሌላ ምን ምክንያት ሊገኝለት ይችላል፡፡

"ምነው ዝም አልሽ?" አላት ታሪኩ ጥቂት እንደሄዱ።

"እንግዳ አይደለሁ?" ነበር መልሷ።

"ምን እንግድነት አለ፡፡ ከዚህ በኋላ ከድሬዳዋ የመጣሽ ዘመዴ ነሽ" አላት። መስማማቷን በምልክት ገለጸችለት።

ቤት ሲደርሱ ማንም የለም። "ተቀመጪ" አላት ታሪኩ በሩን ከፍቶ እንደገቡ መብራቱን አብርቶ። አቅራቢያዋ ያገኘችው ወንበር ላይ ተቀመጠች። ንጹሕ ቤት ነው፡፡ ፈካ ያለው የግድግዳ ቀለም ከመብራቱ ጋር ተዳምሮ ቤቱን ድምቅ አድርጎታል፡፡ የዕቃዎቹ አዲስነትና ንጽሕና ደግሞ የአዲስ ሙሽራ ቤት አስመስሎታል። ግድግዳዎቹን ተዟዙራ ተመለከተች፤ ሆኖም አንድ እንኳን የጋብቻ ፎቶ ማየት አልቻለችም፡፡ በአንደኛው ግድግዳ ላይ ግን የታሪኩንና የአንዲት ወጣት ፎቶግራፍ ተመለከተች።

"ባለቤቴ ናት" አላት ታሪኩ ዓይኖቿን እየተከተለ እንደነበረ በሚገልጽ ሁኔታ።

"የት ሄደች?" አለችው።

"ትምህርት ቤት ሄዳ ነው አሁን ትመጣለች" አላት ሰዓቱን እየተመለከተ "እስክትመጣ ግን ሻይ ብንጠጣስ?" አለና ወደውስጥ ገባ።

ታሪኩ ወደውስጥ እንደገባ ባለቤቱ መጣች። ፍሬሕይወት ከተቀመጠችበት ተነስታ ሰላምታ ሰጠቻት።

"ጤና ይስጥልኝ መልካምሰው እባላለሁ" አለቻት።

ታሪኩ ድምጻቸውን ሲሰማ ወዲያውኑ መጣና ባለቤቱንና እንግዳዋን አስተዋወቃቸው።

"ግራ እንደገባሽ ይሰማኛል ሁኔታው ግን ለአንቺ እስክምነግር ጊዜ የሚሰጥ አልነበረምና ነው። ጊዜያዊ መጠለያ እንድንሰጣት በማስፈለጉ ነው አስቴር እኛ ቤት የመጣችው" አላት። "አስቴር" ፍሬሕይወት በመጠለያ ቤት የምትጠቀምበት ሥም ሆነ።

"እንኳን ደህና መጣሽ ቤትሽ ነው!" አለች መልካምሰው ።

መልካምሰው ልክ እንደስሟ መልካም ሴት ነች። ወዲያውኑ ለፍሬሕይወት የምትቀይረው ልብስ ሰጠቻት። እግሯን ለመታጠብ የሚያስፈልጋትን ሁሉ አቀራረበችላትና "እንግድነት አይሰማሽ ልጄን ላምጣው" ብላት ወጣች።

የነታሪኩ ልጅ የአራት ዓመት ህፃን ነው። ሲመጣ አስቴር አክስቱ መሆኗ ተነገረው፡፡ በመጀመሪያ ለመቀበል አቅማማ "ለምን እስከዛሬ አልመጣችም?" አለና ጠየቀ።

"እማማ ያለችው ድሬዳዋ መሆኑን ታውቅ የለ?" አለው ታሪኩ።

"አውቃለሁ፤ ግን ታዲያ ለምን ከማማ ጋር አልመጣችም ነበር?" ተጨማሪ ማብራሪያ ጠየቀ።

"ያን ጊዜ ሥራ ነበራታ" አለችው እናቱ ቀበል አድርጋ።

በኋላ ላይ ተቀበለና መጫወት ጀመረ። የልጁ አነጋገርና ብስለት በጣም ደነቃት፡፡ ብዙ አነጋገሩ ከእርሱ የሚጠበቅ አይደለም፡፡ የሶሻሊስት መሪዎቹን ሥም በሚገባ ያውቃል። ሲያስቃትም ሲያስገርማትም አመሸ።

* * * *

ለፍሬሕይወት የነታሪኩ ቤት በጣም ተመችቷታል። የግቢው ሰው ሁሉ "ከድሬዳዋ የመጣች የታሪኩ ዘመድ" በማለት በጣም ተንከባከቧት። የእውነትም ዘመድ ለመምሰል ጊዜ አልወሰደባትም፤ የምትሄድበት ቦታ በሌላት ጊዜ መልካምሰውን ለማገዝ ያላት ፍላጎት፣ ሃላፊነት ወስዳ የመሥራቷ ሁኔታ፣ መልካምሰውም በሙሉ እምነት ቤቷን በኃላፊነት ሰጥታት የፈለገችበት ሄዳ መምጣቷ ዝምድናቸውን በጥርጣሬ ውስጥ ሊከት የሚችል አልነበረም። ታሪኩና መልካም የእውነትም የሥጋ ዘመዶቿ እየመሰሏት መጡ።

በአዲሱ ሰፈሯ ውስጥ እንደልቧ መንቀሳቀስ ትችላለች፡፡ ማንም ስለማያውቃት ለጊዜው ችግር የለባትም፤ ነገር ግን ስጋት አላት። በማንኛውም ሰዓት ማንም ሊያያት ይችላል፡፡ በተለይም በውስጣቸው በተከሰተው የመስመር ልዩነት ምክንያት የተፈጠረው መከፋፈል አደጋውን የበለጠ አስፍቶታል። እናም በሆነ አጋጣሚ የሚያውቃት አንጃ (ከፓርቲው በመስመር ልዩነት የወጣ ሰው) ቢኖር ሊጠቁምባትና ልትያዝ እንደምትችል እያሰበች ትሰጋለች።

ዳኙ በተገናኙ ቁጥር እንድትጠነቀቅ ይነግራታል፡፡ የተወሰኑ አንጃዎች ከመንግስት ጋር በግልጽ እየሠሩ መሆናቸውን መረጃ ይደርሳታል። ደግሞም ማን መቼ የትኛውን ጎራ እንደሚቀላቀል መተንበይም አስቸጋሪ ሆኗል፡፡ ሕይወታቸው በጥርጣሬ ተሞላ።

ፍሬሕይወትም በተመሳሳይ ጋዲሳን፣ ዘርዓይንና አዲሶቹን የኮሚቴ አባላት ማግኘትና ያላትን መረጃ ማስተላለፍ ይጠበቅባታል። ሁሉም በአንድነት ተገናኝተው የመወያየቱ ነገር የማይታሰብ ከሆነ ሰንብቷል፤ እናም የምታገኛቸው በተናጠል ነው። ሃላፊነቷን ለመወጣት የቻለችውን ከማድረግ ወደኋላ አትልም፤ እነርሱም እርሷን ማግኘታቸው የተስፋቸው ምንጭ በመሆኑ በናፍቆት ይጠብቋታል።

ጠዋት ከቤት ስትወጣ ከቃለአብ ጋር ቀጠሮ ነበራት፤ ሲገናኙ ከፍተኛ ጥንቃቄ እንደሚያስፈልጋት ነገራት። በጣም የመረበሽ ስሜት አይታበታለች፤ ቃለአብን እያየችው የምታስበው ስለእናቷ ነበር።

"እማዬ እንዴት ትሆናለች?" አለችው ድንገት ከወሬአቸው ወጥታ።

"ፍሬ! እሱን ማሰብ አልፈልግም፤ ምንም መጨመርና መቀነስ ስለማልችል በተቻለኝ ሁሉ ላለማስታወስ እሞክራለሁ" አላት የበለጠ እየተረበሸ።

"በቻልከው አጋጣሚ ሁሉ ደውልላት፤ ቢያንስ በዚህ ልናግዛት እንችላለን" አለችው።

"ሁሉም የሚሆነው ከቆየን ነው፤ በየትኛዋ ደቂቃ ምን ሊሆን እንደሚችል ምንም መገመት አይቻልም" አላት ተስፋ መቁረጡን በሚያሳይ ሁኔታ።

"አይዞን!!" ከማለት ውጭ ማጽናኛ ቃላት አልነበራትም። ብዙም ሳይቆዩ ተለያዩ።

መሄድ ባትፈልግም ምርጫ ስላልነበራት ብቻ ወደመጠለያዋ ማዝገም ጀመረች። የሚቀጥለው ነገር ምን ሊሆን እንደሚችል እያብሰለሰለች በእግሯ ልደታ ቤተክርስቲያን ደረሰች። እቤት ስትገባ የባሰ ነገር ጠበቃት፡፡ መልካምሰውና ልጁ አመድ መስለዋል፤ ገና ስታያት አንድ ችግር መፈጠሩ ገብቷታል።

"ታሪኩን ወሰዱት?" አለቻት መልካምን።

"እዎን" አለች መልካምሰው።

"ከየት?"

"ከመሥሪያ ቤት" አለችና የሆነ ብጣሽ ወረቀት እየሰጠቻት።

"ዳኙ ነው የሰጠኝ፤ እባክሽን ተጠንቀቂ! ማንን ማመን እንደሚቻል ግራ የሚያጋባ ጊዜ ነው" አለች መልካምሰው።

ዳኙና ታሪኩ ጓደኛሞች ናቸው፤ በጣም ግራ ሲገባው ነበር ታሪኩ ለፍሬሕይወት መጠለያ እንዲሰጣት በጓደኝነት የጠየቀውና የተስማማው። ሰሞኑን ታሪኩ ስጋት ውስጥ ስለነበረ ለፍሬሕይወት ሌላ ቦታ እንዲፈልግላት ነግሮት ነበር ለዳኙ። ያንን በማመቻቸት ላይ እያለ የታሪኩን መታሰር ሰማ፤ እናም አማራጭ አልነበረውም፤ ከፍሬሕይወት ጋር የነበረውን ቀጠሮ ለመጠበቅ ጊዜ የለውም ስለዚህ የተሻለውን አማራጭ ወሰደ፤ የመገናኛ ኮዱን ለፍሬሕይወት እንድትሰጥ ለመልካምሰው ሰጣት። በተፈጠረው ሁኔታ ምክንያት አንዳንድ አሠራሮች ከዲሲፕሊን ውጭ መሆናቸው ግድ ሆነ።

ፍሬሕይወት ወዲያውኑ መውጣት ነበረባት፤ ወዴት እንደምትሄድ ባታውቀውም መውጣቷ ግድ ነው። "ምሳሽን ብይ" አለች መልካምሰው ልጇን ወንበሩ ላይ እንዲቀመጥ እያደረገችው። ልጁ አንገቷን ይዞ አልለቅም አላት። ፍሬም ምግብ የመብላት ስሜት አልነበራትም።

"ምንም መብላት አልችልም፤ መልካም ደህና ሁኚ" አለች ለመውጣት እየተነሳች። ብትለምናትም በፍጹም ለመብላት አልሞከረችም። ልትወጣ ስትል ከጥግ በኩል የተቀመጠ ትንሽ የመንገድ ቦርሳ አንስታ ሰጠቻት። "መቀየሪያ ልብስ ያስፈልግሻል፡፡ ትንሽ ቆሎም አለበት። ለማንኛውም ያኸው" አለቻት መልካም። ተቀበለቻትና መልካምንና ልጇን ስማ ወጣች።

ለገሀር መኪና ተራ ስትደርስ ከቀኑ አሥር ሰዓት ሆነ፡፡ ለተሰጣት ቀጠሮ አሥር ደቂቃዎች ይቀራሉ። ተስፋና ጥንካሬ ከውስጧ ተሟጠው አልቀዋል፡፡ ከዛ በኋላ ስላለው ነገር ብዙም ጉዳይ አልነበራትም። የምታደርገውን ሁሉ የምታደርገው በደመነፍስ ነው።

"አዝመራውን ማን ይጠብቃል?" አላት አንድ ሰው መኪና ተራው ውስጥ ገብታ ጥቂት እንደቆመች።

"እረኞቹ!" አለችው ደንገጥ ብላ። ወንበር እንደተያዘላት ነገራትና ተከትላው ወደመኪናው ውስጥ ገባች።

መኪናው ሙሉ ነው፡፡ የሚጠብቀው የእሷን መምጣት ብቻ ነው። የተቀበላት ሰው "በጣም አመሰግናለሁ" ከማለቱ ሾፌሩ ሞተሩን አስነሳና ጉዞ ጀመረ። መኪናው የአውቶቡስ መናኸሪያውን ለቅቆ ሲወጣ ግንባሩን ወደቀኝ አዙሮ ስታዲየሙን አለፈና እንደገና ወደቀኝ በመታጠፍ በቅዱስ ዮሴፍ ትምህርት ቤት በኩል አልፎ የናዝሬትን መንገድ ያዘ። አጠገቧ ያለውን ሰው ቀና ብላ ተመለከተች። "አይዞሽ" አላት።

ከኪሱ ውስጥ አንዲት ወረቀት አውጥቶ ሰጣት። ወረቀቱ ላይ የተጻፈው ሥሙና የአባቱ ሥም እንዲሁም የሚሄዱበት ቦታ ነው። "መታወቂያሽን ይዘሽዋል?" አለና ጠየቃት ወደ አቃቂ ሲቃረቡ። መያዟን ነገረችው። አዲሱ ጓደኛዋ ከተማ ይባላል፡፡ ጠንካራና ሙሉ ሰውነት ያለው ከወጣትነት ዕድሜ ክልል ያለፈ ሰው ነው።

አቃቂ ፍተሻው ላይ ሲደርሱ መኪናው ቆመና ሁሉም ለፍተሻ ወረዱ። እነርሱ ሲወርዱ አንዲት ሴትና አንድ ወንድ ፈታሾች ወደመኪናው ገቡ። "እንዴት አደራችሁ ጓዶች!" አላቸው ከተማ ፈታሾቹን፤ ሞቅ ያለ ሰላምታ ሰጡት። ፈታሾቹ ከመኪናው ሲወርዱ ከተማ ፍሬሕይወትን አንገቷን አቀፍ አደረጋት፤ ፈታሾቹ እንዲያዩት መፈለጉ ስለገባት ጥግት ብላ ቆመች። "ጠጋ ጠጋ በለ" አለ ወንዱ ፈታሽ። ፍሬና ከተማ ጠጋ አሉ፡፡ ምንም ጥያቄ አልቀረበላትም፡፡ ሴቷ ፈታሽ የፍሬን መታወቂያ አየት አድርጋ መለሰችላትና እንደነገሩ ነካ አድርጋት አስገባቻት። ከተማ መታወቂያውን ለይስሙላ ያህል ወጣ አድርጎ ብቻ ነው የገባው። በፖለቲካ መዋቅሩ ውስጥ ትልቅ ሥፍራ ያለው ሰው መሆኑን የሰማችው በኋላ ነው፡፡

አስራ አንድ ሰዓት ሲሆን ደብረዘይት ደረሱ፡፡ ከአውቶቡሱ የወረዱት መኪናው መናኸሪያ ከመድረሱ በፊት ነው።

"እንሻገር?" አላት ከተማ።

"እሺ" አለች ቦርሳዋን እያነገተች።

ከተማ የያዘው ሳምሶናይት ቦርሳ ብቻ ነው፡፡ ተጨማሪ ጓዝ የለውም። "አይዞሽ እሺ?" አላት ለሁለተኛ ጊዜ። እሺታዋን በምልክት አሳየችው። የከተማ ቤት ከዋናው መንገድ ምንም ያህል አይርቅም። ጥቂት እንደተራመዱ አንድ የቆርቆሮ በር አንኳኳ። አንዲት ሴት በሩን ከፈተችላቸውና ገቡ።

"ተዋወቂያት እስቴር ማለት እርሷ ናት" አለና አስተዋወቃቸው።

"አመለ እባላለሁ" አለችና ጨበጠቻት። ተከታትለውም ወደቤት ገቡ።

የተጋነነ ባይሆንም የቤቱ ይዘት ጥሩ የሚባል ነው፡፡ በተለይ በግርግዳዎቹ ላይ የተሰቀሉት የስፌት ዓይነቶች የአመለን ሙያ ያመላክታሉ። የቤቱ ወለል እንደ አዲስ አበባ ቤቶች አያብረቀርቅ እንጂ ሳንቃ ነው። ግድግዳዎቹም ቀለም ተቀብተዋል። ሰፋ መሰል መቀመጫዎቹ በዳንቴል እጅ ሥራዎች ያጌጡ ናቸው።

"እትፍሪ አመለ የምትለመድ ጥሩ ሴት ነች" አላት።

"እሺ" አለችው ባጭሩ። በውስጧ የሚመላለሰው ሌላ ሀሳብ ነው፡፡ እንዴትና ምን እንደምትሠራ ምን ዓይነት ሰዎች ሊገጥሟት እንደሚችሉ ነበር የምታሰላስለው።

"ነገ የምታገኛቸው ሰዎች ይኖራሉ፤ እዚህ የምትቆይው ለምን ያህል ጊዜ እንደሆነና የሚቀጥለው እንቅስቃሴ ምን ሊሆን እንደሚችል የምትነጋገሪው ከእነርሱ ጋር ይሆናል። እስከዚያው ግን ቤታችንን እንደቤትሽ ልትቆጥሪው ትችያለሽ" አላት ከተማ።

አመለ የቡና ዕቃዎቿን እንዳቀራረበች "ነይ ግቢ ልብሶችሽን ቀያይሪና ዘና በይ" ብላ ወደውስጥ አስገባቻት። የምትተኛበትን

ክፍል አዘጋጅታ በምትችለው ሁሉ እንዲመቻት ለማድረግ ጥረት አድርጋለች።

"እንግዲህ እንደ አዲስ አበባ ባይሆንም..." አለች የምታርፍበትን ክፍል እያሳየቻት።

"ምን ልዩነት አለው ብለሽ ነው፡፡ በጣም ቆንጆ ነው" አለቻት፤ ከልቧ ነበር።

"ብርድ ስለሆነ ሞቅ ያለ ልብስ ያስፈልግሻል" አለችና ጋቢ ሰጠቻት።

ከልጆቹ ጋር ወዲያውኑ ነው ቤተኛ የሆነችው፤ ትልቋ ልጃቸው አስር ዓመት ሲሆናት ትንሹ ደግሞ ሰባት ይሆነዋል። ለመላመድ ጊዜ አልወሰደባቸውም ወዲያውኑ አብረዋት መጫወት ጀመሩ።

በማግስቱ ከተማ የመገናኛ ኮድ ሰጣትና ከተባለው ሰው ጋር ተገናኘች። ያገኘችው ሰው በጣም የተጎሳቆለ ከመሆኑ የተነሳ ዕድሜውን መገመት ያስቸግራል። ሲራመድም ሆነ ሲናገር በጣም ፈጣን ነው፡፡ ጎድጓዳ ዐይኖቹ እረፍት የላቸውም፡፡ አንድ ቦታ ላይ አያቆዩቸውም።

"ሁኔታዎች ጥሩ አይደሉም፡፡ ሰሞኑን የተላኩት ጓዶችም መንገድ ተቆርጦባቸው ከሌሎቹ ጋር መቀላቀል አልቻሉም። አንቺንም ለመላክ ሁኔታውን ማረጋገጥ ያስፈልገናል። ሁሉንም ነገር የማሳውቅሽ በስልክ ይሆናል።" አላትና ወዲያውኑ ተለያዩ።

የበለጠ ግራ ገብቷት ወደቤት ተመለሰች።
ከተማ ማታ ከሥራ ሲመጣ "ተገናኛችሁ?" አለና ጠየቃት ፍሬን።

"ተገናኘን ግን..." አለችና አቋረጠችው።

"ሁኔታዎች በጣም እየተባባሱ ናቸው፡፡ አንጃዎቹ ብዙ መረጃ ለመንግስት እየሰጡ በመሆናቸው መንቀሳቀስ ከባድ እየሆነ ነው። እንደሚሰማው ከሆነም ከዚህ በኋላ ምንም እንቅስቃሴ ማድረግ የሚቻል አይመስልም" አላት ከተማ ሃዘን ፊቱ ላይ እጥልቶበት።

የስልክ መልዕክቱን ከመጠበቅ በስተቀር ምንም አማራጭ አልነበራትም። ሁኔታው የሚፈቅድ ቢሆን እስከወዲያኛው እዚሁ ቤት ብትቆይም ደስ ይላት ነበር። የእንግድነት ስሜቷ የለቀቃት ወዲያውኑ ነው፤ ከከተማ ቤተሰብ ጋር ተላመደች። አመለንም ከተማ ካለው በላይ እጅግ ጥሩ ሰው ሆና አገኘቻት። የአካባቢው ሰውም የሚያውቀው የአመለ ዘመድ መሆኗን ነው።

እናቷን አልፎ አልፎ ስልክ እየደወለች አገኘቻቸዋለች፡፡ በጣም የደነቃት እናቷ የት እንዳለች አለመጠየቃቸው ነው። የሰፈራቸው ሁኔታ በጣም እየተባባሰ መሆኑን ይነግሯታል። “ፍርዬ የትም ሁኚ ግን ድምጽሽን ብቻ አሰሚኝ” ይሏታል የስልክ ንግግራቸውን ሲጨርሱ።

እነከተማ ቤት ከመጣች አስራ አምስት ቀናት አለፉ፤ ነገር ግን ከማንም ጋር መገናኘት አልቻለችም። ከተማንም በየዕለቱ ግራ መጋባቱ ሲጨምር አስተዋለችው፡፡ እርሱም ሁኔታዎች ጥሩ ያለመሆናቸውን ይነግራታል። ሁኔታው ከሚያሳስባትና መጨረሻው ከሚናፍቃት በስተቀር ኑሮ በጣም ተመችቷታል።

“በዚህ ሁኔታ የምቆየው ግን እስከመቼ ነው?” ትላለች ለራሷ።

* * * *

አንተነህ ቤተሰቦቹ ዘንድ ከደረሰ ጥቂት ወራት ተቆጠሩ። እንደመጣ ሰሞን ናፍቆት የነበረ የቤተሰብ ጨዋታና ሳቅ ብዙውን ሀሳቡን አስረስቶት ነበር። ለቤተሰቦቹ የመጣበትን ሁኔታ በደፈናው ነገራቸውና እዚያ መቆየቱ ችግር እንደማይኖረው ገለጹለት፤ ደስ አለው። ብዙም ሳይቆይ መታወቂያ ወጣለትና ሕጋዊ ነዋሪነቱን አረጋገጠ።
አንተነህ በአባቱ አነስተኛ የልብስ ሱቅ ውስጥ መዋል ጀመረ። ምንም ጊዜ ሳይወስድበት ልብስ ስፌት በሚገባ ቻለና ሰፊዎቹ ወጣ ሲሉ ተክቶ መስራቱን ተላመደው። ለደንበኞች የነበረው አቀባበል የአካባቢውን ሰው ሁሉ ወደ ሱቁ ሳበ፤ አባቱ በጣም ተደሰቱ። ቀኑን በሥራው የሚዘነጋው ሀሳብ ግን ማታ ይጠብቀዋል፤ ሀሳቡን ለመርሳት

ያነባል። እያነበበ ግን ያስባል፤ ብዙ ነገር ያስጨንቀዋል፤ መንፈሱ ይበተናል። አንተነህ ሁልጊዜም ጆሮው እውጭ ነው፤ ሁኔታዎችን ነቅቶ ይከታተላል። አዲስ አበባ ያለውን ሁኔታ ለመስማት የተቻለውን ጥረት ያደርጋል። ስጋት ተለይቶት አያውቅም፤ መቋጫው ግን ፍሬሕይወት ነች። “እንዴት ሆና ይሆን?” ይላል ሁል ጊዜ።

አንዳንዴ እንቅልፍ አልወስድ እያለው ይቸገራል፤ እናም ቀስ ብሎ ይወጣና ጊቢው ውስጥ ይንጎራደዳል። እናቱ ብዙ ጊዜ ተመልክተውት አሳስቧቸዋል፤ እንዲያውም ይጠብቁትም ጀምረዋል። አንድ ቀን ታዲያ ጭንቅ ቢላቸው ለባለቤታቸው አማከሯቸው።

“ኧረ ይሄ ልጅ የሚያሳስበው ነገር ያለ ይመስለኛል” አሏቸው

“እያሰብ ነው የምትይው ታዲያ፤ በዚህ ዕድሜው እዚህ ከእኛ ጋር ቁጭ ማለቱ ብቻ አያሳስበውም ብለሽ ነው?” አሉ አባቱ።

“ታዲያ መጨረሻው ምን ሊሆን ነው?” አሉ እርሳቸውም ሀሳብ እየገባቸው።

“እኔማ ይህንን ንግድ ሰፋ አድርጎ እንዲሠራበት አለያም ሌላ ያሻውን ሥራ እንዲጀምር እያሰብኩ ነው” አሉ አባቱ እርሳቸውንም እንዳሳሰባቸው በመግለጽ።

እናቱ ይህንን ሀሳባቸውን ሊገልጹለት ተስማሙ። “ልጄ እንቅልፍ እምቢ ይልሀል ልበል?” አሉት አንድ ጠዋት እንደተለመደው እንቅልፍ እምቢ ብሎት እስከ እኩለ ሌሊት ተቀምጦ እንደነበረ አስተውለው።

“ማንበብ ስለምፈልግ ነው እማማ” አላቸው

“ይህን ያህል መረዳት ያቅታታል ብለህ ነው? ማንበብ ስትፈልግማ ምን እንደምታደርግ አውቃለሁ፤ እዚህ መጥተህ መቀመጥህ አሳስቦህ ከሆነ መፍትሄ አለው፤ አባትህ ንግዱን ሰፋ እንድታደርገው ወይንም የፈለግከውን ሥራ እንድትጀምር አስበዋል” አሉት

“ምን አሳሰባችሁ እማማ? እኔኮ ምንም አልሆንኩም” አላቸው

“ልጄ ወላጆችህ እኮ ነን ምን አስጨነቀህ? ትምህርቱ እንደሆን ቀን ሲያልፍ የትም አያመልጥህም ትደርስበታለህ” አሉት።

አንተነህ አንድ ሀሳብ በአእምሮው ውስጥ ብልጭ አለበት። “እስኪ ላስብበት” አላቸው በደፈናው።

ሌሊቱን ከሀሳቡ ጋር ሲነጋገር አደረ፣ እንቅልፍ የሚባል ሳይወስደው ፍሬሕይወትን እንዳሰበና እንደተጨነቀ ነጋለት። አንድ ቀን ወደቤተሰቦቹ እንደመጣ ስልክ ደውሎ ነበር ግን አላገኛትም። ደጋግሞ መደወሉን አልወደደውም። ዛሬ ግን ሊደውልላትና ቁርጡን ሊያውቅ ወሰነ፣ እንድትመጣና አብረው እንዲኖሩ ተመኘ።

ጠዋት ስልክ ቤቱ እስኪከፈት መቆየት አቅቶት ሳይከፈት ነው የደረሰው፣ ስልከኛዋ ገብታ ሥራ እስክትጀምር፣ መዝግባለትና መስመሩን አግኝታ እስክትጠራው ድረስ ተቁነጠነጠ፣ ገና ሲጠራ እንዴት ተፈናጥሮ እንደተነሳ ለራሱም ገረመው። የስልኩን መነጋገሪያ ሲያነሳ እጁ ተንቀጠቀጠበት

“ሄሎ” አለ ከወዲያኛው ጫፍ ስልኩን ያነሱት ሴት።

“እባክዎትን ከጎረቤት ፍሬሕይወትን ፈልጌ ነው” አላቸው ድምጹ እንደመንቀጥቀጥ እያደረገው።

“ፍሬሕይወት የለችም” አሉት ሴትዮዋ ጥርጣሬ ባዘለ አነጋገር።

“እባክዎን ከሩቅ ነው የምደውለው ምን ባደርግ ይሻለኛል?” አለ በማስተዛዘን።

“ፍሬሕይወት የት እንዳለች እኛም አናውቅም” አሉት።

“እባክዎትን ለጥብቅ ጉዳይ ነው የምፈልጋት” አለ አንተነህ። “እንግዲህ ከዚህ በላይ ምንም ማለት አልችልም፣ ፍሬሕይወትን በዚህ ስልክ አታገኛትም” አሉና እቅጩን ነገሩት ሴትዮዋ።

ምን ብሏቸው ስልኩን እንደዘጋው እንኳን አላስታወሰም ብቻ ስልኩን ዘግቶ እንባው እየተናነቀው ከመነጋገሪያው ወጣ። ተስፋው ተሟጠጠበት፣ የሚጠብቀው ነገር መሆኑን ልቡናው ቢያውቀውም መቀበል አቃተው። “ፍሬሕይወት ምን ሆና ይሆን? ታስራ ይሆን? ወይስ...” ሞትን በፍጹም ሊያስበው አልፈለገም። ዐይኖቹን ጨፈናቸው፣ ላለማሰብ አእምሮውንም ቢያስቆመው በጣም ፈለገ፣ ነገር ግን አእምሮው የሚያስተጋባው ይህንኑ ብቻ ሆነበት።

ከስልክ ቤት ሲመለስ በድምጽ ማጉያ የስብሰባ ጥሪ ሲለፈፍ ሰማ። ተናጋሪው ሁሉም ሰው ለስብሰባው በነቂስ እንዲወጣ ይቀሰቅሳል። አንተነህ የሆነ ነገር በሀሳቡ ሽው አለበት። በቀስታ እየተራመደ ሰውየውን ጠበቀውና “ስብሰባው ስለምንድነው?” አለው

“አናርኪስቶችን የማጋለጥ ስብሰባ ነው፣ አካባቢው የአናርኪስቱ የኢሕአፓ ምሽግ እየሆነ ነው፣ ማጋለጥ አለብን እየተባለ ነው” አለውና ቅስቀሳውን ቀጠለ።

አንተነህ ሁኔታው አላማረውም፣ ምን ማድረግ እንዳለበት አያሰላሰለ ቤት ደረሰ። እቤት ሲደርስ እናቱ “ጎሽ! መጣህ?” አሉት

“ምነው?” አላቸው፣ ምን እንዳሳሰባቸው ገብቶታል።

“በል እናቴ ሰብሰብ በል፣ ይህ ልጅ ጠንቀቅ ቢል ይሻላል ከሌላ ቦታ የመጡ ሰዎች ላይ ትኩረት እንዲደረግ ትዕዛዝ መጥቷል የሚል ነገር ስለሰማሁ ነው” አሉት።

አባቱም ያለወትሮአቸው ፈጠን ብለው ቤት መጡና ይህንን ተናገሩ። “ለተወሰነ ጊዜ ወጣ ብሎ ዘመድ ጋ ቢሄድስ?” አሉ እናቱ።

አንተነህ ሳያቅማማ ተስማማላቸው፣ አባቱም በመስማማቱ ተደስተው ሀሳባቸውን አደላድለው ወጡ። አንተነህ የራሱን ዕቅድ ነደፈ፣ ማስታወሻ ጽፎ በቀላሉ ሊታይ የሚችልበት ቦታ አስቀመጠና በሌሊት መንገዱን ቀጠለ፣ ወደዘመድ ሳይሆን ወደስደት።

ረፋዱ ላይ ገዋኔ ገባ፤ ወዲያውኑ በለስ ቀንቶት መኪና አገኘና ወደ አፋር አቀና። አዲስ መታወቂያ ስለያዘ ልቡ ሙሉ ነው፤ በዚያ ላይ ተስፋ መቁረጥ አደንድኖታል። አስራአንድ ሰዓት አካባቢ ዱብቲ የምትባለው ከተማ ደረሰ። ዱብቲ በአፋር ውስጥ አሉ ከሚባሉት ከተሞች አንዷ ነች።

አንተነህ የተሳፈረበት አውቶቡስ ጎማዎቹ በአሸዋው ላይ ሲሽከረከሩ በሚያስነሱት አቧራ አካባቢውን እያለበሰውና ረጅም ጡሩምባውን እያሰማ ወደ መቆሚያው ተጠጋ። ገና ቆም ሲል ተሳፋሪዎቹ ለመውረድ ተነስተው ቆሙ፤ አንዳንዱ ያፋሽጋል ሌላው ዐይኖቹን ያሻል። አንተነህ ብቻ ከተቀመጠበት አልተነሳም፤ በመኪናው መስኮት አሻግሮ እየተመለከተ በሀሳብ ርቆ ሄዷል። ያደረገውን ኮፍያ ከራሱ ላይ ብድግ አደረገና እራሱን በእጁ አሻሸው፤ ከግንባሩ አካባቢ ጠረግ ሲያደርግ ሻከረው፤ ላቡ የፈጠረው ጨው ነው። ኮፍያውን መልሶ አደረገውና ከተቀመጠበት ተነሳ። ትንሽ የመንገድ ቦርሳውን አነገተና ከአውቶቡሱ ወረደ፤ ወዴት እንደሚሄድ ግራ ገብቶታል፤ በአካባቢው ሊታደርበት የሚችል ሆቴል መኖሩንም ተጠራጠረ።

ከመንገዱ ግራና ቀኝ የሚታዩት ቤቶች በጭራሽ ቤት አይመስሉም፤ የተከፈቱት ደጃፎቻቸው በጉብታ ላይ የሚታዩ ፉካዎች እንጂ ታስበው የተሠሩ በሮች አይመስሉም። ሁሉ ነገር አቧራ የዋጠው ነው፤ ግድግዳውም ጣሪያውም፣ ወለሉም ውጭውና ውስጡም፣ ሁሉም ነገር አፈር ነው፤ የአፈር ቤት! ከአውቶቡሱ ወርዶ እንደቆመ ላቡ በግንባሩና በአንገቱ ተንቆረቆረ፤ በጀርባው መሀል ቁልቁል ውሃ የተለቀቀበት ይመስል ላቡ ሲወርድ ተሰማው።

ወደአንደኛው ቤት ተጠጋና "አልቤርጎ የት አገኝ ይሆን?" ብሎ ጠየቀ።

"ምን አልቤርጎ አለ ብለህ ነው፤ ሁሉ እውጭ ነው የሚያድረው። እስኪ ወደዚያ ምናልባት ካለ ጠይቅ" አሉት የጠየቃቸው ሴት በእጃቸው እየመላከቱ።

ያሳዩትን አቅጣጫ ተከትሎ ጥቂት እንደሄደ የተሻሉ ቤቶች ተመለከተ። ብዙም ሳይርቅ አልጋ መኖሩ ተነገረውና ገባ። ግቢው

የተስተካከለ የቤት ወለል ይመስላል፤ አንተነህ ንጽሕናውን አደነቀ። ምንጣፎቻቸውን ዘርግተው የተቀመጡት በርካታ ሰዎች በየራሳቸው ጨዋታ ተመስጠዋል። ሰዎቹን አልፎአቸው ወደውስጥ ገባ። ራት የመብላት ፍላጎት የለውም፤ ምሳውንም እንደነገሩ ቀመሰ እንጂ አልበላም። የአንተነህ ምግብ ሀሳብ ከሆነ ሰንብቷል።

ያገኘው ማደሪያ ይህ ነው የሚባል ባይሆንም ግድ አልነበረውም፤ እንደነገሩ የተነጠፈው አልጋ ላይ ዘፍ አለና ተቀመጠ። እክፍሉ ውስጥ አየር እንዳይኖር ታስቦ የተሠራ እስኪመስለው ድረስ አየር አጠረው፤ የክፍሉ ሙቀት አያድርስ ነው። ውሃ ጥም ድብን አደረገው፤ የሚጠጣ ነገር ለመፈለግ ወጣና ቀዝቃዛ አምቦውሃ እንዲመጣለት አዞ ተመልሶ ወደክፍሉ ገብቶ ተቀመጠ።

"እንዴ! ክፍል ውስጥ እኮ ማንም አይቀመጥም፤ በጣም ይሞቃል" አለችው ቀዝቃዛ አምቦውሀ ያመጣችለት ልጅ።

"ታዲያ የት ነው የሚታደረው?" አላት ልጅቱን።

"እውጭ ነዋ! ሁሉም ሰው እውጭ ነው የሚያድረው። ፍራሹን ማውጣት ይቻላል" አለችው።

አንተነህ ፍራሹ ወጣለትና ከሰው ተቀላቀለ። የተቀላቀለው ግን በአካል ብቻ ነው። ውጭው ተመቸው፤ ፍራሹ ላይ ተንጋሎ ገደብ የሌለውን ሰማይ ሽቅብ እየተመለከተ ቀስ በቀስ በሀሳቡ ከአካባቢው ተለይቶ ወደምናቡ ዓለም ገባ። ከዓይነህሊናው ርቃ የማታውቀውን የፍሬሕይወትን ምስል በሰፊው ሰማይ ላይ ይመለከተው ጀመር። የልቡ ዝማሬ የሆነውን ፍቅሯን በተደጋጋሚ አሰበው። ደግሞ ሌሎቹን አስታወሰ፤ ሔዋን ይህን ጊዜ የት ትሆን? ወደውጭ እንድትሄድ ቤተሰቦቿ እየመቻቹላት እንደነበረና እርሷ ግን ገና ያለመወሰኗን ነበረ በመጨረሻ ሲገናኙ የነገረችው፤ ተስማምቷት ሄዳ ይሆን? የት ይሆን የሄደችው? ደግሞ ሌሎቹን አሰባቸው፤ እንደርሱው ቆስለው የነበሩ ወጣቶች እንዴት ሆነው ይሆን? የተፈጠረው ክፍፍልስ... አፈሳውስ... ፍሬሕይወት በአሁኑ ሰዓት በምን ሁኔታ ውስጥ ትሆን? በተለያዩበት ሰዓት ገጽታዋ ላይ የነበረውን ሃዘንና በጉንጮቿ ላይ የወረደውን እንባ፣ እራሷን ለመቆጣጠር ያደረገችው ጥረት... እያንዳንዱን ነገር

አስታወሰ? ፍሬሕይወትን መርሳት ይችል ይሆን? እንባው ዐይኖቹን አቃጠላቸው፤ እንዲወርድና የተወጣጠረ ስሜቱን እንዲያስተነፍስለት ፈለገ፤ እንባውን አልገደበውም። በጆርባው እንደተኛ እንባው ቁልቁል በጆሮዎቹ ወረደ…

"ማን ያውቃል?" አለ ደግሞ ለራሱ "ማን ያውቃል መገናኘት ብንችልስ?" ከልቡ ተመኘ። ደግሞ ጉዞውን አሰበው፤ መረጃውን እንዴት እንደሚያገኝ፤ በምን ሁኔታ አሁን ካለበት ተነስቶ የኢትዮጵያን ድንበር ተሻግሮ ጅቡቲ እንደሚገባ አንድ በአንድ አውጠነጠነው። አዎ! ሲነጋ ያችን አምቦውሀ ያመጣችለትን ልጅ ይጠይቃታል። አዲስ አበባ እያለ ከዱብቲ ወደአፋር መሻገር ብዙ አስቸጋሪ ያለመሆኑን ሰምቷል፤ ግን አሁንም እንደዛ ይሆን? ባይሆንስ ምን አማራጭ አለው? መሞከር አለበት።

የማያውቃቸውን ድንበር አሻጋሪዎች በዐይነህሊናው ሳላቸው፤ ሽርጡን አገልድሞ ከግመሎቹ ጆርባ ልክ እንደአካባቢው ሰዎች በረጅሙ መፋቂያ ጥርሱን እየፋቀ ሲጓዝ ታየው። "ግን ስንት ሰዓት ይሆን የሚወስደው? ምን ያህል ገንዘብስ ይጠይቁት ይሆን? ያለውን ይሰጣቸዋል፤ መቼስ ከሌለው ምን አድርግ ይሉታል? "መቼም ድንበር ተሻግሮ ወጥቶ በሰው አገር ምቾት መጠበቅ አይቻልም … ቢሆንም አሁን ካለበት የስጋት ሕይወት የስደት ኑሮ መኖር ሳይሻል አይቀርም፤ ዋናው ጥያቄ በሕይወት መቆየት ነው፤ ከዚያ በኋላ… ማን ያውቃል?"

* * * *

ፍሬሕይወት "እስከመቼ ይሆን?" ለሚለው ጥያቄዋ መልስ እስከምታገኝ ድረስ እነከተማ ቤት መኖር አለባት። ተስፋ መቁረጥ ደግሞ ለማንበብ ያላትን ስሜት ገድሎባታል። አሁን አሁን የሚያስደስታት ነገር ቢኖር ከከተማ ልጆች ጋር መጫወት ነው። እነርሱ ትምህርት ቤት ሲሄዱ ደግሞ ለራሷ ሥራ ፈጠረች፤ ሽራብ መሥራት።

ስትሠራ በጣም ፈጣን ነች፤ በጥቂት ቀናት ውስጥ ለትልቋ ልጅ ሠርታ ጨረሰችና ለትንሹ ልጅ ጀመረችለት። የሽራብ ሥራውን መደበኛ አደረገችው። አንድ ቀን ከተማ የምሳ ሰዓት ሳይደርስ

እየተጣደፈ መጣ። አመጣጡ አላማራትም፤ እየሠራች የነበረውን ሽራብ አስቀመጠች። ችግር መኖሩን እስኪነግራት አልጠበቀችም፤ ወዲያውኑ ተረድታዋለች። በመጣች በማግስቱ ካገኘችው ሰውዬ አነጋገር ብዙም ሳይቆይ የሆነ ነገር እንደሚከሰት እየጠበቀች ነበረ። "አዲስ አበባ መመለስሽ ግድ ሆኗል" አላት ከተማ ገና ቤት እንደገባ ወደመኝታ ቤት ጠርቷት። አዲስ አበባ ሄዳ የምትገናኝበትን ኮድ ሰጣት፤ ይህ ገንዘብ ለምታገኚው ሰው የሚሰጥ ነው፤ ከአካባቢያቸው እንዲወጡ የመጨረሻ ሙከራ የሚደረግላቸው ጓዶች አሉ ይህ የእነርሱ ፎቶ ነው። ምናልባት በመጀመሪያው ቀጠሮ ባታገኚው በድጋሚ መሄድ ይኖርብሽ ይሆናል። መልካም ዕድል ይግጠምሽ" አላት ገንዘቡንና የተጠቀለሉ ፎቶዎች እየሰጣት።

ትንሿን የመንገድ ቦርሳዋን አነሳችና ለጉዞ ተዘጋጀች። አመለ በጣም ተደናገጠች፡፡ የከተማ ሁኔታ ግራ ሲያጋባት ፍሬሕይወት ደግሞ አሳዘነቻት። "ደህና ሁኑ" አለቻቸው አመለንና ከተማን።

"መልካም ዕድል" አሏት ሁለቱም ለስንብት እየሳሟት። ልጆቻቸውን ሳታገኛቸው በመሄዱ ቅር ቢላትም አማራጭ አልነበረምና ሳትሰናበታቸው ወጣች።

እንደቀፈፋት ወደ አውቶቡስ ተራ ሄደች፡፡ በሞላ መኪና ተሳፍራ ወደ አዲስ አበባ ተመለሰች። አዲስ አበባ ስትደርስ የቀጠሮ ሰዓቷ ሊሞላ ጥቂት ደቂቃዎች ቀርተዋል። ለገሀር ከመኪና ወርዳ በቀስታ እየተራመደች ኢትዮጵያ ቀይመስቀል ማህበር ስትደርስ ቆመች። ከቀጠሮ ሰዓታቸው አምስት ደቂቃዎች አለፉ። የምትጠብቀው ሰው አልመጣም፡፡ ብዙ መጠበቅም የለባትም በሚቀጥለው ቀን በዚሁ ሰዓት ተመልሳ መምጣት ነው ያለባት።

በኢትዮጵያ ቀይ መስቀልና በጋንዲ ሆስፒታል መሀል ያለው መንገድ ቡላ ኩምቢ ቮክስ ዋገን መኪና መቆሙን ተመለከተች፡፡ እነዛ መኪናዎች የሚፈለጉ ሰዎችን ከየመንገዱ ለማፈን መሰማራታቸውን በሚገባ ታውቃለች። ነገሩ ያበቃ መሆኑ ቢሰማትም መሞከር ነበረባት፤ እናም መንገዱን ለማቋረጥ ራመድ ስትል የመኪናው በር ተከፈተ፡፡ የመሳሪያ መንቀጫቀጭ ድምጽም ተሰማት "ቁሚ!" የሚል ከፍ ያለ ድምጽ ተከተለ ቆመች። ደቂቃ ሳይሞላ ወጠምሻ እጆች

እያላተሙ ወደመኪናው ወሰዷት። በስርአት እስክትገባ አልጠበቋትም ገፈታትረው አስገቧት፡፡ ተንደፋደፋ ቀና ስትል ከዳኙ ጋር ዓይን ለዓይን ተገጣጠሙ፡፡ ሁሉም ማከተሙ ገባት።

ዳኙ ፀጉሩ ተንጨባሯል፣ ጉንጮቹ፣ ዐይኖቹና ግንባሩም ጭምር አባብጧል፣ የለበሰው ካናቴራ ከትከሻው ላይ ተቀዳዷል፣ እጆቹ የኋሊት ታስረዋል። ፍሬሕይወትን ለማስቀመጥ ጠጋ ሲል ፊቱ ላይ ያየችው የስቃይ ምልክት ዐይኖቿ ሁለመናውን እንዲቃኙ አደረጋቸውና ከላይ እስከታች ተመለከተችው፤ እግሮቹ ላይ ስትደርስ ያየችውን ማመን አቃታት። እግሮቹ እንደፊኛ ተነፍተዋል፡፡ እግር እንዲህ ያብጣል ብላ እስከማትገምትበት ድረስ ከመወጠራቸው የተነሳ ያብረቀርቃሉ አንዳች ነገር ነካ ቢያደርጋቸው እንደሚፈነዱ አሰበች።

ከዳኙ ጋር መኪናው ውስጥ ያለው ሌላው ወጣት ደግሞ ፊቱ የገረጣ፣ ፂሙ ያደገና ፀጉሩን የተላጨ ነው። የግንባሩ መቋጠር የውስጥ ንዴቱን ያሳብቃል፡፡ የለበሰው ያረጀ ጃኬት አንገቱ ድረስ ተቆልፏል፡፡ እጆቹ ብቻ ሳይሆኑ እግሮቹም ታስረዋል፡፡ ቦታ ለመስጠት ጠጋ ለማለት ሲሞክር እግሮቹ ላይ ያለው የእግር ብረት ተቅጨለጨለ።

የታጎሩበት ኩምቢ ቮክስ ዋገን መኪና በሀራምቤ ሆቴል በር አልፎ የመከላከያ በር ትይዩ ሲደርስ ጋቢና የተቀመጠው ሰውዬ ዞር አለና ተመለከተ "ደግሞ ቂጧ ብላ ትቁለጨለጫለች እንዴ አስተኛት! ሸርሙጣ!" ብሎ ጮኸ። ሰውዬው ገና በወጣትነት ክልል ያለ ቢሆንም የቆራጭ ፈላጭነት ስልጣኑን በየእያንዳንዱ ድርጊቱ ስለሚገልጽ ሁሉም እንዲፈራውና እንዲሸቆጠቆጥለት ያደረገ ይመስላል። የቀሉ ዓይኖቹን በተናገረ ቁጥር ያጉረጠርጣቸዋል። ያለማቋረጥ ሲጋራ የሚምግባቸው ወፈፍራም ከንፈሮቹ ጠቁረውና ደርቀው ኩበት ይመስላሉ። "እስቀያሚ!" አለች በሆዷ።

የሰውዬውን ትዕዛዝ ለመቀበል የተጉ ወጠምሻ እጆች ማጅራቷን ጨምድደው ከወንበሩ ስር ሸጎጧት፡፡ ትልቅ እግር ትከሻዋ ላይ ሲያርፍ ተሰማት። መኪናው ውስጥ ከገባች ጀምሮ ምንም ያልተናገረች ቢሆንም ይህንን ግን ዝም ብላ ማለፍ አልቻለችም። "እንዴ..."ብላ ገና ለመናገር ስትጀምር የሰደፍ ጡጫ አቋረጣት።

መኪናው በዋናው ፖስታ ቤት ታጥፎ ወደፒያሳ ማቅናቱ ታውቋታል፡፡ ሌላውን ለመርሳትና ወደየት እየተወሰደች እንደሆነ ለመገመት የመኪናውን አቅጣጫ ለመከተል ሞከረች፡፡ ወደጊዮርጊስ ቤተክርስቲያን የሄደ መሰላት ከዛ ቁልቁል የመርካቶን መንገድ እንደያዘ ገመተች ወዲያው ግን ወደቀኝ የታጠፈ መሰላት...
እላይዋ የተጫነው ከባድ እግር ረገጥ አደረጋትና "ሳትደርስ ሞተች እንዴ" አለ የረገጣት ሰው።

"ጥይት ከምታባክንብን ብትሞት አይሻልም ብለህ ነው" አለ ጋቢና የተቀመጠው የሚያስጠላት ሰውዬ። በውስጧ ድብን አለች፡፡ እየተከታተለች የነበረውን የመኪናውን አቅጣጫም አስጠፋባት። ወዴት እንደሄዱ መገመት ባትችልም የብረት መዝጊያ ሲከፈት ተሰማት፡፡ መኪናው ወደውስጥ ገብቶ እንደቆመ ጭኖባት በነበረው እግሩ ረገጥ አድርጓት ሰውየው ወረደ። እናም ከተደፋችበት የመኪና ወለል ላይ ቀና አለች፤ ከዚያ እግሩንና እጁን ከታሰረው ልጅ ጋር ዐይን ለይን ተጋጩ፡፡ ከንፈሮቹ ሲንቀሳቀሱ ተመለከተች "አይዞሽ"ያላት መሰላት። ከመኪናው አውርደው እየዳፉ ሲወስዱት ዐዓይኖቹ እንደሚከተሏትና ብርታት እንድታገኝ እንደሚመኙላት እርግጠኛ ነበረች።

ዳኙ እግሮቹ አላራምድ ብለውት ሲንሰፈሰፍ ከልቧ አሳዘናት። በአካባቢው ከቆሙት አንደኛው "ምን ያሸናክፍሃል" ብሎ ሲገፈትረው እግሮቹ ሚዛኑን መጠበቅ ስላላስቻሉት ተፍገምግሞ ወደቀ። በሀሳቧ አብራው ተንገላታች "አይዞህ" አለችው ሳታስበው። አጠገቧ የነበረው ሰው "ወገኛ ነገ አንቺም እንዲሁ ትሸናከፊያታለሽ" ብሎ በሀይል ሲገፈትራት ፍሬሕይወት እንደምንም የበረንዳውን ብረት ይዛ ሳትወድቅ ቆመች።

የስድብ ውርጂብኝ እያወረዱባት ወደአንድ ክፍል አስገቧት፤ የክፍሉ ሽታ ትንፋሽን ይገፋተራል፡፡ ክፍሉ መሀል ቆመች፡፡ ከበስተጀርባዋ በሩን ዘግተውባት ሄዱ። የሚከተለው ምን ሊሆን እንደሚችል መገመት አልፈለገችም። ቤቱ ግን በጣም ይቀፋል፡፡ በወለሉ ላይ የተዝረከረኩት ነገሮች ሁሉ ቆሻሻ ናቸው፡፡ ረጅም ወፍራም ሸመል፣ የተጠቀለሉ ቆሻሻ ጨርቆች፣ የተቀዳደዱ ካናቴራና ሸሚዞች፣

ብረታብረትና አለንጋዎች፣ የኤሌክትሪክ ገመዶች፣ ባልዲ...ሁሉም ተዝረክርከዋል። ክፍሉ ይከረፋል፡፡ የቆየ የደም ጠረን ይበጠብጣል። ከክፍሉ አንድ ወገን በኩል አንድ ወንበርና ሁለት ጠረጴዛዎች ተቀምጠዋል...

መዝጊያው ተበረገደና ተከፈተ ሳታስበው ዞር አለች፡፡ ኩምቢ ቦክሱ ጋቢና የነበረው ሰውዬ ቀድሞ ሲገባ ሌሎቹ ከኋላው ተከታትለው ገቡ። አንደኛው ከኋላ ቀደም አለና አጠገቧ ከመድረሱ በጥፊ አቃጠላት፡፡ ምድር ሰማዩ ዞሮባት ስትንገዳገድ ሳቃቸው አጀባት። ራሷን ተቆጣጥራ በደንብ ሳትቆም ሌላው ደገመና በርግጫ መታት፡፡ ወለሉ ላይ ተዘረጋች።

"ገና ምኑን አይተሽ፣ ተነሽ!" አላት ያ አጉረጥራጭ ሰውዬ። ለመነሳት ተፍጨረጨረች፤ ግን አልሆነላትም፡፡ አቅሟ ሁሉ ከውስጧ ተሟጦ ያለቀ መሰላት። ከጣሪያ በላይ የሆነ ሳቃቸው አንጀቷን አሳረረው "አረመኔዎች!" አለች በሆዷ።

"ልብስሽን አውልቂ" አላት ደግሞ፤ እርሷ ገና መነሳቱም አልሆነላትም፤ አመነታች። ደግሞም ልብስ ማውለቅ ለምን እንዳስፈለገ አልገባትም።

"ምን ይለጥጥሻል አውልቂ እንጂ" አለና በያዘው አለንጋ ጀርባዋን ገርለጣት፤ የሸሚዟን አንገት ጨመደደና ከመሬት አነሳት። ምንም ምርጫ አልነበራትም፡፡ ስለምንም ማሰብ አልቻለችም፡፡ የታዘዘችውን ለመፈፀም በደመነፍስ ከመንቀሳቀስ በስተቀር። ልብሶቿን አወላልቃ በጡት መያዣና በፓንት ብቻ በእነዛ ሁሉ ወንዶች መሀል መቆም አስጨንቋት የምትገባበት ቀዳዳ ባጣችበት በዚያ ሰዓት ቀጭን የሴት ሳቅ ከበስተጀርባ ሰማች።

"እባ እየተጣጣላችሁ ነው እንዴ እናንተ 'ሽንኩርት' የምትሉት ዓይነት ነች አይደል" አለችና ከግዙፍነቷ ጋር የማይመጣጠነውን ቀጭን ሳቋን ሳቀች። ወንዶቹን ገፋ ገፋ አድርጋ ወደፍሬሕይወት ተጠጋች።

"ስሚ! አታፍሪም እንዴ" አለቻት። ፍሬሕይወት ፊቷን ወደሴትዮዋ አዞረች፡፡ የሴትዮዋ ቆንጆ የምትባል ባትሆንም የምታስጠላ አይደለችም፤ ለፍሬሕይወት ግን አስቀያሚ ሆና ታየቻት። በለበሰችው ሱሪና ኮት ላይ የደረበችው ጃኬት ቦርጫም ወንድ አስመስሏታል። የፍሬሕይወትን እጅ ሳብ አድርጋ ሁለት ጊዜ በጥፊ መታቻት ተንገዳገደች፤ ሌላው ደግሞ በእርግጫ ደገማት ሲሚንቶው ላይ በኃይል ወደቀች። የወደቀች ሳይሆን ራሷን የተመታች ነው የመሰላት፡፡ የረገጣትን ሰው ሽቅብ ተመለከተችው፤ ከወጣትነት የዕድሜ ክልል ብዙም ያለፈ አይመስልም። ዐይኖቹ ግን በጣም ቀልተዋል፤ ቁልቁል ሲመለከታት ከዐይኖቹ ውስጥ ጥላቻ ይነበባል። ከእርሱ አልፍ ብሎ ደግሞ ሌላ ሰው አለ፤ ዘለግ ያለ ቁመናውና ፈርጠም ያለ ሰውነቱ ስፖርተኛ ያስመስለዋል። እንደተጋደመች በክፍሉ ውስጥ ያሉትን ሁሉ ለመቃኘት ሞከረች፤ ፊንጠር ብሎ ከወደግድግዳው ጥግ የቆመው ሌላ ሰው በእጁ መግረፊያውን እንደያዘ በሀሳብ የኮበለለ ይመስላል።

"እሰራት!" የሚል ድምጽ ሲሰማ ከሄደበት የሀሳብ መንገድ ብርግግ ብሎ ተመለሰ።

ከወደቀችበት ሳትነሳ እጆቿን በኤሌክትሪክ ገመድ ግጥም አድርገው አሰሯቸው፡፡ ከእስራቱ መጥበቅ የተነሳ ጣቶቿ ወዲያውኑ አበጡ። ሁለቱንም እግሮቿን በተመሳሳይ ሁኔታ አሰሩ፡፡ ምን ሊከተል እንደሚችል መገመት ከበዳት፡፡ ስለእስር ቤት ስቃይ ሰምታ የምታውቅ ቢሆንም ትክክለኛ ገጽታውን አታውቅም። እግሮቿን እንድታጥፋቸውና የታሰሩትን እጆቿን በጉልበቶቿ ላይ እንድታሳልፋቸው ተነገራት፡፡ የተባለችውን አደረገች፤ ረጅሙና ወፍራሙ ሽመል በእጆቿና በጉልበቶቿ መሀል እንዲገባ ተደረገ።

የሚከተለው ምን ሊሆን እንደሚችል ጠበቀች፤ የሆነውን ነገር ግን ማመን አቃታት። ከእነዛ ስታያቸው ካቅለሸለሿት መሬቱ ላይ ከወዳደቁ ካልሲና ጨርቆች መሀል ብድግ አድርጎ አመጣና ወደአፏ ጠጋ አደረገው፡፡ ማስታወክ ከጀላት።

"አፍሽን ክፈች" አላት በጩኸት።

ሊያደርገው ያሰበውን ማመን አቃታትና ቀና ብላ ተመለከተችው "ይኼማ በፍፁም አይደረግም" አለች ለራሷ።

"ክፈችው!" አለና እንደገና አምባረቀባት፡፡ በፍጹም ልትቀበለው የምትችለው ትዕዛዝ አይደለም፣ ዘገነናት አቀርቅራ ዝም አለች።

"ስቀሏት የምን ማባበል ነው" አለ አለቅዬው።

ከመቅጽበት ሽመሉን ከግራና ከቀኝ ይዘው ብድግ አደረጉት፡፡ ጭንቅላቷ ወደመሬት ተዘቀዘቀና የሽመሉ ጫፍና ጫፍ ሁለቱ ጠረጴዛዎች ላይ አረፉ። በተዘቀዘቀችበት ያን የቆሸሸና ደም የነካካው ጨርቃጨርቅ አመጣባት፡፡ አፏ ውስጥ እንዲከተት መስማማትን ግን በፍጹም የምትሞክረው አልነበረም፡፡ ጥርሶቿን ግጥም አድርጋ አልከፍትም አለች።

"ዞር በል የምን እሹሩሩ ነው" አለ ያ መጮህ የሚወድ ሰውዬ

ወገቡ ላይ ያለውን ሽጉጥ ላጥ አደረገና አሽከረከረው፡፡ "አቃጥልሻለሁ" አለ ደግሞ ሽጉጡን ግንባሯ ላይ ደግኖ። አንዳች ስሜት ሰውነቷን ወረራት፡፡ "ግን እኮ ሞት ከዚህ ሁሉ ስቃይ አይበልጥም" እንዲያውም እረፍት ነው" አለች በሀሳቧ። በሽጉጡ አፈሙዝ አፏን ነካ አደረገው፡፡ ምን ሊከተል እንደሚችል ገና መገመት እንኳ አልቻለችም፡፡ በትልቁ ጫማው አንገቷን ረገጣት፡፡ ከንፈሮቿ ሳታዛቸው ተከፈቱና የሽጉጡ አፈሙዝ ጉሮሮዋ ውስጥ ተቀረቀረ፣ ወዲያውኑ መልሶ አወጣው አፏን ግን መልሳ ልትገጥመው አልቻለችም።

ያንን አስቀያሚ የካልሲ ኳስ ያለምንም ችግር አፏ ውስጥ ወተፈው፡፡ የታነቀች መሰላት። የተሰገሰገው የካልሲ ጥቅል እንዳይወጣ አፏን ግጥም አድርጎ በጨርቅ አሰረው፡፡ ታፈነች። ስቃዩን በቃላት መግለፅ በጣም አስቸጋሪ ነው። ዐይኖቿን ጨፍና ስቃዩን ለመርሳት ሞከረች፡፡ ለሰዓታት ያህል ከሀሳቧ ጠፍተው የነበሩ ሰዎች ሁሉ በዓይነ ህሊናዋ ፊት ተደረደሩባት። እናቷ፣ ወንድሞቿና እህቶቿ፣ አንተነህ፣ በላይሁን፣ ቅዱስ፣ ቤቲ፣ ትርሲት፣ ...

አለንጋው ውስጥ እግሯ ላይ ሲያርፍ ከገባችበት የሀሳብ ዓለም መንጥቆ አወጣት፡፡ ግርፉ ተከታተለ እስከወዲያኛው ድረስ የሚያቋረጥ አይመስልም፡፡ መፈጠሯን ጠላች ምናለበት ቢገድሉኝ አለች፡፡ "መናገር ስትፈልጊ ጣትሽን አሳይ" አላት መግረፉን ሳያቋርጥ።

"ምንድነው የምናገረው? እከሌ እከሌ እያልኩ የሰው ስም ልዘረዝር በፍጹም አላደርገውም" ከራሷ ጋር ነበር ውይይቱ "እስከሞት ድረስ እንኳ ቢሆን" ብላ ለራሷ ደመደመች፡፡

እግሯ ደንዝዞ የእርሷ እስከማይመስላት ድረስ እየተፈራረቁ ቀጠቀጧት። ዓይኖቿን ጨፈነቻቸው በዓይነ ህሊናዋ እንደገና እናቷንና ሌሎቹን አየቻቸው... ጃኬቱን እስከአንገቱ የቆለፈው ያ መኪናው ውስጥ የነበረ ልጅ ታያት፡፡ እግሮቹና እጆቹ የታሰሩበት ብረት ቅጭልጭልታ በጆሮዋ ተሰማት፡፡ ከማበጣቸው ብዛት እንደመስታወት የሚያብለጨልጩት የዳኙ እግሮች...

ቀዝቃዛ ውሀ በእግሮቿ ላይ ተደፋ፡፡ ዐይኖቿን ገለጠች ከእግሮቿ የሚወርደው ውሃ በዐይኖቿና በአፍንጫዋ ውስጥ ገባና አፈናት። በአፍንጫዋ የገባው ውሃ ጭንቅላቷ ውስጥ የገባ መሰላት፡፡ አቃጠላት ማስነጠስ ግን አልቻለችም ተወራጨች። አለንጋው እንደገና እየተከታተለ እግሮቿ ላይ አረፈ፡፡ አቤት ስቃይ! እንዲህ ዓይነት ስቃይ ይኖራል ብላ በፍፁም ገምታ አታውቅም፡፡ ሰውነቷ ሲደነዝዝ ደስ አላት፡፡ ቀስ በቀስ እንቅልፍ ውስጥ የገባች መሰላት፡፡ ሁሉም ነገር ጭልምልም አለ...

* * * *

ፈቃደ ግንባሩን እንደቋጠረ ገብቶ ፍራሹ ላይ ጥቅልል ብሎ ተኛ። በአካባቢው የሚተኙት እስረኞች ፀባዩን በሚገባ ያውቃሉ፣ እንዲህ የሚያደርገው በጣም ሲናደድ ብቻ ነው። ሌላ ጊዜ "አዝናንቻቸው መጣሁ" ይላል ወጥቶ ሲመለስ። እንዲህ እንደአሁኑ ሲኮሳተር ግን ሁሉም ራቅ ብለው ይቆያሉ እንጂ እንዳቸውም ሊያናግሩት አይሞክሩም።

ጥቂት ቆይቶ ተነሳና ተቀመጠ፤ የግንባሩ ስር ተግተርትሯል ዓይኖቹም ቀልተዋል። "የዛሬው ለየት ያለ ነው ?" አለ አንደኛው እስረኛ። ልጁ ገና ተናግሮ ሳይጨርስ ፈቃደ ከተቀመጠበት ተነሳና እግሮቹን እየጎተተ ወደ ዳኙ ሄደ።

"የማትረባ ሰው ነህ እሺ?" አለው ከዳኙ አጠገብ ቆሞ። ሁሉም ጆሮዎቻቸውን አቅንተው መስማት ጀመሩ። ዳኙ መልስ አልመለሰለትም፤ አቀርቅሮ ዝም አለ። "ትንሽ ለመቋቋም ብትሞክር ኖሮ ሊያልፍ ይችል ነበር" አለው።

"እዚህ መምጣቷ እንደሚሻል ስላመንኩ ነው ያመጣኋት" አለ ዳኙ ቀና ብሎ እየተመለከተው።

"እዚህ ከምታመጣት ራሷን እንድታድን መልዕክት አትልክባትም ነበር?" ጠየቀ ፈቃደ።

"ማንን ነው የምልክባት? ደግሞስ እንዴት ነው ራሷን የምታድነው? ከፍተኛ ወይንም ቀበሌ ሄዳ እጇን ከምትሰጥ እዚህ መምጣት አይሻልምና ነው?..."

ዳኙ ሊናገር የፈለገውን ተናግሮ የጨረሰ አይመስልም፤ ፈቃደ ግን በመጣበት አኳኋን ወደቦታው እየተመለሰ "የማትረባ!" ብሎ አጉረመረመ።

ፈቃደ ለበርካታ ጊዜ የውሸት ጥቆማ እየነገረ ይዘውት ይወጡና ምንም ሳያገኙ ይመለሳሉ። እንዲህ ባደረገ ቁጥር ይገረፋል። ጥቆማ አለኝ ብሎ ቢወጣም ባይወጣም ፈቃደ ሳይገረፍ አይሰነብትም። ስለዚህ ወደምርመራ ክፍል በተጠራ ቁጥር መገረፉ የማይቀር መሆኑን ስለሚያውቀው ይዟቸው ይወጣል።

"እስኪ ዛሬ ደግሞ ትንሽ ላንሸራሽራቸው" ይላል ሲወጣ። ሲመለስ የው ግርፍ ይጠብቀዋል፤ ብትንትን አድርገው ገርፈው ደግሞ ይመልሱታል።

ተመልሶ ፍራሹ ላይ ተቀመጠና መጽሐፍ ማንበብ ጀመረ። ለህመሙም ሆነ ለንዴቱ ማብረጃው መጽሐፍ ነው። አሁን ግን መጽሐፉን ገለጠው እንጂ አያነበውም፤ በሀሳቡ እልም ብሏል። መኪናው ውስጥ አብራቸው የነበረችውን ልጅ ከሀሳቡ ሊያጠፋት አልቻለም። ገና እየገፈታተሩ መኪናው ውስጥ ሲያስገቧት ነው ልቡ የደነገጠው። ለተወሰኑ ደቂቃዎች ከራሱ ጋር ሙግት ገጥሟል፤ "ግን እንዴት ሊሆን ይችላል? አለና ራሱን ጠየቀ።

ያን ዕለት እንዴት ሊረሳው ይችላል? እያንዳንዱ ሁኔታ ዛሬም አዲስ የሆነ ያህል ይታየዋል። አዲስ አበባ በየጎዳናዋ የወጣት ሬሳ እየተነጠፈባት መዋል በጀመረችበት ሰሞን ነበር። ወደነበረው ቀጠሮ ለመሄድ ፈጠን እያለ ይራመዳል፤ ሰዎች አጀብ ብለው ተመለከተና መንገዱን መቀየር አሰበ። ጥቂት በሌላ አቅጣጫ ከተራመደ በኋላ ሳያስበው ተመለሰ። ወደተሰበሰቡት ሰዎች አቅጣጫ ሲመለከት አሁንም አሉ። ወደዚያው ሄደ፤ ቀረብ እያለ ሲሄድ መሬቱ ላይ የሆነ ነገር መኖሩን አስተዋለ።
መሬቱ ላይ ያለው ሰው መሆኑን ዓየ፤ ርምጃውን ፈጠን አደረገና ተጠጋ። ጥቂት ራቅ ራቅ ብለው ደረታቸው ላይ "ቀይ ሽብር ይፋፋምብኝ" የሚል ጽሁፍ የተለጠፈባቸው ሦስት ወጣቶች ወድቀዋል። ሁለቱ ወንዶች ሲሆኑ አንዷ ግን ሴት ነች። ሴቷ ልጅ ረጅም ፀጉሯ መሬቱ ላይ ተበታትኖአል፤ ፊቷ ወደዚያኛው አቅጣጫ በመዞሩ አይታይም። ነጠላ ጫማዋ ፈንጠር ብሎ ወድቆ ሱሪዋ ከአንድ በኩል ተቀዷል። ሸሚዟ ከቀኝ ጎኗ በኩል ገለጥ ብሎ ሰውነቷ ይታያል። ሁሉም ከንፈሩን እየመጠጠ ሀዘኑን ይገልጻል፤ ወታደሮቹ መጥተውም እንዳይታፈስ በስጋት አካባቢውን ይቃኛል።

ፈቃደ ልቡ በኃይል እየመታችበት ቀስ ብሎ የልጅቱ ገጽታ ከሚታይበት በኩል ዞረ። ማንም አላስተዋለውም፤ መሬቱ ላይ ዝርግት ሲል ነው ያዩት። መጨጨህ ሆነ።

"ጎበዝ መጨጨህ ምን ይጠቅማል እንተጋገዝ እንጂ" አሉ አንድ ጎልማሳ። የሰውየው ቤት እዚያው አካባቢ ኖሮ ፈቃደን አንስተው ሰውየው ቤት አስገቡት። ለስንት ሰዓት እንደቆየ አያስታውስም፤ ሲነቃ ግን የማያውቀው ቤት ውስጥ እንደነበረ አስተዋለ።

የተመለከተውን ነገር ልክ እንደሀልም አስታወሰው፤ አስፋልት ላይ ተዘርግታ ያያት እህቱን ነበር፤ የሚወዳትን ትንሽ እህቱን፤ የት ትደርሳለች የምትባል እህቱን። እህቱ ይህ ነው የሚባል የፖለቲካ ተሳትፎ አልነበራትም፤ አንድ ቀን ግን እንደወጣች ቀረች። ያልተፈለገችበት ቦታ አልነበረም፤ እዚህ ቦታ ናት የሚል አልተገኘም።

በእርሷ ወጥታ መቅረት ምክንያት ቤተሰቡ እንደታመሰ ነው፤ እናቱ ታመው ሀኪም ቤት ገብተው መታከም ነበረባቸው። አባቱ ከዛ በኋላ ሥራቸውን በአግባቡ መሥራት አቅቷቸዋል፤ ብቻቸውን እየተነጋገሩ ሲሄዱ እርሱ ራሱ ዓይቷቸዋል። የሆነውን ሁሉ ለሰውየው ነገራቸው፤ የእህቱን ሞት ግን ለቤተሰቦቹ ሊነግር መድፈር አልቻለም። ቤተሰቦቹን፣ በተለይም እናቱን ማየት አቃተው፤ እናም እቤት መቆየቱ አደገኛ እንደሚሆን ተናግሮ ከቤት ወጣ። እስር ቤት በገባበት ሰሞን እናቱ መሞታቸውን ሰማ።

መኪናው ውስጥ ያያት ልጅ ቁርጥ እህቱን ነው የምትመስለው። ራሱን ተጠራጠረ፤ ተሳስቶ ይሆን እንዴ? መልክ ተመሳስሎበት ደንግጦ ይሆን እንዴ አስፋልት ላይ የወደቀችው ልጅ እህቱ የመሰለችው? በርካታ ጥያቄዎችን ደረደረ በኋላ ደግሞ በራሱ ተገረመ መኪናው ውስጥ ያያት ልጅ እህቱ ብትሆን እንዴት ዝም ልትለው ትችላለች?

መጽሐፉን አስቀመጠና እንደገና ተጋደመ። ብዙም ሳይቆይ ለሽንት የመውጫ ሰዓት መድረሱን ነገሩትና ተነስቶ ተሰለፈ። እዚያም ሆኖ መኪናው ላይ ያያትን ልጅ ከአእምሮው ሊያወጣት አልቻለም።

* * * *

በጠባቧ ግቢ ውስጥ ከወዲያ ወዲህ እያሉ የሚጨዋወቱት ሴት እስረኞች የመዝጊያውን መከፈት ሲሰሙ ቆሙና የሁሉም ዐይኖች ወደአዲስ ገቢዋ ፍሬሕይወት አተኮሩ።

ግቢው መኖሪያ ቤት እንደነበረ ያስታውቃል፡፡ በስተቀኝ በኩል ሰርቪስ ቤቶች በስተግራ ደግሞ ዋናው ቤት አለ። ከትልቁ ቤት

በረንዳ ላይ ተቀመጠች። ቀኑ ወደመጨለሙ በመሆኑ ብርዱ አጥንቷ ውስጥ የዘለቀ መሰላት። ከእስረኞቹ አንደኛዋ ወደእርሷ መጣችና፤

“ባትቀመጭ ይሻልሻል ቢያምሽም እንደምንም ተራመጂበት” አለቻት። ፍሬሕይወት ግን እንደማትችል ነገረቻት።

“ግዴለሽም እኛ እንደግፍሻለን” አለች ሌላዋ ጠጋ ብላ።

ግራና ቀኝ እጆቿን ያዟት፡፡ በእነርሱ ብርታት እንደምንም ለመራመድ ሞከረች። ጊዜው በመሸ መጠን ብርዱ ይብሳል፡፡ የእጆቿ ቆዳ የዶሮ ቆዳ መሰለ። “በረደሽ አይደል?” አለችና አንደኛዋ የለበሰችውን ጋቢ አለበሰቻት። እዚያ መግረፊያ ክፍል ውስጥ ያለውን ጭካኔና እስረኞቹ ክፍል ያለውን ርህራሄ አነፃፀረችው።

“መፀዳጃ ቤት ልትወስዱኝ ትችላላችሁ” አለች አንዲት ከቤቱ ጥግ የተቀመጠች ሴት። ገና ተናግራ ሳታበቃ አጠገቧ ደረሱና ተረዳድተው አነሷት። ፍሬሕይወት የሴትዮዋን እግር አየችው፡፡የሁለት እግሮቿ ጥፍሮች በቦታቸው የሉም፡፡ የሚታየው ደም ያቸፈቸፈ ሥጋ ብቻ ነው። ውስጥ እግሮቿ ተገማምሰው ውሀ የመሰለ እዥና ደም ይተፋሉ፣ ቅልጥሞቿ ተገጣጥበው ጠገግ ያለው ቁስላቸው ይዘገንናል።

የራሷን እግሮች እያቻቸው “የኔም እንዲህ ይሆንብኝ ይሆን?” ጥያቄውን ያቀረበችው ለራሷ ነው።

“ዋጋ ለሌለው ነገር እንደ እርሷ እንዳትጎጂ ልታስቢበት ይገባል” አለቻት አንደኛዋ።

“እርሷ ለምንድነው እንዲህ ከሌላው የተለየ የተጎዳችው?” አለቻት ልጅቱን።

“ዝም ብላ ምድረ ሲሲ (የማእከላዊ ኮሚቴ አባል) ሲለፈልፍ እርሷ ስትደርቅ አልናገርም በማለቷ ነው እንዲህ የተለተሏት” አለቻት።

“ስሚ ማነው?” ብላ ጠየቀች።

“ሚስጥረ ትባላለች” አለች ልጅቱ።

“የእውነትም ሚስጥረ ስምን መልዓክ ያወጣዋል ይባል የለ” አለች ለራሷ።

ያልገመተችውን ያህል በእግሯ ሄደችበት አብጠቱ እንዳለ ቢሆንም ከመጀመሪያው የተሻለ መርገጥ ችሎላታል። ከዚያ በኋላ እንደማይጠሯት በመገመት እህል እንድትቀምስና አረፍ እንድትል መከሯት። የሰጧትን ምግብ ለመብላት ስትሞክር እናቷ ተደቀኑባት፡፡ እህሉን መዋጥ አቃታት። ይልቁንም ስቅስቅ ብላ ማልቀስ ተመኘች፤ ይህ ግን በፍጹም ልታደርገው የሚገባት ያለመሆኑን ስለምታውቅ ዋጥ አደረገችው። እየታገለች የተወሰኑ ጉርሻዎችን ለመዋጥ ሞከረችና መለሰችው።

እስረኞቹ የተሻለውን ቦታ ቢሰጧትም ሊሊቱን እንቅልፍ በዓይኗ አልዞረም። እናቷን መላልሳ አሰበቻቸው፡፡ ሕይወቷን የተሻለ ለማድረግ የነበራትን የልጅነት ሕልምና ዛሬ በልጆቻቸው ምክንያት ሊደርስባቸው የሚችለውን ሐዘን... ደግሞ ከእናቷ ወደሊሎቹ... ቃለአብ እንዴት ሆኖ ይሆን? አክስታቸው ቤት መሄድ የተሻለ እንደሚሆን አስቦ መሄዱን ብቻ ነው የምታውቀው። በላይሁንስ ምን ገጥሞት ይሆን? በላይሁን ጠንካራ ልብ እንጂ ጠንካራ ሰውነት የለውም፡፡ የእጆቹ ልስላሴ ተሰማት ይህንን ግርፍ እንዴት ሊቋቋመው ይችል ይሆን? በላይሁን የላከላትን የአንገት ሀብል አሰበችው፡፡ ያን ዕለት ቤት አስቀምጣ በመውጣቷ በጣም ደስ አላት፡፡ ይህን ሁሉ ዓመት ፍቅሩን አምቆ የመያዙን ነገር ስታስበው ደግሞ ከልቧ አዘነች። አንተነህስ የት ደርሶ ይሆን? በተለያዩበት ቀን በገጽታው ላይ የነበረውን ስሜት እስከ እለተ ሞቷ ድረስ የምትረሳው አይመስላትም።...

ደግሞ ወደአለችበት ቦታ ተመልሳ ውሎዋን አስታወሰች፤ ሀሳቡ አመማት፡፡ ድንገት ሌላ ነገር ትዝ አላት፤ ቦርሳዋ፡፡ “ቦርሳዬን የት ነው ያደረጉት?” ውስጡ ገንዘብ ነበረው፤ አዎን ከአዲስ አበባ ለሚወጡ ልጆች መጠቀሚያ የሚሆን ገንዘብ፤ በርከት ያለ ገንዘብ ነው። ገንዘብ ብቻም አይደለም የልጆቹ ፎቶዎችስ? በተኛችበት ሰውነቷን አንቀጠቀጣት። ፎቶዎቹን አይተው እንዴት ዝም አሉ?

በጣም ገረማት፡፡ ያም ሆነ ይህ የሚያዋጣት መሸምጠጥ ብቻ ነው። ለመሆኑስ እነዛ ልጆች በአሁኑ ሰዓት የትና በምን ሁኔታ ላይ ይሆኑ?

በሴቶች ክንፍ አብራት ትሠራ የነበረችው ድንቅነሽ ትውስ አለቻት፡፡ ከድንቅነሽ ጋር በሚቀጥለው ቀን ቀጠሮ አላቸው። ድንቅነሽ ከፍተኛ የፖለቲካ ሚና እንደሌላት ታውቃለች፡፡ ግንኙነቶቿም ተበጣጥሰውባታል። ታዲያ በዚህ ጊዜ ውጭ መንከራተት ምን ፋይዳ አለው? ምናልባትም ጉዳቱ ሊያመዝን ይችላል፡፡ አጉል ቦታ መውደቅም ሊከተል ይችል ይሆናል።...

ብቻ ሊሊቱ እንዲሁ በሀሳብ እንደተተረማመሰች ለሌሎቹ ሲነጋ ነጋላት። ጠዋት ልጆቹ ሲነሱ ለእናቷ መልእክት መንገር ይቻል እንደሆን ጠየቀቻቸውና የስልክ ቁጥር ሰጠች፡፡ መቼም የት እንዳለች ቢያውቁ ይሻላቸዋል ብላ ነው።

በጠዋት ወደዛ ቀፋፊ “ቢሮ” ተጠራች፤ የገባችው ግን መግረፊያ ክፍል አይደለም፡፡ ትንሽ ቀለል አላት። “ተቀመጭ” አላት ያ መርጦ የሚወድ ሰውዬ ተቀመጠች።

“የምታውቂውን ሁሉ አንድ በአንድ ትናገሪያለሽ፤ አለበለዚያ ደግሞ ያው ነው” አላት ወረቀትና እስኪሪፕቶውን ይዞ።
በዝቅተኛ ደረጃ የምትሠራ መሆኗንና ወረቀት ከማንበብና ከመበተን የዘለለ ሥራ እንዳልሠራች ተናገረች።

“በቃ ይኸው ነው?” አለና አምባረቀባት፤ ዝም አለች።

“መሣሪያውስ?” አለ ልክ የታወቀ መሣሪያ እርሷ ጋ እንዳለ አድርጎ።

“ስለ መሣሪያ ምንም አላውቅም?” አለች ቀና ብላ ተመልክታው።

“ይህን ያበጠ እግርሽን ስገምስልሽ ታውቂያለሽ” አለና ስኪሪፕቶውን ወርውሮ ተነሳ። ምንም ፋታ አልሰጧትም፡፡ እያዳፉ ወደዚያ የተረገመ ክፍል ወሰዷት። ያለምንም ተጨማሪ ጥያቄ ለድጋሚ ግርፍ ገለበጧት፡፡ ያንን ሽመል በእጅና በጉልበት መሀል አስገብተው ሁለቱ ጠረጴዛዎች ላይ የሚያንጠለጥሉትን ግርፍ “መገልበጥ” ይሉታል።

የዳግም ግርፉ ስቃይ ከመጀመሪያው የበለጠ ነው፡፡ መፈጠሯን አሰክትጠላ ድረስ ቀጠቀጧት። ከጥቂት ጊዜ በኋላ ሁሉም ትተዋት ከክፍሉ ወጡ፡፡ ለጥቂት ደቂቃዎች እዚያው እንጨት ላይ ተንጠልጥላ ቆየችና "በሉ በሉ አውርዷት ሌላ ሥራ ተገኝቷል" አለ ያ ጨካኝ ሰውዬ፤ አከታልፈው አውርደው ወረወሯት።

በድንጋጤ የፊቱ ቀለም ጨው የመሰለውን ልጅ እያዋከቡ አስገብተው ይለበልቡት ጀመር። የስቃይ ድምጹ አሰቀቃት። ጥቂት ቆይተው በሩ ተከፈተና ሁለት ገራፊዎች ተከታትለው ወጡ፡፡ እየተንደረደሩ ከበስተቀኝ ወዳለው ትልቅ መጋዘን ሄዱ፡፡ ትልቁን የብረት መዝጊያ ከፍተው ገቡ። ወዲያው ደግሞ ያንን እግሩና እጆቹ በእግር ብረት ታስሮ የነበረውን ልጅ እያንገላቱ ይዘውት ተመለሱ። እንግልቱን ሁሉ ተቋቁሞ አጠገቧ ሲደርስ በዐይኖቹ ሰላምታ ሰጥቷት አለፈ።

ልጁን ወደመግረፊያው ክፍል ሲያስገቡ "ይችን አስገባና ቃሏን ተቀበላት" ብሎ ትዕዛዝ ሰጠ አለቅየው። "ፍጠኝ!" አላት ከገራፊዎቹ አንዱ ገና ተናግሮ ሳይጨርስ። እየተሸናከፈች ተከትላው መጀመሪያ የገባችበት ክፍል ገባች። "እንግዲህ ብልጥ መሆን ያስፈልግሻል ፈጠን በይና መንገር ያለብሽን ብቻ ንገሪኝ" አላት ድምጹን ዝቅ አድርጎ፤ በሚገባ ተረዳችው፤ እናም ማውራት ያለባትን መናገር ጀመረች እርሱም ያለምንም ተጨማሪ ጥያቄ መፃፍ ቀጠለ።
ለልጁ ቦርሳዋ ውስጥ ስለነበረው ገንዘብና ፎቶዎች ነገረችውና የሚችል ቢሆን ፎቶዎቹን በማጥፋት እንዲተባበራት ጠየቀችው።

"ቦርሳሽ ውስጥ የነበረው ገንዘብ ተጠናቋል፡፡ አብረው ለነበሩት ፎቶዎች ብዙም ትኩረት የሰጠ የለም፡፡ እኔ እንደሚሆን አድርጌያቸዋለሁ፡፡ ስለቦርሳው እስከመጨረሻው ምንም ባትጠይቂ ይመረጣል" በማለት ሲያስጨንቃት የነበረውን የፎቶዎቹን ጥያቄ መለሰላት።

"በጣም አመሰግንሃለሁ" አለች የምትመርጠው ቃል አጥታ።

ከዚያኛው ክፍል የሚሰማው የስቃይ ድምጽ ወደመጯጯህ ተለወጠ።

"ይሄ ልጅ ደግሞ የፈረደበት ነው" አለ ቃል ተቀባዩ "ታውቂያለሽ በየጊዜው የሚመጣው ሰው ሁሉ እንደጠቆመበት እርሱም አላውቅም እንዳለ ነው" አለ። በጥድፊያ የጻፈውን አነበበላትና እንድትፈርም አስኪሪፕቶ ሰጣት፡፡ "ከዚህ በኋላ ግትርነት አያዋጣም" አላት ከወንበሩ እየተነሳ። አብዮት ጥበቃውን ጠራና ወደማረፊያ ክፍል እንዲወስዳት አዘዘ።

በማግስቱ እንደገና ወደዚያ የገራፊዎች ቢሮ ተጠራች። ስትገባ አንድ ትልቅ ሰው ተቀምጠዋል፤ ሰውየው በምን ወደዚያ እስር ቤት እንደመጡ ገረማት። እርሷ ስትገባ እርሳቸው ወደመጋዘን እንዲመለሱ ሆነ።

"አንቺ ደግሞ አላወጣም እንዳልሽ ነሽ አይደል?" አላት አለቅዬው ገና ከበሩ ገባ ስትል።

"አላልኩም" አለች ፈጠን በማለት

"ምን ማረጋገጫ አለሽ"

"ዛሬ አንድ ቀጠሮ አለኝ" አለች ቃል የተቀበላትን ልጅ ሰረቅ አድርጋ እያየችው፤ ትክክል ነሽ በሚል ዓይነት አውራ ጣቱን አሳያት።
በጉዳዩ ላይ ሌሊቱን ስታስብበት ነበር ያደረችው፡፡ ያሏትን ቀጠሮዎች ሁሉ አሰበቻቸው አንዳቸውንም መናገር እንደሌለባት ወሰናለች፤ በሌሎቹ ቀጠሮዎች የምታገኛቸውን ሰዎች ምንነት አታውቅም በመጨረሻው ሰዓት እንድታገኛቸው የተቀጠሩ ሰዎች ናቸው። ለድንቅነሽ ግን ከደብረዘይት ከመነሳቷ በፊት ደውላላት ግራ እንደገባት ነግራታለች። ምንም ዓይነት ግንኙነት እንደሌላትና ምን ማድረግ እንዳለባት መወሰን እንደተቸገረች አውቃለች። ስለዚህም እዚህ መምጣቷ የተሻለ እንደሚሆን አምናበታለች። "ግን እንዴት እርግጠኛ እሆናለሁ? ድንቅነሽ በኢሴትድ (የኢትዮጵያ ሴቶች ድርጅት) የኢሕአፓ የሴቶች ክንፍ ነው የማውቃት፤ በሌላው ያላትን ደረጃ በምን አውቃለሁ?" አለች ደግሞ። "...ግን የትኛውስ ቢሆን ምን ፋይዳ አለው?" አለች እንደገና መግረፊያው ክፍል ውስጥ እየሰሩት የነበረውን መዋቅርና የገራፊዎቹን ንግግር አስታውሳ። "በቃ ሙሉው መዋቅር ሊኖረን የሚቀረው ጥቂት ነው፤ ኢሕአፓ ፈርሳለች ማለት

ይቻላል!" ነበር ያሉት። ታዲያ የፍሬሕይወት ... "ምን ትዘጊያለሽ?" አለና ሰውየው ከሀሳቧ መለሳት።

"እንሂድ አልኩ እኮ!" አለች ፈጠን ብላ። በዚያ በኩምቢ ቮክስ ዋገን ተጭና ከድንቅነሽ ጋር ወደነበራቸው ቀጠሮ ስትሄድ ግን ስሜቷ እንዳሰበችው አልነበረም። ተናደደች "ምንም ቢሆን መናገር አልነበረብኝም" አለች ለራሷ።

ፍሬሕይወት የደረሳት ዕጣ ለድንቅነሽም ደረሳት፡፡ እያካለቡ ኩምቢ ቮክስዋገኑ ውስጥ ሲያስገቧትና እርሷን ስታገኝ የቱን ያህል ፊቷ እንደተለዋወጠ መቼም ቢሆን አትረሳውም።

ወደክፍል ስትመለስ ሚስጥረን የተለመደ ቦታዋ ተቀምጣ አየቻት፡፡ ሁሉም በየክፍሎቻቸው ሆነው ግቢው ፀጥ ብሏል። ሚስጥረ አጠገብ ሄዳ ተቀመጠችና መጫወት ጀመሩ።

"እግርሽ እንዴት ነው?" አለቻት በስስ ነጠላ ሸፈን አድርጋ ፀሐይ የምታሞቀውን እግሯን እያየች።

"ደህና ነው ምንም አይል።"

"እዚህ ከመጣሽ ቆየሽ?"

"አንድ አምስት ወራት ሆኖኛል።"

"አምስት ወራት ሙሉ እንዴት ሳይድንልሽ ቆየ?"

"ትንሽ ጠገግ ሲል እየወሰዱ እየገረፉኝ እንዴት ይዳን?"

"ለምንድነው በየጊዜው የምትገረፊው?"

"ታዲያ ምን ላድርግ?"

ለጥያቄው መልስ አልነበራትም፡፡ አጠንክራ መጠየቅም ያለባትም አልመሰላትም፡፡ ሌላ ጥያቄ አነሳች።

"ሰፈርሽ የት ነው?" አለቻት።

"ኡራኤል ነው" አለች እንዳቀረቀረች።

"ምነው አመመሽ እንዴ?" አለቻት ወደጨዋታ ለማምጣት አስባ።

"የሚያመኝ የአካሌ ቁስል ብቻ መሰለሽ? የበለጠ የሚያመኝ ሀሳቡ ነው። አንቺ መቼም አሠራሩን በደንብ የምታውቂው ይመስለኛል፡፡ ሚስጥር ምን እንደሆነም ይገባሻል ብዬ አስባለሁ" አለችና ቀና ብላ ተመለከተቻት ፍሬሕይወትን። መስማማቷን በአንገቷ አረጋገጠችላት።

"ታዲያ እነርሱን የሚያካክሉ የተማሩና ፓርቲውን የሚመሩ ሰዎች እኔ ዘንድ ወታደር ይዘው መምጣት ነበረባቸው?" አለቻት ሚስጥረ።

"እነማን ናቸው?" አለቻት መገረምም ግራ መጋባትም እየተሰማት።

"ወይጉድ! እነርሱማ የፓርቲው ሰዎች ናቸው፡፡ መሣሪያዎቹ እኔ ቤት እንዲደበቁ ያደረጉት የፓርቲው መሪዎች ናቸው። ከእነርሱ ውስጥ አንደኛው ወታደሮቹን ይዞ መጥቶ መሣሪያዎቹን አስቆፍሮ አስወሰደ። ከእነዛ ሰዎች አንደኛው ደግሞ እዚህ ታስረው ኖሮ በሚቀጥለው ቀን ከዚህ ተግበስብሰው መጡና መሣሪያ ውለጂ አሉኝ፡፡ የተወሰደውን መሣሪያ እኔ ከየት አባቴ ላምጣው? ተወስዷል ብዬ የተቆፈረውን ባሳየቸው እኔኑ ይዘውኝ መጡና ይኸው እንዲህ አደረጉኝ።

ግን ውሸትን እግዜርም አይወደው "መሣሪያው ከተወሰደ እኔ ተጠያቂ ነኝ እርሷ ምን ታድርጋለች" ብለው ወደዚህ እንዳያመጡኝ ተማጽነውልኝ ነበር። ሊያድኑኝ አልቻሉም፡፡ እዚህም ከመጣሁ ቢሆን የሚያስፈልገውን ሁሉ የሚያደርጉልኝ እርሳቸው ናቸው፡፡ ታዲያ እኔማ ማን ጠያቂ አለኝ?"

"አንች ግን መሣሪያ ለመደበቅ እንዴት ተባበርሽ?" አለቻት።

"እንዴት አልተባበርም፡፡ እነዚህ ሰዎች እኮ አንቱ የተባለ ኑሯቸውን ትተው ነው ለድሀ እናሳልፋለን ብለው መከራቸውን የሚያዩት፤ ታዲያ እንደኔ ዓይነት መናጢ ምን እንዳላጣ ነው እምቢ የምላቸው?

ደግሞም መልካም ሰዎች ናቸው፡፡ ለሰው ያላቸው አክብሮት ይገባኛል፡፡ እነርሱ ዘንድ የበላይና የበታች የለም፤ ሁሉ እኩል ነው። ኧረ ኢዲያ ምን እንዳያቸው አላውቅም እንጂ እነርሱስ አገር ቢያስተዳድሩ እግዜርም ይታረቀን ነበር" አለች ሚስጥረ።

"ግን አንቺ አባል ነበርሽ እንዴ?" ብላ ጠየቀቻት፡፡ መጠየቅ እንደማይገባት ብታውቅም አድናቆቷን መግታት ስላቃታት ጠየቀች።

"እንዴታ! ነበርኩኝ፡፡ ማንበብ መጻፍ ባልችልም በምችለው መንገድ የሚፈለገውን ልሠራ ተስማምቼ ነው የተመለመልኩት። ወርሀዊ መዋጮም አጓድዬ አላውቅም፡፡ አንዳንድ ዕቃ ከቦታ ቦታ ማስተላለፍ ሲያስፈልግም አግዛለሁ፡፡ እኔን ማን ይጠረጥረኛል? ወይጉድ!" አለችና ቀና ብላ በአትኩሮት ተመለከተቻት ፍሬሕይወትን።

"እስኪ ምን ብዬ ነው ይህን ለአንቺ መለፍለፌ? ሲገርፉኝ ያላወራሁትን ለአንቺ መዘክዘኬ ምን ይባላል?..."

"እመኝኝ! በፍጹም ለማንም እንዳልተናገርሽ ልትቆጥሪው ትቺያለሽ" አለቻት።

"እስካሁን ለማንም ትንፍሽ አላልኩም..."

በሩ ድንገት በኃይል ተመታ ፍሬና ሚስጥረ በድንጋጤ በረገጉ።

"አንቺ መጥፎ! ነይ" አለ ገራፊው፡፡ ሁለቱም ለመነሳት ተንደፋደፉ።

"ኧረ አንቺኛዋ! ይህን ሊበቅል ያለ ጥፍርሽን እንደገና እነቃቅልልሻለሁ" አለ ሰውየው፡፡ የበለጠ ደነገጠች ፍሬሕይወት ለሚስጥረ ልቧ ቆሰለላት "...ጠገግ ሲል እንደገና ሲገርፉኝ..." ያለችውን አስታወሰች።

ሚስጥረ ፍሬን ዞር ብላም ሳታያት እያነከሰች ወጣች። ሚስጥረ ከአንድ ሰዓት በኋላ ተመለሰች። ፍሬ ከዚያች ቦታ ሳትንቀሳቀስ ጠበቀቻት፡፡ ሚስጥረ ስትመለስ ግን እርሷን አትመስልም፡፡ ፊቷ አባብጧል፤ አፍንጫዋ ይደማል፤ እግሮቿም ብትንትናቸው ወጥቷል።

እንደተለመደው ልጆቹ ተሸቀዳድመው ተቀበሏትና ደጋግፈው አስገቧት። እየተንሰፈሰፈች ከፍሬ አጠገብ ተቀመጠች።

ስቅስቅ ብላ አለቀሰች ሚስጥረ፤ ፍሬ ልታባብላት ሞከር አደረገችና ቢወጣላት እንደሚሻል በማመን ዝምታን መረጠች። ድንገት ፀጥ አለች ሚስጥረ፤ ዞር ብላ ተመለከተቻት።

"እንዷቷን እንኳን አልነገርኳቸውም! እሞታለሁ እንጂ እስከወዲያኛውም አልነግራቸውም!" አለች በእልህ።

"ግን እኮ ጥቅምና ጉዳቱን ዓይተሽ..." አቋረጠቻት።

"በፍፁም አላደርጋትም! ከፈለገ ሌላው አውጥቶ ይስጣቸው እንጂ..."

"ሌላ መሣሪያ አምጭ ነው የሚሉሽ ማለት ነው?" አለች ደንቋት።

"አዎ! ግን አልሰጣቸውም። ማንም ሊያሳያቸው አይችልም፤ ስለ ጉዳዩ የምታውቀው ሴት እዚህ አገር የለችም፤ እኔ ደግሞ ቃል እንኳ አልተነፍስም።"

"እንዲህማ መደምደም አትችይም፡፡ ልትመጣ ትችል ይሆናል እኮ ሚስጥረ"

"ከመጣችም እንደፈለጋት! አውጥታ ልትሰጣቸው ትችላለች፡፡ ያንጊዜ እኔም እርሜን አወጣለሁ" አለች ሚስጥር ኩስትር ብላ።

እንደገና ማታም ተጠርታ ወደዚያ ቀፋፊ ክፍል ተወሰደች ሚስጥረ፤ ከዚያ በኋላ ትመለሳለች ብሎ ያሰበ ሰው አልነበረም። የሴቶች ቤት ፀጥ ረጭ ብሎ አመሸ፡፡ እራት እንኳ የበላ የለም፡፡ ሁሉም በየፍራሹ ላይ ኩርትም ብሎ የሚያወራው ስለሚስጥረ ነው። ከሌሊቱ በአምስት ሰዓት ላይ የውጭው በር ሲከፈት ሁሉም በድንጋጤ ያሉበት ጠፉቸው። የሚከተለውን ሲጠብቁ መዝጊያው ተዘጋ፡፡ ሁሉም ለመነሳት ተፍጨረጨረ።

ሚስጥረ ተመልሳ መምጣቷ ነበር። ደስታና መደነቅ ትንሿን ግቢ ሞላት። የተለመደው እንክብካቤ ተደረገላት፡፡ ብዙው ሰው ለሚስጥረ ጥንካሬ አድናቆት ቢኖረውም "ለምን ራሷን ትጎዳለች?" የሚል ጉዴት ስላለበት ስለሁኔታው የሚጠይቃት የለም። በሚቀጥለው ቀን ፍሬ ስትጠይቃት ማታ ቤቷ እንደወሰዷትና መግሪያው ተወስዶ ማግኘታቸውን እርሷ ግን መኖሩን በፍፁም እንደማታውቅ ማስረዳቷን ነገረቻት።

"የቱን ያህል እንዳስጠላኋቸው ቢታወቀኝም ማታ ስላልገረፉኝ አመሰገንኳቸው" አለች እሮይታዋን በሚያሳይ መልኩ።

"ሰው ሲቆርጥ የቱን ያህል መከራና ስቃይ እንደሚችል ያየችው ከሚስጥረ ነው። "የእርሷን ያህል ጥንካሬ ቢኖረኝ እንዴት በተደሰትኩ ነበር?" ትላለች ፍሬ ሁልጊዜ ስለጥንካሬና መስዋዕትነት ከተነሳ።

ፍሬ እንዳሰበችው ሆነ፤ ድንቅነሽ ስቃይ ሳይበዛባት በነካ ነካ ግርፋት ብቻ ታለፈች። እርሷና ድንቅነሽ እስር ቤት ውስጥ የበለጠ ተቀራረቡ፤ የበለጠም ጓደኝነት መሰረቱ፡፡ ወራትም ተቆጠሩ። የእስር ቤቱንም ሕይወት ተላመዱት፡፡ የፍሬ የእግር ቁስል በመጠኑ ጠገግ ብሎ ቅርፊት ይያዝ እንጂ ደምና መግሉ ገና አልደረቀም።

በሦስት ወራት ቆይታ ሚስጥረን ጨምሮ ብዙ የልብ ጓደኞች አፈራች ፍሬ፡፡ እነዚህ ሴቶች ጭንቃቸውን የሚያካፍሏትና ጭንቀቷን የምታካፍላቸው ነበሩ። ከእነዚህ ውስጥ ምዕራፍን በሕይወቷ ሙሉ አትረሳትም። ምዕራፍ አጭርና ቀጭን ልጅ ነበረች፡፡ ልቧና ጥንካሬዋ ግን በፍጹም ከሰውነቷ ትንሽነት ጋር የማይሄድ አይበገሬ መንፈስ ነበራት። አንድ ቀን ፍራሻቸው ላይ ጋደም ብለው እየተጫወቱ ሳለ፤

"እስኪ ዛሬ ልደግፍሽና እግርሽን አለማምጄው" አለች ምዕራፍ።

"ይሆንልኛል ብለሽ ነው?" አለቻት የእግሮቿን ውስጥ ለማየት እያጎነበሰች።

"ግዴለሽም ቆሻሻ እንዳይደርስበት ካልሲ አድርጊና እንሞክር" አለችና አበረታታቻት። ለመሞከር ተነሱ።

"ስለጨነቀኝ ነው እንዘዋወር ያልኩሽ" አለች ምዕራፍ ጥቂት ለመራመድ ጥረት እንዳደረጉ።

"ምነው ምን ጨነቀሽ" አለቻት ፍሬ ጭንቀቷን ለመጋራት ከልብ በመነጨ ፍላጎት።

"እኔ እዚህ ቤት ምንም አልተናገርኩም፤ መናገርም አልነበረብኝም፤ አሁን ግን ፈርቻለሁ፡፡ ሰሞኑን ስለእኔ የሚያውቅ ልጅ እዚህ ቤት መጥቷል፡፡ እርሱ አየኝ ማለት ደግሞ አለቀልኝ ማለት ነው፡፡ ከዚህ በፊት እንደምንም ራሴን ለመደበቅ የሞከርኳቸው ሙከራዎች ተሳክተውልኝ የመጡት ሁሉ ሳያዩኝ አምልጫለሁ፤ አሁን ግን እየከበደ ይመስለኛል፤ ስለዚህ ሽፋን እፈልጋለሁ" አለች።

ስለምዕራፍ ከዚህ በላይ ማወቅ አስፈላጊ አልነበረም፡፡ ይህንን ጉዳይ ለድንቅነሽና ለሌሎች ሁለት እስረኞች ነገረች። ከዛን እለት በኋላ እስረኞች የሚያውቁት ሰው ለመፈለግ ወደሴቶች ቤት ሲመጡ ምዕራፍን የመሸፈን ሥራቸውን ለመወጣት መነጋገር አያስፈልጋቸውም፡፡ ከብዙ ዓይኖችም አድነዋታል። አንድ ቀን ግን የማይሸፈን ፈላጊ መጣባት።

ከቀኑ ወደአምስት ሰዓት አካባቢ ሲሆን የብረት በሩ በኃይለኛው ተበረገደና ያ ዐዓይኑን የሚያጉረጠርጥ ሰውዬ ሌሎቹን አስከትሎ ገባ።

"የታለች ያች አይጥ" አለና አምባረቀ፤ ሁሉም አፈጠጡ።

"ማረፊያ ያሳጣሽ ምዕራፍ!" አለ። ልቦቻቸው እየዘለሉ ጉሮሮአቸው ውስጥ ተወተፉ፤ እስረኞቹ ተያዩ። ምእራፍ ከነበረችበት ወደሰውየው ስትሄድ በቀስታ እጇን አውለብልባ ተሰናበተቻቸው። እንደማትመለስ አውቃው ነበር። የሚያማምሩትን ትናንሽ ጥርሶቿን ገለጥ አድርጋ በፈገግታ ቃኘት አደረገችና ወደተጠራችበት ወጣች። ሰውነቷ ትንሽ ቢሆንም የውስጥ ኩራትዋ ግርማ ሞገስ አላበሳት። አንጠልጥለው ይዘዋት ወጡ፡፡ ደርግ ጽሕፈት ቤት መወሰዷን ከመስማታቸው በስተቀር ከዛ በኋላ ስለሆነው ነገር ምንም አላወቁም፤ ከጊዜ በኋላ ግን መገደሏን ሰምተዋል። እናም ምዕራፍ ከትንሽ ሰውነቷ፣ ከመንፈስ

ኩራትዋ፣ ጥንካሬዋና ከሚያምረው ፈገግታዋ ጋር ለዘለዓለም በፍሬ ልብ ውስጥ ታትማ ትኖራለች።

* * * *

ሮቤል ሳሎን ቤት ጠረጴዛ ላይ ትልቅ ወረቀት ዘርግቶ የስዕል እርሳሶችና ላጲስ ደርድሮ በርከክ አለ። ቀና ብሎ ግድግዳ ላይ ያለውን ስዕል ሲመለከት ቆየና ትልቁ ወረቀት ላይ ስዕሉን መሥራት ቀጠለ። ቀና ጎንበስ እያለ ብዙ ቆየ። ወረቀቱ ላይ የሠራውን ስዕል ለመመልከት ከተንበረከከበት ብድግ አለና ራቅ አለ። ስዕሉ አላማረውም።

ወረቀቱን ጭምድድ አደረገና ወለሉ ላይ ወረወረው፤ እንባው በዓይኖቹ ሙልት ብሎበት ሶፋው ላይ ተቀመጠ። ሊሠራው ያሰበውን ግርግዳው ላይ ያለውን የቤተሰባቸውን ፎቶ አተኩሮ ተመለከተው። በፎቶው ላይ ያሉትን ሰዎች ቆጠራቸው ስድስት ሰዎች አሉ፤ አሁን ግን ሁለት ብቻ ናቸው እዚያ ቤት ውስጥ የሚኖሩት፤ እርሱና እናቱ። የበለጠ ሆድ ባሰው።

በፊት ትምህርት አስጨንቆት አያውቅም፤ የከበደውን ነገር የሚያስረዱት ወንድምና እህቶቹ ስለነበሩለት በልበሙሉነት ነበር የሚማረው። በተለይ ሮቤልን ድርስትና ስዕል ማስራት የሚሚ ድርሻ ነበር። ዱሮ ዱሮ እንኳን የቤት ሥራ ኖሮበት ባይኖርበትም ቅዳሜና እሁድ ከሚሚ ጋር ስዕል መሥራት የተለመደ ውሏቸው ነበር። ስትሠራ ለሮቤል ስታሳየው፤ አላምር ያላትን ቀዳዳ ስትጥል፣ ደግሞ ሌላ ሠርታ "እስኪ ይሄንን ሥራ" ብላ ስትሰጠው፤ ቤቱ በወረቀት የሚሞላበትና ከፍሬ ጋር የሚጣሉባቸው አጋጣሚዎች፤ እርሱ ለሚሚ አግዞ ከፍሬ ጋር የሚጣላባቸው ጊዜያት ብዙ ነበሩ። ሚሚን በብዙ ነገር ያስታውሳታል። ድርሰት መጻፍ ትወድ ነበር፤ ብዙ ጊዜ እንብባለታለች፤ አስቃዋለች፣ አስለቅሳዋለች። በትዝታው ፈገግ አለ። ወዲያው ደግሞ ግንባሩን ክስክስ አደረገና ግርግዳው ላይ ያለውን ፎቶ ተመለከተው። ሚሚ የሄደችበትን ቀን አስታወሰው፤ ርብሽ ብላ ሁሉ ነገር ድንግርግር ያለባት ትመስል ነበር።

"በናትሽ ሚሚ ድርሰቴን አንብቢልኝ" አላት ተረጋግታ እስክትቀመጥ ሲጠብቃት ቆይቶ።

"እሺ ትንሽ ታገሰኝ" አለችው። እንቅልፉ ሲመጣበት ሊያስታውሳት ወዳለችበት ገባ። ወረቀት ምናምን ስታተረማምስ አገኛት።

"መጣሁ ሮቢ እዛው ጠብቀኝ፤ አምስት ደቂቃ ብቻ" አለችው ጠበቃት።

ሶፋው ላይ እንደተቀመጠ እንቅልፍ ወስዶት ኖሮ ሚሚ ስትመጣና ስትቀሰቅሰው ብርግግ ብሎ ተነሳ። ድርሰቱን እንዲሰጣት ጠየቀችውና ሰጣት፤ አነበበችው።

"በጣም አሪፍ ነው ሮቢ፤ ጎበዝ ልጅ እኮ ነህ" አለችና ሳመችው። ከዛ የሚታረመውን እንዲያርም ነገረችውና በድጋሚ ሳመችው። ለምን እንደዛ እንዳደረገች የገባው፤ የስንብት እንደነበረ የተረዳው ግን ቆይቶ ነው። እንባው ታገለው፤ ትንሽ ሲወርድ ግን በእጁ አሻሸና አስቆመው።

ፍሬን የሚመለከታት ልክ እንደእናቱ ነው፤ ከልጅነቱ አንስቶ ሁሉን ነገር የምታደርግለት እርሷ ነበረች። ሰውነቱን የምታጥበው፣ ልብሱን የምታለብሰው፣ ከእናቷ ጋር ገበያ በሄደች ቁጥር ካናቴራና ካልሲ የምትገዛለት፣ ብርቱካን፣ ሙዝና ብስኩት የምታመጣለት ፍሬ ነበረች። ከትምህርት ቤት ሲመጣ መክሰሱን የሚጠይቀው እርሷን ነበር። ትምህርት ቤት የምታስመዘግበው ለአንዳንድ ነገሮች የምትሄድለትም እርሷ ነበረች። ዘመቻ የሄደች ጊዜ እንዴት ትናፍቀው እንደነበረ አስታወሰ። አሁንም እንባው በዐይኖቹ ሞላ።

ደግሞ ቃለአብንና በላይሁንን አስታወሳቸው፤ ከእነርሱ ጋር ኳስ ሜዳ ለመሄድ ሲል በጠዋት ይነሳ የነበረውና ልብሳቸውን ይዞ የሚጠብቃቸው ሁሉ ትዝ አለው። እነርሱ ጨዋታ አብቅተው ቆም ብለው ሲያወሩ እርሱና ጓደኞቹ ደግሞ ለትንሽ ደቂቃ ይጫወቱ የነበረው ታወሰው። ከነቃለአብና በላይሁን ጋር ኳስ ይጫወቱ ከነበሩት ውስጥ አሁን ማንም የለም፤ ቃለአብና በላይሁን